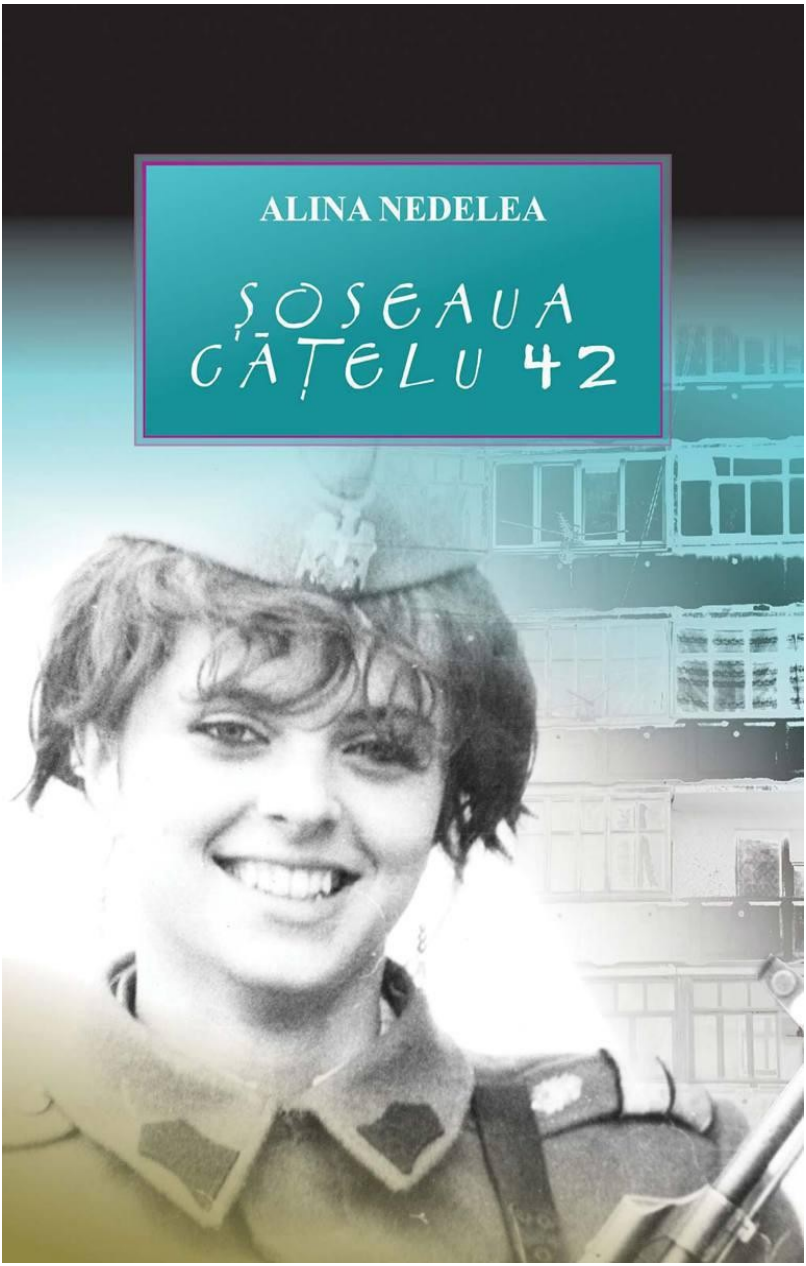

Table of Contents

Petrecere de Revelion
Eu, fiica Rominei Power şi a lui Al Bano
Mulţi păduchi şi multe cozi

Eu, fiica Aurei Ioniţă şi a lui Virgil Costache
Mică paranteză de doi ani pe Şoseaua Căţelu
Cele două Alina
Laura C. 1994-1995
Limuzine albe pe Şoseaua Căţelu 42 (1995-1998)
Vrăjitoarele din Şoseaua Căţelu
Arrivederci, Leo! 2000
Epilog 2007
Mulţumiri
Alina Nedelea
Şoseaua Căţelu 42
Editura ALLFA
2013

EDITURA ALLFA

ŞOSEAUA CĂŢELU 42
Alina Nedelea
Copyright © 2013 Editura ALLFA
ISBN ePub: 978-973-724-661-5
ISBN PDF: 978-973-724-660-8
ISBN Print: 978-973-724-496-3

Design copertă: Alexandru Novac
Fotografie coperta 1: Gabriel Boholţ
Editura ALLFA
www.all.ro

Ceea ce mă interesează cu adevărat e dacă Dumnezeu, când a creat lumea, avea o altă opţiune...
Albert Einstein

Alina Nedelea debutează în forţă cu un roman autobiografic scris dintr-o suflare, într-un stil direct, colocvial, fără prejudecăţi. Cartea sa, *Şoseaua Căţelu 42*, descrie din perspectiva copilului, apoi din cea a adolescentului şi a tânărului adult, universul unui cartier bucureştean de dinainte şi de după evenimentele din

decembrie 1989. O familie ai cărei membri au capacităţi premonitorii, o fetiţă care visează să iasă din ghetou şi care, pe măsură ce creşte, trece prin situaţii şi întâmplări incredibile. Viaţa o împinge pe autoare în bolgiile danteşti ale infernului, din care evadează singură, printr-o revoltă împotriva propriei persoane. Victimă a mirajului unei lumi care o aşteaptă să îi pună potenţialul în valoare, protagonista pleacă „dincolo“, în Occidentul civilizat, unde află că există mereu o slujbă de chelneriţă pentru fetele cu vise de glorie. Dezamăgită, în pragul deprimării, izbuteşte să se smulgă din marasm, să ia totul de la capăt şi să găsească drumul împlinirii profesionale şi personale.

S-ar putea spune că tot ce i se întâmplă este dramatic, uneori cumplit. Dar Alina Nedelea e o persoană solară, lipsită de patetism ieftin, care ia lucrurile aşa cum sunt. Ironică şi autoironică, de o infinită candoare pe care argoul nu numai că n-o acoperă, ci o pune, în mod paradoxal, în valoare, Alina trece prin evenimente incredibile, rămânând neatinsă, intactă lăuntric. Îşi trăieşte fireştile dureri cu discreţie şi graţie, întru totul fermecătoare. Dincolo de teribilisme se conturează imaginea unei persoane reflexive, care se descoperă pas cu pas şi care, pe măsură ce se povesteşte, pare a se elibera dintr-o strânsoare existenţială.

Nicolae Luca

Petrecere de Revelion

Suntem în 31 decembrie 1988 şi acasă la mine e multă lume. Locuiesc în Bucureşti (n-am ales eu asta, m-am născut acolo şi basta!), pe Şoseaua Căţelu, numărul 42. Am petrecut douăzeci de ani întrebându-mă ce destin sau viitor poate avea o fată care locuieşte pe o stradă cu un asemenea nume şi încă alţi zece ani din viaţă jurându-mi că în testamentul meu voi scrie o singură rugăminte: „Fie-vă milă!! Schimbaţi numele străzii ăsteia. dacă s-ar numi Strada Câinelui, de dragul sonorităţii, şi tot ar fi un început.“

Dar nu asta contează acum. Cum vă spuneam, toţi

oaspeţii se află în casa părinţilor mei şi ciocnesc un pahar cu vin, râd, mănâncă (măcar de Anul Nou, că în celelalte zile mâncarea se caută, dar nu prea se găseşte), dansează şi cântă. Din fericire, pe la şapte dimineaţa pleacă toţi. Am paişpe ani neîmpliniţi şi m-am plictisit de moarte. Mă bag sub plapumă, îi spun „noapte bună“ mamei, care de ani de zile doarme în acelaşi pat cu mine, şi în sfârşit închid ochii. Mă trezesc după juma’ de oră, fiindcă mama bâlbâie nişte chestii ciudate.

— Mamă! Mă auzi? Ce zici, dragă?? Nu te înţeleg. Mamă, ce pălăria mea bolboroseşti acolo?

Mama nu bolborosea nimic, săraca. Pur şi simplu îşi dădea duhul: comoţie cerebrală. Şi uite-aşa, ne-a demonstrat că ea avusese dreptate şi că se pregătea să ne părăsească. De o lună ne făcea capul calendar cu visul ăla ciudat al ei, pe care îl avusese de două ori.

— Dragii mei, să vă explic: aşa cum bine ştiţi, am talent la vise ciudate. Am visat moartea lui Puiu şi Puiu a murit, am visat moartea lui Vania şi Vania a murit, acu’ văd moartea altcuiva.

Noi, evident, repede cu mâna la inimă şi cu respiraţia tăiată.

— Văd moartea mea.

Noi, evident, instantaneu răsuflăm uşuraţi.

Cred că e bine să clarificam imediat lucrurile. Mama avusese câteva scurtcircuite la creier, amănunt care nu mai era un secret pentru nimeni. OK? Nu a avut o viaţă uşoară şi, când mă exprim aşa, vreau să spun „normală“.

Aşadar, ne-a povestit visul, ne-a oferit şi interpretarea lui şi ne-a anunţat că în curând se va sui în pat şi nu se va mai trezi. Cine? Ea? Cum aşa?! Imposibil! Nici dacă ai fi plătit bani grei nu ai fi reuşit să găseşti o femeie de 60 de ani mai puternică şi mai sănătoasă decât mama mea! Prin urmare, nici nu a terminat bine de povestit visul, că noi toţi l-am şi uitat. În schimb, după nici zece zile, ea face o comoţie cerebrală în somn şi pa! La revedere!

Eu nu pricep ce se întâmplă şi îi trag două palme

peste faţă. Ea reacţionează, deschide ochii, îngaimă ceva, apoi se stinge. Tot mai buimacă, insist, urlu la taică-meu, care doarme în cealaltă cameră, şi îi mai ard încă două palme. Nimic. Tata, pe jumătate adormit, pe jumătate beat, nu înţelege nici el mare lucru. Îmi zice să-i aplic încă două palme, iar eu mă conformez, dar de data asta nu mai pricep absolut deloc de ce degetele mele lovesc doi bolovani şi nu doi obraji moi şi catifelaţi. Capul mamei nu s-a mai clintit, gâtul i-a înţepenit şi chiar dacă eu tot nu înţeleg o iotă din ce se petrece, scumpa mea mamă murise în doar zece secunde. Taică-meu, mut-mut, se repede glonţ la fereastră, cu intenţia clară de a se arunca în cap de la etajul 7.

Eu, la fel de mută, mă prind de bluza lui de pijama şi trag cât pot. E şapte dimineaţa şi în dreapta mea îl am pe tata, care insistă să se arunce de la fereastră, în vreme ce la stânga se află mama, moartă pe pat. Şi acum, stop! *Stop* am zis! Rog ca toată lumea să se oprească aici!

Ţin să precizez şi să subliniez ce am înţeles eu în dimineaţa aceea, chiar şi cu întârziere. Numai un imbecil poate să-şi dorească toată viaţa să aibă o vilă cu o grădină enormă în jur şi să uite de avantajul de a locui într-un bloc de nouă etaje şi lung de doi kilometri. Tu scoţi un urlet de animal înjunghiat şi nici nu apuci să numeri până la şapte, că te şi pomeneşti cu toţi vecinii peste tine, în apartament, dornici să-ţi izgonească cele mai negre gânduri care îţi trec prin minte în clipele alea.

Cam asta am priceput eu la nici paişpe ani. Şi era numai începutul, mai cu seamă că încă nu aflasem despre femeia aia că nu îmi e mamă, iar că bărbatul ăla nu îmi e tată. Şi dacă aş fi ştiut, aş fi înţeles sau aş fi prevăzut măcar un sfert din viitorul apropiat, aşa cum maică-mea era în stare să o facă, şi în loc să îl trag pe tata de pijama în dimineaţa aia, mai degrabă i-aş fi făcut vânt de la etaj.

Un An Nou bun, Alina! Hai că la Revelionul următor ai să-l vezi şi pe Ceauşescu.

De asemenea, mort.

Eu, fiica Rominei Power şi a lui Al Bano

Mama era o femeie simplă-simplă. Când nu era nebună. Dar atât de simplă, încât îţi venea să pleci cu mintea şi să-ţi cauţi alţi părinţi. Şi eu mi-am găsit alţi părinţi! Unde? Într-un cub oribil, pe care taică-meu tot insista şi insista, săracu', să-l numească „televizor". Stop! Ca să pricepeţi despre ce e vorba, trebuie să fac o paranteză. Adică un ocol larg. Atât de larg, cât să trec pe la Comitetul Central. Ce zic? Comitetul Central? Da, uitasem. Acolo am avut un tată genial, care îmi calcula raţia de lapte, carne sau pâine pe care trebuia să le mănânc zilnic ca să fiu suplă. Am vrut să spun cu burta lipită de spinare. Practic, el se îngrijea de mine, de mama, de tata, de tot poporul. El ne drămuia timpul, ne recomanda că trebuie să dormim opt ore, ne spunea că televizorul este nociv spre miezul nopţii, drept care exista un program de numai două ore, cu cântece patriotice, în fiecare seară. Aş greşi să spun „în fiecare zi". Păi nu-ţi vine ţie, popor, să îi mulţumeşti pentru înţelepciunea asta, îndeosebi iarna, când avea grijă să nu transpirăm în casă de prea multă căldură? Pentru că temperatura prea ridicată „dăunează grav sănătăţii"? Era atât de preocupat de alimentaţia noastră raţională, de viaţa noastră de toate zilele, încât i se părea normal ca fiecare familie să aibă musai patru copii, aşa cum le ceruse şi Mussolini femeilor italiene. Tatăl acesta genial avea un nume: Ceauşescu. El se ocupa de tot, inclusiv de bunăstarea noastră. Îmi amintesc şi acum de jocul pe care îl inventasem împreună cu Florentina şi Luminiţa, prietenele mele de când eram mică-mică. Trăgeam la sorţi şi cea care câştiga trebuia să intre într-o Alimentara, unde avea loc un dialog cam ca cel de mai jos:

— Săru'mâna. Aveţi ulei?

— Nu, răspundea scurt vânzătoarea.

— Da' unt?

— N-avem nici unt.

— Carne?

— Ce face?!

— Un ou, ceva?

— Nuuu!

— Păi, doamnă, ce mare căcat faceţi toată ziua aici?

O luam apoi la fugă, behăind ca nişte capre sprinţare, fără să mai auzim ameninţările vânzătoarei.

Cum spuneam, în fiecare seară televiziunea avea un program de două ore, din care o bună parte îi era dedicată lui Ceauşescu. Se mai întâmpla uneori, mi se pare, ca sâmbăta programul să dureze mai mult. Într-o astfel de zi, iubitul nostru *Conducător* şi-a dovedit dărnicia faţă de noi şi ne-a adus în faţa ochilor cuplul Romina Power şi Al Bano. Văzându-i, am avut dintr-odată o revelaţie. „Uite-i şi pe părinţii mei!“ mi-am zis. Şi în doar două zile eram copia perfectă a Rominei Power: păr lung, fără breton, şi cu toate cântecele ei învăţate pe de rost. Dansam şi cântam la fel ca ea, iar după două zile, tot blocul şi toată şcoala au aflat că eu sunt fata Rominei Power şi a lui Al Bano, pe care, din cauza turneelor, au fost nevoiţi să o lase pentru scurtă vreme în România. Mai precis în apartamentul din scârba aia de Şosea Căţelu. Desigur, ei urmau să vină cât mai curând să mă ia înapoi. Deseori, învăţătoarele mă chemau şi mă întrebau, cu o undă de ironie în glas: „Alina, n-ai vrea tu să ne cânţi o melodie de-a lu’ mă-ta?“ Ca şi cum cineva ar fi apăsat un buton, începeam de îndată: *Felicità… è tenersi per mano e non stare lontano, la felicità…*

Acum, la o analiză mai atentă, trebuie să spun că nu e tocmai bine să-i ceri unei fetiţe „Mai cântă-ne o melodie de-a lu’ mă-ta“, pentru că fetiţele nu ştiu ce e ironia şi sfârşesc prin a o lua de bună şi a crede totul. Cu toată fiinţa lor.

Lacrimile adevărate au sosit însă odată cu vestea transmisă din gură în gură că una dintre fiicele Rominei dispăruse. Pe undeva prin America. Zvonul a fost pur şi simplu confirmarea definitivă că „părinţii“ uitaseră de mine. „N-am dispărut, sunt aici, în România!“ le explicam tuturor. Pentru învăţătoarele, vecinii şi prietenele mele, a fost semnalul că devenisem un cetăţean periculos pentru

societate.

Şi să mai zici că maică-mea nu mi-a lăsat nimic! Ce greşeală! Mi-a lăsat visele ei ciudate (într-o zi o să vi le povestesc) şi posibilitatea de a-mi vedea din când în când viitorul, chiar dacă uneori sunt zile în care nu sunt convinsă că o pot face. Totuşi, cum de locuiesc în Italia de zece ani de zile? Ia uite ce chestie! Exact aici, unde de mică tot insistam să vă conving că se află adevărata mea casă!

Mulţi păduchi şi multe cozi

— Mamă, sunt obosită, dar trebuie să mă ridic şi să plec.

— Să pleci? Unde? La ora asta? se alarmează mama.

— Cum adică unde? Ai şi uitat? Am concert!

Stau comod, aşezată pe recamier, abia am cinat. E ora opt seara şi am aproximativ zece ani.

— Fata mea, de luni de zile dai concerte în fiecare seară. Nu eşti în apele tale. În ritmul ăsta o să te omori. Mai stai şi tu pe-acasă! Odihneşte-te şi mai uită de concerte.

— Nu pot, îi răspund. Mi-ar plăcea, dar nu pot! Mă aşteaptă puhoiul ăla de lume şi nu am chef să le dau ţeapă.

În dormitor am un magnetofon vechi, primit de la o femeie care se numeşte Aura. Acolo susţin concerte în fiecare seară, în faţa a mii şi mii de persoane care ascultă fericite toate cântecelele mele şi puţin contează că, în realitate, stau în faţa oglinzii şi atât. Concertul durează două ore şi eu lălăi împreună cu magnetofonul toate melodiile pe care le am cu Romina şi Al Bano. Şi, dacă tot am început, zic, hai să le cânt şi pe alea pe care le am cu Bee Gees şi ABBA. Benzile de magnetofon le-am primit tot de la Aura.

Această Aura, care nu are nici treizeci de ani, vine din când în când în vizită pe la noi şi nu ştiu cum de reuşeşte, dar e singura de pe planeta asta care mă face să râd şi să pricep lucruri pe care alţii nu se obosesc să mi le explice. Există ceva între noi care depăşeşte orice putere

de înţelegere. Şi tot ea mă face să plâng de câte ori pleacă. Practic, îmi sfâşie inima. Nu o dată m-am lipit de piciorul ei, implorând-o să mă ia cu ea, să locuim împreună. Jur că, dacă n-aş fi fost ocupată cu Romina Power, aş fi ales-o să-mi fie mamă.

Bun. Aura e singura care a înţeles povestea cu concertele mele. Iată de ce astă-seară nu am cum să lipsesc de la întâlnirea cu milioanele de fani veniţi din toate colţurile planetei să mă vadă. În urmă cu doar câteva ore am primit de la Aura o pereche de pantaloni nou-nouţi, de culoare mov, precum şi o bluză mov, cu volănaşe verticale.

— Uite costumaţia pentru concertele tale, mi-a zis, după care mi l-a lăsat în braţe şi pe cocoşul Cucurigu.

Apropo de păsări. Aura se duce deseori la ţară să îşi vadă rudele mai îndepărtate. Se preface că ar fi interesată cum le mai merge, dar, în realitate, unicul ei scop e să obţină un pui de găină de prin ograda lor. Bagă puiul în sacoşă şi, surâzând larg, cu toţi cei treizeci şi doi de dinţi, se prezintă acasă la noi, să ne lase pasărea. Şi de fiecare dată mă duc fericită în cadă, mă urc cu picioarele pe aripile nefericitului pui, imobilizându-l, cu mâna stângă îi întind bine gâtul, în timp ce în mâna dreaptă ţin un cuţit de bucătărie. Într-o secundă decapitez pasărea, îi azvârl capul în chiuvetă şi rămân nemişcată până când săraca pasăre încetează să se zbată sub picioarele mele.

Scenă abominabilă. Când sufletul părăsea definitiv trupul puiului, urlam: „Mamă! Azi mâncăm carne!“

În seara asta nu ne-a adus un pui, ci un cocoş! Cucurigu e vioi, zglobiu şi destul de isteric. O întreb pe mama dacă trebuie să-l ucid imediat sau după concert. Îmi răspunde sec:

— Cucurigu se mănâncă de Paşte!

Tonul ei nu admite replică.

— Nuuu! O, Dumnezeule! Mamă, Paştele e departe! Şi eu ce să fac până atunci? Să mă uit la el şi să salivez?

— Te uiţi, dar nu-l atingi! E clar?

Resemnată, mă duc în dormitor şi mă pun pe cântat

în faţa oglinzii: *Felicità*. Nu reuşesc să mă despart total de imaginea cocoşului, mă gândesc că ar trebui să-i spun prietenei mele de bancă, adică Luminiţei, că, dacă se comportă civilizat, primeşte cadou de la mine creasta şi gâtul lui Cucurigu, imediat ce-l gătim.

Acum mi-am spălat părul, m-am pieptănat à la Romina Power şi dau să mă îndrept, ca de obicei, spre sala mea imaginară de concerte, din dormitor. Nici nu închid bine uşa, că aud telefonul cum sună în sufragerie. Răspunde taică-meu.

— Se dă carne?! vrea el să se convingă. Pune receptorul în furcă, mai zăboveşte preţ de câteva secunde, pe urmă îl ridică imediat şi formează precipitat câteva numere. Totul seamănă cu transmiterea unei parole: „Se dă carne!“ „Da, se dă carne!“ „… Carne!“ Termină de vorbit, se apropie de uşa dormitorului, o deschide larg şi mă anunţă scurt: Adio, concerte! Se dă carne.

Îmbrăcată în mov şi pieptănată à la Romina Power, înhaţ într-o secundă scăunelul portabil de pe balcon, găsesc repede o pungă, o iau, mai iau şi două bomboane, în vreme ce taică-meu se mişcă mai încet. Îşi caută scăunelul, îl găseşte, punem cheile în buzunar şi ieşim trântind uşa apartamentului. Într-un minut ne şi aflăm în faţa uşii închise a complexului alimentar, unde, ca de fiecare dată, vedem cel puţin cincizeci de persoane aşezate pe scăunelele lor, înarmate, la fel ca noi, cu nişte bomboane în buzunare şi cu multă răbdare în suflet. Ne înscriem şi noi pe listă şi ne aşezăm. La ce folosea lista n-am aflat nici în ziua de azi. Nu avea nimeni de gând să plece noaptea de acolo, nici să se mişte măcar un milimetru din rând şi de la locul lui, dacă despre asta era vorba. Oricum, era o regulă ca dimineaţa să se aducă vreo treizeci de pui. (Am exagerat fără jenă! Aripi şi gheare de pui; adică, într-un cuvânt, „tacâmuri“!)

În vreme ce se descărcau navetele de plastic, în care se zărea preţioasa şi mult râvnita marfă, oamenii nedormiţi începeau să se agite. Nimeni nu mai ştia pe cine a avut înapoia şi înaintea lui. Totul se preschimba intr-o

vânzoleală însoţită de strigăte, înjurături, plânsete de copii şi ajungea la paroxism pe măsură ce oamenii se apropiau de tejghea. De acolo ieşea victorios cel mai puternic, cel mai îndemânatic la dat din coate. Nu pricepeam nimic, aşa cum nici acum nu înţeleg la ce foloseau listele alea, pe care erau trecute nume şi prenume.

— Luminiţaaaaaaaaaa! strig eu din toţi răunchii.

Cu vreo cincisprezece persoane mai în faţă, aşezată pe scăunel, prietena mea adormise cu capul sprijinit de spatele maică-sii. Mă aude, se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte cu toţi dinţii ei albi.

— Alina, ţi-ai făcut lecţiile? urlă şi ea şi-mi face semn cu mâna.

— Da.

— L-aţi mâncat pe Cucurigu?

— Mai e pân' la Paşte.

— Şi concertul?

— Păi, nu vezi c-a intervenit o urgenţă? arăt eu cu degetul spre mulţimea de oameni.

— Înţeleg.

Mai strigăm şi gesticulăm una spre cealaltă cam vreun sfert de oră, până când Luminiţa adoarme iar, cu capul sprijinit pe spatele maică-sii.

Până să adorm şi eu, mai fredonez puţin un cântecel italian (ghiciţi al cui…), apoi îmi reazem capul de umărul tatei, mă gândesc iarăşi la Romina Power, la frumuseţea ei misterioasă şi privesc, fără să scot un cuvânt, spre stelele din noaptea senină de vară.

— Noapte bună, fata mea. Te trezeşte tati când vine carnea, îl aud pe taică-meu în vreme ce îşi aprinde prima ţigară din acea lungă noapte de aşteptare.

Nici urmă de pui. O glumă idioată a vreunuia. Un zvon aruncat de cineva, cum se mai întâmplă. Nu ne enervăm; dimpotrivă, suntem chiar încântaţi că măcar am avut ocazia să visăm cu ochii deschişi pentru o seară. Şi totuşi, în drum spre casă, dacă cineva s-ar fi uitat cu atenţie la mine, ar fi observat că aveam în mână o sacoşă goală, iar pe obraz, o lacrimă.

— Nu fi tristă, Alina. Ehe, altele sunt problemele în viaţa asta! mă linişteşte tata, fără să îmi spună care sunt acestea. Îl aud însă cum îmi reaminteşte, cu o doză de optimism în glas: Nu uita că îl avem pe Cucurigu pentru Paşte.

Dimineaţa mă duc la şcoală. Ca de obicei, îmbrac uniforma albastră şi mă îndrept spre clasa a-II-a B. O găsesc pe Luminiţa cu capul pe bancă. Atunci când nu doarme, Luminiţa se scarpină în cap ca o nebună. În dimineaţa asta nu glumeşte nici capul meu. Iată-i! În sfârşit, s-au întors şi prietenii noştri. *Păduchii!* Băga-mi-aş! Tocmai acum, când am primit vestea că peste două zile vom deveni pionieri. E o onoare să fii pionier, un cadou pe care ni-l fac Partidul, Ceauşescu. În primii ani de şcoală, uniforma e de culoare albastră, dar după ce devii pionier, aceasta se schimbă, ceea ce nu înseamnă că ni se schimbă şi viaţa. Totul decurge ca înainte, dar te simţi o persoană mai importantă pentru că, în locul uniformei albastre, ai o cămaşă albă, o fustă neagră şi o cravată roşie (dacă nu le porţi, nu intri în şcoală. Punct!). Astăzi o să învăţăm pe de rost un refren pe care o să-l cântăm în timp ce învăţătoarea noastră ne va lega la gât cravata roşie, surâzând tâmp. Dar cântecelul e mai degrabă contactul nostru cu doctrina socialistă – nu ştiu dacă voi ştiţi ce-i aia.

Mă întorc acasă, să-i dau mamei veştile. Atât cea cu pionierul, cât şi pe cea cu păduchii. Ca de obicei, pe mama o găsesc aşezată pe recamier şi ocupată să vorbească. De una singură. Noutatea este că de data asta lucrează cu andrelele.

— Bună, mamă! Ce faci?

— Tricotez o salopetă pentru Cucurigu, că ăsta îmi lasă găinaţ prin toată casa.

Cum aude că s-au întors păduchii, dispare în baie. Iese de acolo ţinând într-o mână un recipient plin cu benzină, iar în cealaltă, un pachet de vată tip C. Ritualul poate începe. Mă aşez pe scăunelul meu portabil, pe care îl folosesc când mă duc să stau la coadă, închid ochii şi strâng tare din dinţi. Mama mă tamponează cu benzină pe

tot capul, mă acoperă apoi cu o pânză albă şi rămân bandajată aşa timp de vreo oră. Am mai trecut prin aşa ceva şi ştiu ce mă aşteaptă: capul o să mă ardă ca şi cum pielea mi-ar fi luat foc. Din păcate, e singurul remediu pe care românul îl cunoaşte şi îl foloseşte împotriva păduchilor, dar, mai ales, singura posibilitate de a evita tăierea părului. Îmi amintesc că odată mama m-a alergat prin toată casa cu o foarfecă în mână. Învinsă de păduchii mei care nu se dădeau duşi nicicum, a decis în sfârşit să mă tundă, ba chiar să mă radă. Eu am fugit în jurul mesei mari, pe care o aveam în mijlocul sufrageriei, şi săraca mama, încă nebună, m-a urmărit până i-a ieşit limba din gură. Tunsul mi-ar fi creat cea mai mare problemă din viaţă, şi anume că nu aş mai fi semănat în niciun fel cu Romina Power, ce dracu'! Şi, mulţumesc lui Dumnezeu, după maratonul ăla infinit în jurul mesei, nebuna s-a împăcat cu situaţia şi n-a mai insistat. S-a resemnat să mă asculte cântând *Felicità*, de Al Bano şi Romina Power, în timp ce creierul mi se prăjea sub pânza albă, şi a decis să cumpere mai multă benzină şi un pieptăn pentru păduchi – un obiect din os, cu dinţi deşi, aproape lipiţi unul de altul, făcut şi vândut numai de ţigani.

Să revenim la ritual. După o oră, mă duc să mă spăl. Asta în cazul în care şi de data asta ies vie şi nevătămată din operaţiunea „benzină contra păduchi". Mă întorc apoi în sufragerie, unde mă aşteaptă mama, care, între timp, a întins pe recamier un cearşaf mic şi alb. Eu mă pun cu capul în jos, ca ea să poată trece pieptenele prin părul meu. Vestea proastă e că de fiecare dată când mă râcâie cu instrumentul ăsta de tortură, urlu de durere. Pielea capului încă mă arde. Vestea bună e că văd cum cad păduchii morţi pe cearşaful alb, iar eu nu aştept altceva decât să cadă unul pe jumătate viu, ca să pot sări cu unghiile pe el şi să fac crac!, spărgându-l în două. Salivam de plăcere de fiecare dată când aveam ocazia asta. Era mica mea răzbunare, ce naiba!

— Cucurigu! Ai chef să ciuguleşti un păduche mort? Na!

Mama m-a privit serioasă.

— Vezi să nu te ataşezi prea mult de el. Fii atentă!

Odată terminată şi operaţiunea asta, se trecea la ultima, care era şi cea mai plicticoasă. Dura aproape o săptămână. Trebuia să stau nemişcată, cu capul sub un bec, în vreme ce mama, cu ochii holbaţi la maxim, urma să caute şi să găsească ouăle păduchilor, adică lindinii. Una după alta, le elimina pe toate, apucând cu două degete un fir de păr de-al meu şi trăgându-l afară cu unghiile. O luai razna după o asemenea activitate. Cred şi eu că mama ajunsese să vorbească de una singură. Şi mi se părea că încă scăpase ieftin faţă de ce ar fi putut păţi.

— Mamă!

— Da, dragă!

— De ce nu laşi ouăle păduchilor în pace? Oricum sunt moarte.

— Pentru că eşti brunetă şi lindinile astea sunt albe şi se văd, sclipesc – fir-ar mama lor să fie –, iar lumea ar putea crede că ai păduchi.

— Mamă!

— Da, dragă!

— Gândeşte-te ce bulan pe blonde! Pe părul lor ouăle nu se văd.

— Mai tacă-ţi fleanca! Dacă te uiţi bine, părul lor pare un bulevard pe care se plimbă păduchii!

Şi uite-aşa, soseşte ziua mult aşteptată. Azi devenim „pionieri“. Festivitatea are loc în faţa Mausoleului Gheorghe Gheorghiu-Dej. Copii şi părinţi, toţi sunt prezenţi. Eu sunt însoţită numai de Aura. Mama a rămas acasă, altminteri ar fi găsit apartamentul răvăşit de Cucurigu. O durea capul pentru că tocmai visase că Puiu (o rudă de-a noastră) va da colţul în scurt timp. Înainte de a începe recitarea, o întreb pe Aura, în şoaptă:

— Pot să le spun colegilor mei că eşti mama mea?

Aura tace un pic şi pe urmă mă întreabă:

— De ce, Alina?

— Pentru că eşti tânără şi frumoasă. Hai să zicem că tu ai fi mama mea. Numai pentru o zi. Ce părere ai?

N-am înţeles niciodată dacă ceea ce văzusem în ochii Aurei erau lacrimi de durere sau o iritaţie pricinuită de vântul care se pornise dintr-odată în dimineaţa aia şi îi aruncase în ochi tot praful din Bucureşti.

— Sunteţi pregătiţi? strigă cu voce tare învăţătoarea.

Şi dă-i cu cântecelul dedicat cravatei roşii:

Am cravata mea, sunt pionier
Şi mă mândresc cu ea, sunt pionier.
Flutură în vâââânt, zălog de legământ,
Întâiul meu cuvââânt de pionier!
Flutură în vâââânt, zălog de legământ,
Întâiul meu cuvânt de pionier!

Linişte pentru două minute. Învăţătoarea ne leagă tuturor cravata la gât şi surâde satisfăcută. Cei mari sunt toţi emoţionaţi. Cei mici se ţin unii de alţii cum pot. Mânca-ţi-aş, ce vânt s-a pornit astăzi! Câte unul se scarpină din când în când în cap. Atât cei mici, dar şi câte un părinte sau câte o învăţătoare. Deocamdată, eu nu. Oricum, ştiu că păduchii vor reveni curând.

Ritualul a luat sfârşit. O prezint pe Aura drept mama mea şi primesc felicitări. Nu ştiu de ce mă felicită pe mine şi nu pe Aura, cea mai tânără şi mai frumoasă mamă de pe planetă. Ne despărţim şi, cu vântul în faţă, ne întoarcem mândri la casele noastre.

În aceeaşi zi a explodat şi Cernobâlul…

Cum am ajuns în faţa blocului, Aura m-a sărutat şi a plecat la casa ei. Eu am urcat pe scări împreună cu Luminiţa şi îmi amintesc parfumul măruntaielor prăjite, care se strecura de sub pragul unei uşi de la al treilea sau al patrulea etaj. Am rămas neclintite câteva minute, ademenite de mirosul acela hipnotic.

— Hmm… Vecina asta e descurcăreaţă! Băi, ce miros! Nici nu-mi vine să mă mai mişc de-aici! îi zic eu trăgând pe nas aroma ademenitoare.

— Să nu uiţi că mi-ai promis capul şi gâtul lui Cucurigu! îmi aminteşte Luminiţa, plină de speranţă.

— Cât puii mei mai e până la Paşte? o întreb serioasă.

— O lună.

Nimeni n-a avut bucuria de a-l vedea pe Cucurigu în farfurie. Obligaţi să aşteptăm petrecerea aia deosebită, ne-am trezit că îl îndrăgisem într-atât încât uitasem de rostul lui printre noi. În Sâmbăta Paştelui eram în cadă, în obişnuita mea poziţie de călău, cu gâtul lui Cucurigu într-o mână şi ţin cuţitul în cealaltă când, pe neaşteptate, mi-a căzut o lacrimă pe obraz.

— Mamă!

— Ce e? a apărut ea în pragul uşii de la baie.

— Nu sunt în stare! Ţin mult la Cucurigu!

Mama a tăcut pentru câteva clipe, apoi m-a privit într-un fel pe care nu-l cunoşteam.

— Şi eu, mi-a zis simplu.

— Da? Păi nici pe mine nu mă deranjează, l-am auzit pe tata din sufragerie.

Cocoşul a fost îmbrăcat în caraghioasa aia de salopetă roşu-aprins şi a intrat cu toate drepturile în familie. Iar Paştele a fost sărac, dar plin de râsetele noastre imbecile în timp ce îi admiram mersul ţanţoş prin apartament şi costumaţia aceea imaginată şi tricotată cu trudă de mama. Luminiţa nu mi-a iertat criza de sentimentalism. Niciodată.

Am doisprezece ani şi stau cu tata la coadă. Se aude că „se dă ouă!“. Stau aşezată pe scăunelul meu portabil şi mă simt slăbită. În plus, am o senzaţie ciudată. Simt că am chiloţeii umezi şi mi se pare că am facut pipi pe mine fără să-mi dau seama. Băga-mi-aş în ea de treabă! Noroc că vin ouăle. Uşa se deschide şi oamenii încep să se împingă ca nebunii. Tata izbuteşte până la urmă să cumpere douăzeci de ouă, pe când eu – ioc. Urcăm scările şi ajungem în faţa apartamentului. În pragul uşii deschise e mama. Îmi vede sacoşa goală şi jap! Îmi trânteşte o palmă.

— Ştii ce-ţi lipseşte ţie? mă întreabă pe un ton care nu anunţă nimic bun.

— Mintea, sughiţ eu printre lacrimi.

— Instinctul de supravieţuire! Asta-ţi lipseşte!

— Las-o, Raisa! Măcar e amuzantă, zice tata.

— Nu fac nimic cu ironia ei, că doar nu ţine de

foame! încheie sec mama şi dispare în bucătărie.

Eu mă grăbesc să intru în baie ca să-mi spăl chiloţeii, că asta ar fi în stare să mă şi omoare dacă vede că m-am udat. Surpriză! Sânge. Mă gândesc, mă gândesc şi mă tot gândesc.

„Am încurcat-o! S-a lipit cancerul de mine!“ îmi zic în sinea mea.

Cancerul era foarte la modă în perioada aceea. Foarte multe persoane mureau din cauza Cernobâlului. Iar acum venise rândul meu. Cel puţin aşa credeam.

Ies din baie de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, mă duc în dormitor, scot o foaie albă de hârtie, un pix şi mă pun pe scris testamentul. Florentinei o să-i las *Jurnalul*; pe Cucurigu, viu şi nevătămat, i-l dau Luminiţei, cartea cea mai frumoasă pe care o am, *La Medeleni*, lui Radu, căruia o să-i pot scrie, în sfârşit, pe prima pagină: „Te-am iubit, dar tu nu m-ai înţeles niciodată. Adio!“

Bag pixul în gură, mă uit în tavan şi mă gândesc cât mă doare să las lumea asta, după ce tocmai am fost aleasă cea mai bună elevă din şcoala generală numărul 69.

Pe atunci, sistemul era bazat pe ierarhii ferme. În şcoli se acordau distincţii care împărţeau elevii pe categorii. Un şnur roşu prins de bluza ta albă însemna că eşti cel mai bun elev din rândul de bănci în care stăteai. Cum existau trei rânduri de bănci într-o clasă, existau şi trei purtători de şnururi roşii, care se numeau „comandanţi de grupă“. Purtătorul unui şnur galben era cel mai bun elev din clasă şi se numea „comandant“ – bineînţeles – „de clasă“. Şnurul albastru îl purta numai cel mai bun elev din şcoală, numit „comandant de unitate“. Mai existau şi două şnururi bleu, care se acordau locţiitorilor purtătorului de şnur albastru. Vasăzică, elevii cei mai deştepţi se deosebeau de cei mai puţin deştepţi prin şnururile prinse de bluză. Nu ştiu cum, dar eu reuşisem să port şnurul albastru şi uite că, odată cu el, şi cancerul! Băga-mi-aş! Ce să mai zic? Nu trebuie să mă perpelesc. Aurei o să-i las moştenire şnurul albastru, fiindcă îl merită cu prisosinţă.

Mă gândesc cum să-i spun mamei şi, fără să vreau, ochii mi se umplu de lacrimi când mi-o imaginez transfigurată de plâns şi de durere. Şi, pentru că nu mă simt pregatită să-i văd reacţia, decid să-i dau vestea asta proastă altă dată.

A doua zi merg la şcoală. Radu, care are o rudă în America, intră în clasă cu o gumă de mestecat, mai precis cu o lamă Brooklyn. Guma de mestecat americană! Mamă, ce zi norocoasă e astăzi! Ca de obicei, lama va trece mai întâi prin mâinile celor prezenţi (adică toţi, că nimeni nu lipsea pe-atunci de la şcoală), care o vor duce la nas să o miroasă, după care, ca de fiecare dată în astfel de împrejurări deosebite, Radu va scoate un briceag din ghiozdan şi o va tăia în treizeci de bucăţele. Repet şi subliniez: în treizeci de căcaturi de bucăţele! Crezându-mă bolnavă de cancer, de data asta hotărăsc să îi ofer Luminiţei feliuţa care mi se cuvine. După un minut de gândire îmi scot şnurul albastru de la cămaşă şi o chem pe Gianina (o altă colegă de clasă). Eu sunt prima din şcoală la învăţătură, în vreme ce ea e ultima din clasă. Trece extemporalele pentru că îi pasez eu soluţiile scrise pe o foiţă de hârtie, fără să mă vadă cineva. Şi o fac de ani de zile. Acum Gianina e şi ea îndrăgostită lulea de un elev dintr-o altă clasă, mai mare cu un an decât noi. Ăla nu s-a prins de existenţa ei, aşa cum nici Radu nu s-a prins de-a mea.

— Gianina! Am o idee. Prinde-ţi şnurul ăsta de bluză şi ieşi cu el pe hol, să te vadă Ştefan, că poate-poate. Nu se ştie niciodată.

Gianina e fericită. Iese cu şnurul pe hol şi pe urmă în curtea şcolii, răgând ca o panteră:

— Ia uitaţi, băi, ce am eu aici, pe bluză!

Flutură şnurul în faţa tuturor până când o văd şi profesorii, care leşină de indignare şi ruşine.

Între timp, mă aşez în banca mea şi găsesc un bileţel pe care scrie: „Vrei să fii prietenă cu mine? Radu.“

Izbucnesc în lacrimi de emoţie. Îmi închipui cât de frumoşi am fi noi doi căsătoriţi, cu mulţi copii, şi cum ne-

am plimba mână în mână prin parcuri, sprijinindu-ne de bastoane de atâta bătrâneţe.

Iau o foaie de hârtie şi un pix şi îi răspund: „Radule, nu pot. Îmi curge sânge din cur! Sunt bolnavă de cancer şi în curând o să mor. Adio!“

Arunc o privire melancolică pe fereastră şi mă uit la elevii care râd şi joacă baschet în curtea şcolii, la Gianina care arată ca o disperată şnurul albastru tuturor, mă uit la cei câţiva câini vagabonzi lungiţi la soare, la… Hopa! Şase! Pericol mare! De ce intră mama ca o furtună în şcoală? Mi-e clar. Au chemat-o profesorii, ofensaţi de atitudinea mea nesimţită, pentru că agăţasem şnurul albastru de bluza unei repetente.

— Pot să ştiu ce te-a apucat? De ce mă faci de ruşine? Ce-ţi veni să te porţi ca o idioată şi să-i dai şnurul tâmpitei ăleia? mă ia mama la rost, abia stăpânindu-şi furia.

— Mamă, nu te supăra! Am cancer. Sunt pe moarte!

— Îţi baţi joc de mine? De unde naiba ai mai scos-o şi pe asta? întreabă ea nedumerită şi îmi plesneşte o palmă peste faţă.

— Mamă, de două zile îmi curge sânge din fund! Înţelegi? Îmi curge sânge!

Continui să plâng. Mama se uită la mine, mă ia de-o ureche şi mă trage după ea afară din clasă. Se potoleşte când ajungem la cel mai apropiat coafor. Îmi face semn să mă aşez şi îi zice coafezei scurt: „Îi dai jos tot părul!“

Astfel ia sfârşit epoca Rominei Power Jr. Cu noul meu look, arăt mai degrabă ca Dracula Junior!

Revăd şi acum imaginea celor care plângeau şi urlau de durere la înmormântarea mamei. Eu n-am reuşit să vărs nici măcar o singură lacrimă. „O nebună în plus, o nebună în minus, care-i diferenţa?“ îmi tot repetam în gând.

Că ceea ce mi se întâmpla nu era cancer, ci sosirea menstruaţiei în viaţa mea, asta mi-a explicat Aura. Tot ea m-a învăţat şi ce trebuie să fac dacă nu găsesc vată la farmacie. E mult de-atunci şi nu are niciun sens să vă mai povestesc, fiindcă aţi crede că totul s-a petrecut în Evul Mediu. Romina Power a fost însă o cântăreaţă foarte

apreciată pe vremea când forma un duet cu Al Bano, prin deceniile şapte şi opt ale secolului XX. Melodiile lor mi-au răvăşit şi încă îmi răvăşesc sufletul şi acum, la zece ani de la intrarea în secolul XXI.

Stau la coadă în faţa magazinului. Se auzise că se dă carne! Afară este un frig atât de mare, încât nu-mi mai simt nici dinţii în gură ca să clănţăn şi cred că am amorţit pe scăunelul meu portabil. Azi e 21 decembrie 1989, dimineaţa. Mama a murit de un an şi Cucurigu încearcă disperat să-i ia locul la masa. Zăpada încă n-a sosit, în schimb gerul îşi face de cap. La un moment dat simt un fel de agitaţie în rândul persoanelor care stau frumos aliniate la coadă. „Să văd dacă au băgat carne“, îmi zic. Da’ de unde! Nu ştiu însă de ce lumea pleacă grăbită spre casă. „Iarăşi un zvon“, îmi dau cu presupusul, după care, aproape înţepenită, mă ridic. Decid să nu mai rămân, îmi iau scăunelul şi pornesc spre casă. Nu ştiu de ce, dar unii trec în fugă pe lângă mine. „Ăstora chiar că le-a îngheţat târtiţa!“ socot eu şi-mi văd de drum. Taică-meu o ştersese printre primii. Urc curioasă în apartament, unde îl găsesc aşezat în faţa televizorului.

Şi înţeleg pe loc că mintea i-a plecat cu sorcova. Însă televizorul funcţionează! Se aud voci din televizor şi strigăte. Mi se pare ciudat. Intru în sufragerie, unde tata plânge în hohote. Pentru prima şi ultima dată în viaţa lui. Ce se întâmplă? Privesc mai atentă la televizor şi nu-mi vine să cred. Un elicopter, puhoi de lume adunată în faţa clădirii căreia i se spune CeCe. Taică-meu continuă să plângă şi să râdă în acelaşi timp, iar eu rămân nemişcată în picioare, lângă el, cu ochii ieşiţi din cap, fără să scap ecranul din ochi!

Izbucnea Revoluţia! Sau mai ştiu eu ce.

— S-a terminat, Alinuţa, se pronunţă tata.

Mă gândesc că s-a terminat cu monologul pe care eu, comandantul de unitate, trebuia să-l spun cu voce tare în faţa tuturor elevilor din curtea şcolii: „Pentru gloria Partidului şi înflorirea României Socialiste! Pentru cauza Partidului, înainte!“

La acest îndemn, toţi elevii ar fi dus mâna la tâmplă, ca militarii, şi ar fi răspuns în cor: „Tot înainte!“

După care năvăleau în clasele lor, ca orele să poată începe.

Bing, bang! Sună cineva la uşă. O deschid şi în casă intră ca un uragan Aura, ţinută foarte strâns de braţe de Victor, soţul ei. Aura urlă la taică-meu, la Victor, la Cucurigu, la mine şi la toţi cei care ar fi putut-o auzi că vrea să meargă la revoluţie!

Victor şi tata trag cum pot de ea. E pornită să devină revoluţionară! Ca Ana Ipătescu în ’48! Ne ameninţă, jurând pe viaţa ei că vom plăti scump dacă n-o lăsăm să iasă din casă. A fost nevoie s-o îmbătăm criţă, pentru că nu mai făceam faţă şi ne spărsese timpanele cu urletele ei.

Planul a funcţionat perfect. Victor a reuşit s-o ducă acasă, mai c-o vorbă şoptită la ureche, mai oprindu-se şi arătându-se dispus la orice compromis, inclusiv cel de a cânta cu voce tare Imnul Naţional de-atunci, *Trei culori cunosc pe lume.* Când îi ceream mai târziu să-l cânte şi pentru mine, dacă nu mă feream, era cât pe-aci să primesc un şut în cur!

Următoarele trei zile de Revoluţie le-am petrecut în întregime aşezată pe scăunelul meu preferat, adică sub masa mare din sufragerie. Uneori venea şi tata! Stăteam amândoi nemişcaţi şi cu urechile pâlnie. Zi şi noapte. Locuiam aproape de periferie, dar asta nu însemna că eram scutiţi să auzim împuşcăturile din centrul oraşului.

— Au tras cu puşca! ziceam cu voce scăzută şi ne uitam unul la altul. Cucurigu, nu te îndepărta de noi, că e periculos! Tată, zi-i lu’ Cucurigu să vină lângă noi! îl rugam îngrijorată.

— Ai auzit? Iar au tras!

Şi uite-aşa, în felul meu, am participat şi eu la Revoluţie sau la ce-o fi fost atunci. Cert este că Ceauşescu şi soţia lui, Elena, au murit. Împuşcaţi. De cine? N-am aflat.

Ţin însă minte că imediat după Revoluţie a nins din belşug şi că a sosit Moş Crăciun în locul lui Moş Gerilă, iar

românii au început să creadă iarăşi în Dumnezeu. Nu toţi, e adevărat, dar o bună parte dintre ei!

Eu, fiica Aurei Ioniţă şi a lui Virgil Costache

— Dumnezeule, nu pot să cred că nu ţi-ai dat seama!

— Ce anume, Aura? întreb cu un firicel de voce.

— Că părinţii tăi nu-ţi erau părinţi adevăraţi.

— Păi, am avut ceva îndoieli, dar să nu-mi spui mie acum că sunt fata lui Al Bano şi a Rominei Power, că îmi trag un glonţ în cap!

— Nici pe departe! Eu sunt mama ta.

Linişte. Simt cum îmi piuie urechea dreaptă. După care începe şi stânga. Scutur capul ca o apucată, piuitul dispare şi o privesc pe Aura drept în ochi.

— Aşa zici tu? Dacă e adevărat ce-mi spui, de ce porţi la sutien numărul patru plin, iar eu numărul doi minus?

Pentru moment, întrebarea o descumpăneşte şi schiţează un gest pentru a-şi acoperi decolteul pe care halatul îl lasă să se întrevadă, dar de fapt nu face decât să îl scoată în evidenţă şi mai mult.

— N-oi fi eu de vină că semeni cu taică-tău!

— La modă sunt cupele de şampanie.

— Spune-le cum pofteşti, chiar şi cupe de şampanie, dacă asta te încălzeşte. Pentru mine, tâţele tale sunt nişte ceşcuţe de cafea.

Aura nu e proastă! „Ţâţe ca două ceşcuţe de cafea“ sună frumos. Nu ştiu însă ce legătură are tatăl meu cu „ceşcuţele“ mele. Chiar o întreb. Urmează o poveste căreia Aura îi dă glas, la început cu oarecare poticneli, ca apoi totul să decurgă al dracului de închegat. Primul lucru pe care îl aflu e că Victor, soţul ei, nu e nici personaj negativ, nici pozitiv în tot ce s-a întâmplat cândva. Practic, el nici nu exista pe atunci.

În două vorbe, cum se spune: a fost odată un tip de vreo şaişpe ani – dacă reţin eu bine amănuntul din spusele mamei mele autentice –, care se numea Virgil Costache. Tot atunci exista pe lumea asta şi o fată care se numea Aura şi care avea şi ea vreo şaişpe ani. Aţi priceput? Doi

tinerei. Numai că Aura era campioană la atletism, o speranţă pentru Olimpiada de la Montréal. Asta ca paranteză. Se întâmplă ce se întâmplă între ei şi nu are sens să precizez ce anume. Aura îşi dă seama că ceva nu este în regulă. Visa cu ochii deschişi laurii olimpici şi încerca tot ce este posibil ca să scape de cea care acum se numeşte Alina, adică de mine.

— Dar ce n-am făcut! Sondă în vagin pentru a-mi provoca un avort spontan, injecţii cu venin adevărat. Într-o zi, uite c-a ieşit ceva din mine în timp ce făceam pipi şi jur că acel ceva arăta aşa, ca tine. Văzând că până la urmă tu ai ieşit după alte şapte luni (nu contează cum – cu fundul şi nu cu capul înainte, că şi eu tot cu fundul am ieşit), am impresia că acel ceva a fost poate o bucată de placentă sau mai ştiu eu ce. N-are importanţă! Fapt e că am ratat olimpiada, asta e; dar m-am ofticat mult când am văzut pe cine au trimis în locul meu. În sfârşit. Ce ai? Eşti cam palidă. Aoleu! Stai aşa, ce-ai înţeles? Până la urmă, tot ţi-a dat mama ta ceva bun: *nicotină*. Când ai ieşit din burta mea şi l-ai văzut pe doctor, l-ai întrebat cu voce răguşită: „Băi frumosule, ai şi tu o brichetă?“

Eu nu înţelegeam dacă tre’ să mă bucur că descoperisem o mamă plină de umor negru, dar negru – mai negru de atât nici că se poate – sau dacă tre’ s-o ucid pe loc. Am ales prima variantă, socotind că poate e mai bine să ai o mamă imperfectă pe pământ decât una perfectă sub pământ.

O întreb dacă din cauza acestui *background* al meu nu mai reuşesc să am încredere în nimeni şi în nimic în viaţă.

— Tu n-ai încredere în nimic încă de când ai îngurgitat ca o maimuţă proastă kilograme de banane cu coajă. Şi eu m-aş comporta la fel în locul tău.

Mda, bananele. Uitasem. Aveam aproape doişpe ani şi de vreo câţiva ani începusem să primesc portocale în dar de la Moş Crăciun. Totuşi, un mic amănunt. Portocalele erau desenate. Păi cum altfel?! Singura mea frustrare adevărată era că, deşi învăţam bine, ba chiar foarte, foarte

bine, acest Moş Crăciun, în morţii mă-sii, avea ce avea cu mine. Păi dacă nu, de ce îi aducea verişoarei mele zece portocale (şi alea desenate), iar mie nu mai mult de cinci sau şase? De zgârcit? Nu! I se pusese pata pe mine.

Îmi imaginez că, pentru mulţi dintre dumneavoastră, ziua în care aţi aflat sau descoperit că Moş Crăciun nu există a coincis cu cea în care v-aţi stabilit prima şedinţă la psiholog. În schimb, pentru mine, ziua aceea a coincis cu cea în care am scăpat de o povară. Fiindcă, stimaţi domni şi stimate doamne, nu există niciun babalâc dus cu pluta care să aibă ceva împotriva mea şi asta, într-un fel, m-a uşurat. Bine. Uneori babalâcul asta îmi aducea şi banane. Tot desenate. Adevărata tragedie a explodat în ziua în care uşa s-a deschis şi au intrat bananele. Alea adevărate, vreau să zic. Deci mare petrecere la mine acasă. Atât de mare, încât, fumând şi bând cu toţii, uite că celor mari le-a scăpat un mic detaliu. Şi anume, Alina a dispărut cu vasul plin de banane în camera ei. Şi nu numai. Le-a şi mâncat. Aproape pe toate. Cu coajă cu tot. Şi, aproape instantaneu, a şi leşinat. M-au dus de urgenţă la spital. Aura era cu noi acolo şi, printre lacrimi şi sughiţuri, le-a spus doctorilor că mâncasem multe banane.

„Ce bulan pe ea! Eu încă n-am vazut o banană de-aproape“, a mărturisit doctorul.

„Cu coajă cu tot, a ţinut să precizeze Aura, cu un fir plăpând de voce, de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze în locul meu.

Ca să fiu sinceră, nu-mi mai amintesc mare lucru despre perioada aia. Am un blanc total. Aura şi mama mi-au povestit că nişte medici, văzându-mă că stau aşa, lipită de pat, luaseră în consideraţie şi posibilitatea că n-o să supravieţuiesc. Am supravieţuit. Dar nu m-am mai atins în veci de vreo banană. Nici adevărată, nici desenată.

Dar zic să trecem la acest Virgil Costache. Aura îmi spune că ar fi fugit în Germania în urmă cu mulţi ani, că devenise antrenor de atletism şi cam atât.

— Mă bucur pentru el, îi comunic eu sec şi plec la şcoală.

Am cam şaişpe, şaptişpe ani.

La liceu, Alice B., gagica brunetă care stă în banca din faţa mea, mă întreabă ce am, că mă vede cam ciudată. Eu atâta aştept şi îi turui toată povestea vieţii mele. Ce să vă zic? A rămas şi ea uimită de toată povestea asta cu cine e şi cine nu e mama mea şi aşa mai departe, dar când mă întreabă „Şi tac-tu cine ar fi în toată povestea asta?“, eu îi răspund scurt: „Unu’, dragă, nu prea important. Îl cheamă Virgil Costache şi e antrenor de atletism, dar oricum nu contează, c-a fugit în Germania.“

Bruneta cade lată pe parchet. Când văd scena, deodată îmi dau seama că viaţa mea tre’ să devină într-o zi un roman.

— Alice, te implor, nu muri înainte de-a recunoaşte că viaţa mea tre’ să devină un roman!

— Lasă-mă dracului cu patetica ta viaţă, proasto! Nedelea, ţin-te bine! Tac-tu e *antrenorul meu*! În fiecare după-masă îl văd la stadion! La cin’ sute de metri de aici!

— Proastă eşti tu! Costache ăsta a fugit în Germania!

— Ba tu eşti proastă! Costache ăsta s-a întors din Germania!

Patru ore mai târziu, o brunetă şi o alta, şi mai brunetă, păşesc spre stadion. Suntem eu şi Alice. Nu mai suport tăcerea şi o întreb cum arată tatăl ăsta al meu.

— Ce vrei să-ţi spun? Un ţigan. Dar are farmecul lui!

Ajungem. Alice tre’ să meargă să se schimbe şi mă lasă acolo pe bănci, să-l aştept. Îmi zice că tre’ să sosească dintr-un moment într-altul. Eu, destul de emoţionată, mă uit în direcţia terenului de sport. Ca să fiu sinceră, mă căcam pe mine de frică şi încercam să-mi pregătesc un monolog cu care să mă prezint în faţa „tăticului“. Ce-aş fi putut să-i povestesc? Să încep prin a-i spune că mama mea (adoptivă) a murit când aveam paişpe ani şi că nu reuşesc să mă hotărăsc dacă mi-e frică de ea mai tare acum, când e moartă şi-mi face câte o mică „vizită“, sau dacă îmi era mai frică atunci când trăia şi se deconecta de la realitate? Că tatăl meu (adoptiv) îmi dădea şuturi în burtă aşa, la întâmplare, pentru că râdeam uitându-mă la televizor? Sau

că la nici şase luni de la moartea mamei (adoptive), bulangiul ăla a adus-o în casă pe fosta lui nevastă? Şi că, într-o bună zi, întorcându-mă de la baschet, am găsit-o pe Aura cu valizele pline. Ghiciţi de ce? Nu, nu pleca ea, trebuia să plec eu împreună cu ea. Pentru totdeauna. Căcănarul ăla voia să rămână singur cu fosta lui nevastă şi, când am ieşit plângând ca o fântână arteziană, n-a făcut nici măcar un semn de rămas-bun. Rămas-bun? Nici măcar nu s-a uitat la mine, de parcă aş fi fost un obiect nefolositor.

Poate că totuşi nu merită. Mai bine să-i povestesc despre visul meu ciudat, din care am înţeles imediat că taică-meu adoptiv (bulangiul, căcănarul) avea să moară foarte curând. Atunci nu m-a crezut nimeni şi bine au făcut. S-a prăpădit în două luni. Cancer. Cernobâl. Bineînţeles. Şi nu mi-a lăsat nimic. Dar efectiv nimic, chiar dacă eram fiica lui adoptivă. De ce? Pentru că nu m-a iubit niciodată. Dar nici eu nu l-am iubit. Sâc, sâc! Şi atunci, Aura şi Victor (soţul ei), din săraci ce erau, au devenit şi mai săraci, că am făcut cu toţii un calcul din care a rezultat că, dacă am fi mâncat doi ani de zile doar cartofi şi fasole şi dacă aş fi mers la liceu pe jos, nu cu metroul, ar fi reuşit să plătească un avocat care să mă ajute să am apartamentutul ăla de pe Şoseaua – nu ştiu dacă aţi auzit de ea – Căţelu! Deci, dacă Virgil mă vede slabă şi uscată, de-aia sunt aşa. Sunt slabă şi sufăr ca un câine. Deseori mă visez în rochie de mireasă, numai că rochia e foarte scurtă şi lumea mă bârfeşte, invidioasă că am coapsele groase. Iar când mă trezesc, îmi vine să mă sinucid că n-am aceste coapse groase, ’tu-i lamba mă-sii! Eu am două scobitori în loc de picioare. Aşa cum îmi vine să mă sinucid pentru că, deşi port trei perechi de pantaloni şi o mie de bluze pe mine, atât iarna, cât şi vara, lumea tot mă strigă „schiloado!“.

Dar dacă i-aş spune că în loc de-o moartă de foame sunt, în schimb, anorexică? Se zice că în Occident anumite fete sunt foarte slabe nu pentru că n-ar avea ce mânca, ci pentru că se hotărăsc să nu pună nimic în gură! E adevărat

că nu cred sută la sută în chestia asta, dar cum informaţia mi-a plasat-o un intelectual, poate că-mi convine să cred şi să mă prezint drept anorexică. Cel puţin aşa ştiu că mă scutesc de umilinţa şi efortul de a cere iertare societăţii în care trăiesc, pentru că nu sunt bogată.

Dar dacă nu-i spun absolut nimic şi îi cer doar nişte mărunţiş, că poate el este bogat şi aşa pot să-mi cumpăr şi eu o ciocolată pe care s-o mănânc singură? O ciocolată şi gata! Sau dacă mă car de aici şi mă întorc numai atunci când voi fi puţin mai grasă?

Am plecat. Şi nu m-am mai întors. Niciodată.

Încă n-am terminat. Acum câţiva ani (mă mutasem între timp la Roma) mă sună Aura de la Bucureşti şi-mi zice:

— N-o să crezi! Pe cine văd la emisiunea *C'è posta per te*? Pe cine crezi? Pe Costache Virgil! Chiar pe el! Îşi caută fiica şi nevasta fugite în nu ştiu ce ţară.

— Păi ce, mai are o fiică?

— Iubito, înainte de tine a mai avut una. După tine, alte două, cu o nemţoaică, şi acum pe asta, deci lasă-mă să socotesc: una plus una, plus două, plus una fac în total cinci. Cinci muieruşti. După părerea mea, vrea cu disperare să aibă un băieţel. Te las, că are febră căţeluşa.

Eu îi urăsc căţeluşa, care este o ruşine pentru rasa canină. Pe lângă faptul că este mică şi urâtă, îi mai lipsesc şi doi dinţi din faţă.

Aşadar, împlineam treizeci de ani şi am considerat că ar fi mai bine să-l văd măcar la faţă pe nenea ăla care a fertilizat uterul mamei mele. Dau câteva telefoane pe la prietene şi cer înregistrarea emisunii *C'è posta per te*, în variantă românească. Peste nicio săptămână, Virgil ia avionul. Sub formă de casetă video, cu poşta prioritară. În toţi aceşti ani, cu informaţiile pe care le aveam despre el şi cu puţină imaginaţie din partea mea, am reuşit să-i fac un portret care aducea a combinaţie între Omar Sharif şi Raul Julia. Bag caseta în aparatul video şi mă uit. Să mă umplu pe loc de carii, nu altceva. Tipul nu numai că era urât, dar şi prost, şi penibil. Ridic receptorul furioasă şi o sun

imediat pe Aura.

— Cum ai reuşit să mă concepi cu unul ca ăsta?

— Iubita, tu îţi mai aminteşti cu cine ai conceput primul tău copil la cinşpe ani?

Tac şi închid. A câştigat ea. Primul meu prieten era de departe mult mai urât şi mai ridicol decât Virgil.

Mică paranteză de doi ani pe Şoseaua Căţelu

Am avut un vis ciudat. Perna e toată udă de lacrimi. Noroc că m-am trezit. Vie. Am visat că Aura îmi dă ultimii bani din casă şi mă trimite la piaţă: „Alina, fii atentă. Ăştia sunt ultimii noştri bani. Să nu faci vreo prostie. Fii cuminte, du-te frumos la piaţă şi cumpără trei kile de caca proaspăt. Fii atentă! Am spus proaspăt. Du-te acum şi nu întârzia. Te aştept cu căcatul până în prânz.“

Plec. Mă opresc în faţa unei tarabe unde se vinde caca proaspăt, ba chiar aburind. Plătesc pentru cele trei kile, numai că ţăranul nu are pungi. Şi îmi împătureşte frumos totul într-un ziar. Eu zâmbesc cu amabilitate. Sunt bucuroasă că împuşc doi iepuri deodată: norocul de a plăti cele trei kile de caca şi cel de-a afla ceva informaţii de pe o pagină de ziar, fie ea şi de săptămâna trecută. Stau în staţie şi aştept autobuzul. Tragedie! Căcatul era aşa de plin de aburi, încât în câteva minute a înmuiat ziarul şi s-a întins tot pe asfalt. Dumnezeule! O să mă omoare Aura! Cu un singur cap în gură! Mă aplec şi încep să adun ca o disperată tot ce se mai poate de pe asfalt. N-am însă buzunare în care să îl pun, mi-ar trebui un alt ziar, fir-ar să fie, dar n-am cum să mă întorc la ţăran şi să las totul acolo, împrăştiat pe jos. Simt vreo cinci perechi de ochi în ceafă. Erau ale persoanelor din staţie, care mă ţintuie cu ochii, ca nişte vulturi. Ar fi fost suficient să-mi pierd concentrarea pentru o singură secundă şi „duşmanii“ s-ar fi năpustit asupra mărfii mele. Transpir rece, izbucnesc în plâns şi urlu: „E al *meeeu*! Nu puneţi mânaaaaaa! Morţi de foame ce sunteţi!“

Şi dă-i şi râcâie din toate puterile căcatul ăla întins pe asfalt, până nu-mi mai simt mâinile.

Dintr-odată, mă trezesc. E opt dimineaţa şi tre’ să merg la liceu. Am aproape şaişpe ani şi de câteva luni locuiesc cu Aura şi Victor, pe strada Camil Ressu. Intru în bucătărie. Ca de obicei, am nevoie de un pic de timp să-i găsesc pe ăştia doi. Nu că bucătăria ar fi prea mare, ci pentru că Aura şi Victor se trezesc la şase şi au două ore la dispoziţie s-o îmbâcsească cu fum de ţigară. Ceaţa de la Milano nu e nimic în comparaţie cu fumul de aici. Mai degrabă hai să zicem că, în loc să îi văd, îi identific după tuşit. Victor e cel care tuşeşte subţirel, iar Aura tuşeşte gros, de te înspăimântă, ca unul care a ajuns pe ultima sută de metri. De viaţă!

Deci îmi dau seama unde e aşezat el, unde e aşezată ea şi mă aşez şi eu. Sunt încă şocată de ce am „trăit“, dar la lumina zilei conştientizez ce vis ridicol am avut şi deodată izbucnesc într-un râs isteric, preţ de cinci minute bune. Aura îmi lipeşte o palmă peste ceafă. Pentru că nu e nimic de râs în casa asta. Ceauşescu e mort, dar în ţară totul este confuz. Aura şi Victor merg în fiecare zi la serviciu fără să primească salariul şi tot în fiecare zi se agaţă cu disperare de speranţa că poate-poate o să fie cea norocoasă, care să le aducă ceva mărunţiş de la şefi, patroni sau ce-or mai fi ăia. Nu avem cum să mai împingem carul. Eu sunt generoasă în dimineaţa asta şi mă hotărăsc să le povestesc şi lor visul meu.

Linişte. În afară de fum, nimic. După puţin timp, Aura, cu voce gravă, mă întreabă:

— Câte kile de căcat zici c-ai cumpărat?

— Trei.

— Victore! Peste trei zile luăm salariul.

N-o să credeţi, dar chiar aşa a şi fost. Asta e vestea bună. Vestea proastă vine acum. Şi anume, în luna următoare Aura şi Victor iar nu îşi primesc salariile. La fel şi peste două luni. Şi în fiecare zi mă trezesc, mă duc în bucătărie şi ştiu deja cum va fi dimineaţa aia pentru mine. Ei doi rămân muţi un timp, eu simt greutatea privirii lor şi pe urmă, când tăcerea devine insuportabilă, mă întreabă amândoi deodată: „Ai dormit bine? Da? Bravo! Auzi, ce puii

noştri ai visat azi-noapte?“

Aura şi Victor vor continua să nu primească niciun leu de la serviciu şi aruncă vina asupra mea, nu asupra statului. Înainte de a suferi o gravă cădere nervoasă, Aura abandonează serviciul.

— Decât să merg la muncă şi să nu primesc niciun leu, mai bine stau acasă. Cel puţin aşa ştiu de ce nu văd niciun ban. Şi între timp caut altceva. Nu ştiu ce, dar caut. Nu-i aşa, Alina?

— Sunt gravidă! răspund eu.

— Iar?

— Da. De data asta nu mai trebuie să vii cu mine la spital. Cunosc drumul. Tot ce-ţi cer este să-mi dai mai mulţi bani, fiindcă vreau să-mi facă anestezie totală. Nu suport să-l mai văd pe doctor cum chiuretează cu o mână şi cu cealaltă îşi ţine ţigara!

— Cu cine ai rămas gravidă?

— Cum adică cu cine??

— Înţeleg! Cu Bosie. Încă îl mai iubeşti.

— Cum să nu-l iubesc! Vreau să-mi dai tu un motiv pentru care merită să trăieşti fără dragoste. Îi iubesc coşurile de pe faţă la nebunie, îi iubesc mintea, felul de a se purta cu mine. Mă face să mă simt importantă, mă înţelegi? Bosie e bărbatul vieţii mele. Şi pentru toată viaţa mea!

— Dar el te iubeşte?

— Sigur că mă iubeşte. Zice că sunt unică pe pământ. Că sunt atât de slabă, încât din profil par a fi semnul exclamării, iar când mă relaxez şi îmi apare cocoaşa, semăn cu semnul întrebării. Uite aşa mă identifică imediat când ieşim cu toţii în pauză, în curtea liceului.

— Te iubeşte pentru că eşti slabă? întreabă Aura, neuitând să-şi scoată în evidenţă sânii generoşi prin mişcarea aia a ei prin care vrea, de fapt, să-i ascundă.

— Nu. Adevărul e că i-am zis şi lui că sunt bolnavă de anorexie. Şi m-a crezut. Aşa că mă duce des la patiserie, de unde îmi cumpără zeci de pateuri bune. Văzând cum m-arunc pe ele să le înfulec într-o secundă…

— Să nu-mi spui că s-a prins că eşti moartă de foame!

— Hai mă, Aurica! El crede că m-a vindecat. Că, mulţumită forţei dragostei, am ieşit vie şi nevătămată din tunelul anorexiei.

— Mă rog. Şi zice că din profil semeni cu semnul exclamării? Cum îşi permite? Din profil tu nu te vezi deloc, iubita lu' mama! În sfârşit. Mă duc la Costel să împrumut nişte bani. Când avortezi?

— Mâine.

— Aoleu! N-aveai extemporal la istorie?

— Ba da. Dar merg dimineaţă să avortez. Extemporalul îl am după-masă.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Costel. Uite că, din întâmplare, are ceva bani şi ne împrumută în momentul ăla. Costel locuieşte la etajul 4 şi e electrician. Şi el e şomer, dar ştie să se descurce. Un beculeţ aici, un felinar pe dincolo. Şi-apoi, Costel se pricepe la toate. Indiferent de ce ai nevoie în casă – o reparaţie, o instalaţie –, el te scoate din necaz. Pentru câţiva bănuţi şi mult alcool. Singura chestie pe care n-am înţeles-o niciodată e cum de reuşeşte el să facă totul cu un ochi mâncat complet de cataractă şi cu celălalt acoperit pe un sfert. În sfârşit, azi ca azi. Costel nu mai e. A murit. De ulcer, nu de cataractă. Băutura i-a perforat stomacul. Dar eu o să-l iubesc mereu şi o să înţelegeţi mai târziu de ce.

A doua zi dimineaţă, mă duc la spital. Spre prânz, încep să mă trezesc din anestezia totală. Când să părăsesc patul şi camera de spital, o aud pe infirmieră că-mi zice:

— Succes!

— La ce? întreb.

— La extemporal.

— Păi, cum de ştiţi?

— Sub anestezie n-ai făcut altceva decât să vorbeşti de istorie. Mi se pare că eşti destul de pregătită.

În aceeaşi seară, o găsesc pe Aura aşezată pe canapea. E machiată, semn că a plâns, şi insistă să creadă că, dacă îşi lipeşte pe faţă un kil de pudră, nu se vede. Victor e beat, dar nu urlă (cum face de obicei), nu înjură,

nimic. Mut. Şi eu înţeleg că ştie de avort. Aura e credincioasă. Victor, ca şi mine, ateu până la moarte. Aşa că, dacă Victor tace, e doar pentru faptul că se simte distrus de ziua pe care am avut-o. Din punct de vedere fizic şi psihologic. Eu mă gândesc doar că Bosie n-a venit azi la liceu şi că mi-e dor de el de mor.

Când Victor se duce să se culce, Aura începe să-mi povestească fără motiv că, la doi ani după ce m-a avut pe mine, a rămas iar gravidă. Şi că şi-a înfipt sonda atât de brutal şi de puternic în uter, încât, ducându-se la baie să facă pipi, a început deodată să urineze pârâiaşe de sânge. Şoc hemoragic. Leşină. După un timp, se trezeşte. Vie. Şi de ce se trezeşte? Pentru simplul fapt că, leşinând aşa cum stătea ea pe WC, în loc să alunece cu capul înainte, s-a sprijinit pe spate şi capul i-a căzut pe marginea chiuvetei. Şi, mulţumită chiuvetei reci dedesubtul cefei, n-a murit ca proasta de una singură, în baie.

— Norocul nostru că vremurile s-au schimbat şi avortul nu mai înseamnă să-ţi rişti şi viaţa, îmi spune Aura.

— De ce? Cum era până ieri? o întreb curioasă.

— Scuză-mă, ce-ai zis? m-a întrebat absentă Aura, mestecând o bucăţică de pâine şi fumând o ţigară în acelaşi timp.

— Cum funcţiona treaba până la douăj'doi a douăşpea, o mie nouă sute optzeci şi nouă? În sfârşit, ce e cu sonda asta de care îmi tot povesteşti?

— Sonda era nici mai mult, nici mai puţin decât un furtun flexibil, de cauciuc, lung de vreo treizeci-patruzeci de centimetri, gros cât degetul mic de la mână, rotunjit la un capăt, în timp ce la celălalt capăt orificiul era lăsat liber. Cu o seringă introdusă în orificiu injectai zece mililitri de apă caldă şi săpun de bărbierit. Odată ajuns în uter, lichidul se răcea, săpunul se usca, având un efect astringent asupra fătului şi, din acel moment, în scurt timp provoca un avort spontan.

— Mamă, ce distractiv! am comentat eu ironic.

— Da' de unde? Distracţia abia acum începea. Ştiai că procedura varia în funcţie de nivelul de cultură pe care-

l aveai?

— Să mori tu!

— Ba să mori tu!

— Adică?

— Anumite femei îşi introduceau în uter ser fiziologic şi iod. Iodul sfârşea prin a arde uterul şi însăşi viaţa amărâtei. După care mai exista o variantă, mai simplă, dar cu aceleaşi consecinţe. O practicau ţărăncile: îşi puneau apă şi sare. Dar n-am terminat.

— Aoleu!

— Ce, te plictisesc cumva? Mai bine ascultă aici. Ştii ce-şi introduceau femeile cele mai simple – ca să nu zic proaste?

— Nu, i-am răspuns cu seriozitate în glas.

— Coadă de muşcată! În douăzeci şi patru de ore…

— … Le provoca un avort în timp record! continui eu încântată, de parcă aş fi participat la *Ştii şi câştigi*.

— Aţi greşit, domnişoară! Izbucnea în timp record o infecţie şi de frică nu se prezentau la doctor, încât mureau alte douăzeci şi patru de ore mai târziu.

— Nu pot să cred.

— Ba să crezi! îmi zice ea sec, fără să înceteze o clipă cu mestecatul îmbucăturii de pâine.

— Nu e posibil să fii atât de ignorant.

— De ce nu? Vrei să vorbim cumva de alea care-şi înfigeau o andrea în uter? Te cred că ajungeau găurite!

— Unde? am întrebat mirată.

— Cum adică unde? m-a întrebat Aura, şi mai mirată.

— Unde ajungeau astea, dragă?

— Direct la Morgă, iubita! Iată unde! conchide Aura stingând ţigara şi terminând, în sfârşit, de mestecat.

— Am înţeles. Uite de ce au fost declarate moarte cinci sute de mii de femei în timpul lui Ceauşescu. Şi, dacă le adăugăm şi pe cele nedeclarate, ajungem mai mult ca sigur la un milion, calculez cu repeziciune.

— Stai liniştită, fata lu’ mama! Mai mult ca sigur miliarde de avorturi au avut succes. Apoi, între noi două s-a aşternut o tăcere lungă. Dar, revine Aura într-un târziu,

într-o zi o să dăm amândouă socoteală lui Dumnezeu.

Ca de obicei, eu mă irit:

— Vreau să înţelegi odată că nu cred în Dumnezeu. Nu există.

— Eu sunt sigură că şi tu crezi. Ţi s-a pus pata rău de tot. Îl urăşti. Însă nu poţi urî pe cineva care nu există. De aia îţi zic că şi tu crezi.

Despre Dumnezeu o să vorbesc însă altă dată. Sau poate niciodată! Fac parte, fără îndoială, dintre cei care cred cu desăvârşire că religia nu e altceva decât ceea ce îl împiedică tot timpul pe cel sărac să-l ucidă pe cel bogat. Dar asta nu e important. Cu adevărat important e că Aura a împrumutat ceva bani de la Costel şi s-a hotărât să-mi cumpere o pereche de blugi. N-am avut niciodată o pereche de blugi, dar am continuat să sper că, într-o zi, când o să mă fac mare, o să am şi eu. Şi uite că ziua aia a sosit. Toată noaptea n-am închis un ochi.

A doua zi merg cu ea la cumpărături. Nu într-un magazin, ci la o tarabă. Mă întorc acasă zburând ca un pescăruş, cu blugii în pungă.

— Băi Victoooor! Sunt o fată fericită, mă înţelegi? Am o pereche de blugi, primii mei blugi, cei mai frumoşi blugi. Acum mă duc să îmi pun blugii. Dar ce-ai păţit?

Victor nu e beat. Stă nemişcat în fotoliu, holbându-se în gol. De fapt, Victor devine o statuie îndurerată o singură dată pe lună. Asta înseamnă că a găsit în cutia poştală factura de lumină. Victor e obsedat că statul îl fură pe rupte. Pentru că de fiecare dată suma de pe factură e mult, mult prea mare în comparaţie cu cât am consumat. Mai precis, nimic. Sau aproape nimic. Aşa că se preschimbă pe loc într-o statuie îndurerată. Deci nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-l ignor şi să mă duc în dormitor să probez primii, nou-nouţii, fantasticii, albaştrii, modernii mei blugi. Tragedie! Nu-mi vin. Veşnica problemă. Îmi sunt prea largi. Şi nu-mi rămâne mare căcat de făcut. Nu poţi proba o pereche de blugi în mijlocul străzii, ce dracu’! Şi, din păcate, nu poţi nici să-i mai schimbi după ce îi cumperi.

— Aş putea să-i probez şi eu? Aşa, la vrăjeală, că n-

am nimic de făcut azi, aud vocea lui Victor.

Blugii mei stau perfect pe el. Pe de-o parte, Victor începe să lăcrimeze, pe de alta, să saliveze.

— Dacă-mi dai mie blugii ăştia, jur că o să te acopăr de fiecare dată când te trezeşti târziu ca să mergi la liceu, când nu duci gunoiul şi chiar de fiecare dată când uiţi să deschizi uşa de la balcon, ca să se aerisească. Să vezi ce relaţie mişto o să fie între tine şi Aura! Ce părere ai?

Prima mea pereche de blugi urma să o cumpăr pe la vreo douăzeci de ani. De data asta, dintr-un magazin!

Ce vis ciudat am avut! Perna e iarăşi udă. Se făcea că stau la o masă mare, plină de mâncare şi cu multă lume în jurul ei. În faţă e Mariana, mătuşa mea, iar eu vorbesc şi râd cu ea. Deodată, întorc privirea şi-l descopăr, aşezat în capul mesei, pe Puiu, soţul Marianei, mort cu ceva ani în urmă din cauza Cernobâlului. Puiu se uită la mine şi îmi zâmbeşte. Mă trec sudori reci şi îi zic Marianei: „Puiu e în capul mesei şi mi-e frică.“

Mariana se uită şi mă întreabă ce naiba am, că ea nu-şi vede soţul.

„Uită-te mai bine şi ai să-l vezi!“

Mariana se uită iar, de data asta foarte atentă, şi-mi spune: „E taică-tău, nu Puiu.“

Mă uit într-acolo şi, ca să fiu sinceră, îl văd pe taică-meu adoptiv. Faptul ciudat care e? Că, în realitate, taică-meu era viu şi nevătămat; numai eu, în visul meu, îl ştiam mort. Şi continui să tremur. Tata mă cheamă să mă duc la el, eu izbucnesc în plâns de frică, el insistă să mă ridic de pe scaun. Deodată, din spatele meu ţâşneşte mama mea adoptivă care îmi zice: „Rămâi aici. Merg eu. L-am iertat până la urmă.“

Mă trezesc dintr-odată şi le comunic Aurei şi lui Victor că în curând o să moară tata.

— Vezi-ţi de treabă! Ăla plesneşte de sănătate, merge cu fosta lui nevastă în vacanţe, la munte, mă liniştеşte Aura.

Am şaptesprezece ani, Bosie m-a părăsit de ceva timp pentru o fată care are haine frumoase şi câteva kilograme

în plus. Eu sunt mai mult decât distrusă. Şi nu mai suport nici casa asta. Victor bea cam în fiecare zi şi tot cam în fiecare zi urlă şi blestemă. Cu Aura nu reuşesc să comunic. Nu reuşesc să comunic cu nimeni. Nu ştiu de ce. Nu am prietene şi, mai ales, nu mai am drag de viaţă. Azi am decis în sfârşit să-mi pun capăt vieţii. O să merg la liceu şi după aia mă sinucid. Mă arunc în faţa unei maşini. Singura mea problemă e să reuşesc să mă descotorosesc de câini. Vreo cincisprezece cu totul. Vagabonzi. În Bucureşti cred că sunt mii de câini de genul ăsta, dar maidanezii ăştia insistă să creadă că eu sunt mama lor şi se ţin peste tot după mine. Bosie zicea că de câte ori vede o haită de câini în depărtare, ştie că în scurt timp o să apar şi eu de undeva, la întâlnirea pe care o am cu el.

Despre această zi specială, dedicată primei mele tentative de sinucidere, consider că merită povestit un singur lucru. În după-masa aia Victor se întoarce de la serviciu cu un peşte frumos în geantă şi cu o ciocolată. Ciocolata Africana. Oribilă, dar pe vremea aia era cea mai bună pe care o gustasem până atunci. Obişnuiam să cumpărăm ciocolată doar duminica. O împărţeam în trei, după care nimeni nu mai scotea un sunet. Gustam şi ne bucuram de viaţă, fiecare cu porţia lui în mână. Aura vede cumpărăturile aduse de Victor şi rămâne perplexă:

— Cum aşa? Peşte şi cioco? Azi nu e duminică.

— Dă-o-n mă-sa de duminică! Facem şi noi o excepţie de la regulă şi închidem subiectul. Gândeşte-te ce fericită o să fie moarta aia de foame de Alina!

În aceeaşi după-masă, ceva mai târziu, Aura se întinde puţin pe canapea, în timp ce peştele se cocea în cuptor. Ştiu că sună incredibil, dar, la un moment dat, Aura deschide ochii pentru că i se pare că o strigase cineva. O vede nici mai mult, nici mai puţin decât pe mama mea adoptivă, deşi murise de câţiva ani buni. Credincioasă cum e, Aura nu se sperie. Şi nu crede că Dumnezeu se distrează băgând spaima în oameni. Dumnezeu trimite numai mesaje. Mama se apropie de ea, îi atinge uşor mâna şi se volatizează imediat. Aura vine, copleşită dintr-odată de o

criză puternică de plâns. Însă e ciudat, fiindcă Aura nu e o plângăcioasă. Iese pe balcon să-şi revină puţin şi se uită spre străduţa din faţa blocului, unde zăreşte haita de câini care se întorc acasă, dar pe mine, nu. Din momentul acela, când a rămas ţintuită pe balcon, cu privirea îndreptată ore întregi spre străduţă şi până a sunat telefonul, Aura a îmbătrânit cu cel puţin zece ani. Din fericire, nu eram rănită, doar şifonată. Aşa, uşor. În afară de durerile de la coloana vertebrală. Un timp după aceea, Victor nu s-a mai atins de băutură.

Şi uite că Aura se hotărăşte să mă înscrie la un curs de canto la Şcoala de Artă Populară, cunoscând trecutul meu de mare cântăreaţă şi fiică a unei alte mari cântăreţe, Romina Power. Dar când ajungem acolo, o fată de vreo treizeci de ani se apropie de noi şi zice:

— N-am văzut în viaţa mea doi ochi aşa de trişti. E fiica dumneavoastră?

— Da, zice Aura, şi vreau s-o înscriu la cursul de canto. E foarte talentată. Atât la cântat, cât şi la sinucis.

Fata asta, Petronela Lazăr, îi spune că mă vrea la cursul ei, cel de actorie. Aura încearcă să-i explice că noi nu ştim absolut nimic de treaba asta şi că oricum nu e ceea ce ne interesează. Victor însă se gândeşte că, dacă mă duc la cursul de actorie, voi fi atât de ocupată cu liceul şi cu cele două cursuri, încât n-o să am timp să mă şi sinucid. Şi i se pare o idee minunată să fac actorie. După ce m-au înscris, am cerut informaţii despre costul fiecărui curs. Când au auzit suma, cred că Aura şi Victor au îmbătrânit cu zece ani.

Iată motivul pentru care ne propunem să-i facem o vizită lui taică-meu (căcănarul). Şi să-i cerem o mâna de ajutor. Ne râde în faţă. Făcând-o pe victima, evident. Dar să ne spună că n-are niciun leu e ca şi cum şi-ar fi bătut joc de noi. Când plecăm, în drum spre casă, Aura îmi spune:

— Singurul lucru pe care i l-aş cere lui Dumnezeu e să-l facă pe omul ăsta să înţeleagă cât de mult ne-a umilit.

Eu, iritată ca de obicei, îi răspund:

— Singurul lucru pe care i l-aş cere Dumnezeului tău

e să facă să nu-i ajungă omului ăstuia banii pentru medicamente.

De n-aş fi spus-o vreodată. În două luni era mort.

La cimitir se discută cum să se împartă bunurile lui şi apartamentul. Aşa cum am mai spus, taică-meu n-a lăsat niciun testament. Ne minţise. În plus, de nu ştiu unde mai apare şi o fată de-a lui din prima căsătorie. Putred de bogată, dar pornită să nu lase nimic, nici măcar o fărâmă pentru amărăşteni. Aşa, de ciudă. Aura şi Victor au angajat un avocat, iar duduia a rămas cu mâna în fund. Tot ce putea face şi avea şi dreptul să facă era să ia din casă un obiect, ca amintire. Nicio altă rudă n-a avut pretenţii. Doar ea. Şi ce a luat? Recamierul. Vechi şi rupt, pe deasupra. Noroc că ne-a lăsat scaunele şi masa.

— Să dea Dumnezeu ca femeia asta să fie într-adevăr fericită cu recamierul ăla, o aud pe Aura.

— Să dea Dumnezeul tău ca femeia asta să crape tocmai pe recamierul ăla, o blestem eu.

De n-aş fi rostit vorbele alea vreodată. A murit şi ea. De cancer. Şi se povesteşte că în ultimele zile de viaţă s-a zvârcolit de durere chiar pe canapeaua aia veche şi ruptă.

De-atunci am lăsat-o baltă cu vorbele astea grele rostite la adresa unora şi am acceptat o frază mai la îndemână în astfel de situaţii: „Şi să-mi mănânce curu', dragă!“

De acum am şaptşipe ani şi jumătate, un alt avort şi o altă tentativă de sinucidere în spate. Ceva mai reuşită.

Sunt în bucătărie, cu Aura. Pentru un timp, domneşte liniştea. Într-un sfârşit, ea rupe tăcerea:

— Ascultă-mă, Alina. Văd că-ţi dai ţie şi ne dai şi nouă serios de furcă. Vreau să-ţi dau un sfat, poate două. A sosit timpul să pui punct şi să nu te mai arunci în faţa maşinilor, ca să rămâi paralizată pentru toată viaţa într-un scaun cu rotile. În al doilea rând, zic să nu mai scotoceşti prin sertarul meu, să iei şi să înghiţi toate medicamentele pe care le găseşti. Chiar vrei să mori? Du-te şi aruncă-te de pe cel mai înalt bloc din Bucureşti! Succes sigur şi garantat!

— Şi al doilea care e? mă interesez eu.

— Habar n-am! Să-l aşteptăm pe Victor.

Victor a sosit, dar n-am mai auzit al doilea sfat. Niciodată. Şi asta pentru că el dârdâia nu de frig, nu din cauza facturii mari pe care o luase din cutia de scrisori, ci din cu totul şi cu totul alte cauze. Cum se spune, o păţise în tramvaiul cu care venea acasă, când trei ţigani scoseseră cuţitele şi începuseră să-i ameninţe pe cei câţiva călători din vagon. Unul ajunge şi la Victor şi îl îndeamnă să-i dea tot ce are la el. Victor începe să tremure şi îi răspunde bâlbâindu-se ca în filme că tot ce are e viaţa. Aude un alt ţigan:

— Băi, lasă-l în pace! Nu vezi că e de-al nostru?

Ăla care voia să-l jefuiască pleacă repede şi coboară împreună cu ceilalţi la prima staţie.

Este adevărat că Victor era brunet, dar nu se aştepta să fie luat drept unul de-ai lor. Şi uite cum e soarta omului! Scapă cu viaţă tocmai din cauză că e şi mai brunet decât cel care îi lipise lama cuţitului de gât. Reuşeşte astfel să păstreze şi cei patru lei din buzunare.

Primesc însă un alt sfat de la Petronela Lazăr, profesoara mea de actorie. Şi anume, să ne prezentăm în ziua cutare, la hotelul cutare, pentru proba de figuraţie într-unul dintre primele filme realizate în coproducţie cu Ungaria, Franţa şi Turcia. Regizorul e Maar Gyula, un ungur cu oarecare faimă în lumea internaţională a filmului. El este şi autorul scenariului după romanul *Chira Chiralina*, de Panait Istrati. Pentru rolul principal selectase o actriţă din Ungaria şi acum caută figuranţi în România.

Nu ştiu de ce îmi vine să cred că în viaţă uneori batem la o uşă greşită. Sau la câteva uşi greşite. Zic asta fiindcă şi eu am greşit uşa în ziua aia, când am bătut unde nu trebuia. Mai precis, acolo unde câteva actriţe din România insistau să dea o probă pentru rolul principal, deşi acesta fusese distribuit. Eu tocmai mă gândeam care ar fi blocul pe care să-l aleg ca să mă arunc imediat după probă, când secretara mă întreabă:

— *Chira Chiralina*?

Mă uit în stânga, apoi în dreapta şi, foarte timidă,

răspund:

— Sinceră să fiu, mă numesc Alina Nedelea.

Secretara se uită perplexă la mine şi îmi arată anticamera. Mă duc şi iau loc pe un scaun. În jurul meu sunt fete care vorbesc despre Academia de Teatru şi Film, despre profesori şi cursuri. Cum stau stingheră şi neavând ce să le spun, oscilez între a rămâne şi a pleca. Îmi zic: „Capul sus, Alina!“ Şi mă gândesc că, dacă totuşi ţin să fac un rol de figuraţie, trebuie să le spun că sunt majoră şi studentă la Academia de Teatru şi Film – desigur. Îmi vine rândul să intru. Înăuntru se află însuşi regizorul filmului. Ungurul. Îi salut, mă prezint şi le spun respectivele minciuni. Regizorul îmi propune câteva exerciţii de improvizaţie. Nu-mi vine să cred. Dau proba, nici mai mult, nici mai puţin pentru rolul principal feminin din film! Iar mie, ca de obicei în astfel de situaţii, îmi pică mai greu fisa! Şi abia mai târziu îmi dau seama ce îmi cere. Şi pentru ce îmi cere. Însă pe moment mă concentrez cum trebuie în faţa primului meu exerciţiu de improvizaţie. Regizorul tace puţin şi-mi comunică zâmbind:

— Nu e rău, dar, cum le spuneam şi colegelor tale, rolul principal este dat unei actriţe din Ungaria.

— Şi ce? Mă doare-n cot! spun eu dezinvoltă.

Maar Gyula îmi cere un ultim lucru.

— Aş dori să urli cât poţi tu de tare. Chira Chiralina e mai tot timpul bătută de tatăl ei. Vreau să aud dacă te ţin plămânii pentru aşa ceva. Dă-i drumul!

Să urlu, moşule? Păi tu nici nu-ţi dai seama ce-mi ceri! Am urlat de-am spart ferestrele! Şi nu m-am oprit nici când au ridicat cu toţii braţele, ci numai când am simţit eu că trebuie să mă opresc. M-am uitat la ei, m-am ridicat de pe scaun, am întors spatele şi am ieşit.

Minune! Nu mai simţeam nevoia să mă sinucid! Şi ăsta era un semn bun pentru mine.

Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, nu peste mult timp va intra în viaţa mea o nouă dragoste: Gabor. Ceea ce am înţeles de la prima noastră întâlnire a fost că *el era omul vieţii mele! Şi pentru toată viaţa!*

Mamă, ce lucru ciudat mi s-a întâmplat! Sunt împreună cu Aura şi Victor în sufragerie şi nu reuşesc să mă opresc din tremurat. Dârdâi de frică. Azi, după-masă, m-am plimbat puţin cu Gabor prin Cişmigiu. E iarnă şi Cişmigiul străluceşte sub stratul alb şi pur de zăpadă. Gabor mi-a cumpărat o fustiţă scurtă de blugi. Cu preţul de a nu mânca în următoarele trei zile. Eu l-am umplut de pupici şi m-am întors acasă pentru că se face întuneric devreme. Aura trage un pui de somn în dormitor şi, cum Victor este la muncă, mă întind şi eu lângă ea. Aţipisem când, pe la ora 6.30 seara, mă trezesc deodată că cineva sună la uşă. Aura continuă să sforăie. Mă scol, mă îndrept spre uşă şi mă uit pe vizor. Când văd cine e, albesc pe loc de frică. Aprind toate luminile în casă şi nu mă mai uit pe vizor. Nu! Deci nu mi s-a părut! E maică-mea adoptivă. Da, da. Jur că ea e. Are un batic negru pe cap şi se uită fix la mine, fără nicio expresie. Eu nu pot nici măcar să ţip. Fug în dormitor şi, cu toată disperarea din lume, o trag pe Aura jos din pat.

— E maică-mea la uşă! Mi-e frică!

Credincioasă cum e, Aura îmi spune pentru a suta mia oară că Dumnezeu nu se distrează băgând spaima în oameni, ci trimite mesaje.

Aşa că, dreaptă-băţ, se îndreaptă spre uşă, o deschide larg şi nu vede pe nimeni. Ca să se convingă, se duce s-o caute şi pe la etajele trei şi patru. Nimic. Eu mă încui în dormitor şi trebuie să insiste mult ca să mă convingă să ies de acolo.

Între timp, a ajuns şi Victor. Văzându-mă în ce stare sunt şi că nu mă pot opri din tremurat, încearcă să-mi dea şi el o mână de ajutor.

— Alinuţa, îţi vorbesc aşa, ca de la ateu la ateu. Ştii cum funcţionează chestiile astea, ce naiba! Mintea umană rămâne un mister şi pentru ăia care se pricep mai bine la ştiinţă. Nici până azi n-au cum să le explice oamenilor simpli de ce câteodată ni se scurtcircuitează creierul. *Tu n-ai văzut nimic*! Subconştientul tău ţi-a făcut o farsă. După părerea mea, ai putea să şi râzi puţin.

— Nu-mi vine deloc să râd. Şi Aura a văzut-o pe mama cu puţin timp înainte că eu să mă arunc în faţa unei maşini.

— Păi da. Se vede că şi subconştientul Aurei şi-a zis să-i facă o glumiţă şi, dacă nu te-ai fi gândit să te sinucizi, ar fi râs şi Aura. Aşa-i, nevastă?

Aura tace şi fixează cu privirea un cui prăpădit şi uitat pe peretele din faţa ei. Se uită mută la cui şi pesemne îşi aminteşte cum s-a împiedicat, fără să vrea, de piciorul unei măsuţe din sufragerie, pe care se aflau câteva pahare. Înainte să cadă, a încercat să-şi recapete echilibrul din zbor, dar n-a putut face altceva decât să cadă şi mai bine, sprijinindu-se cu palma pe un pahar. Rezultatul? Paharul i s-a spart în mână, iar un ciob mai simpatic i-a tăiat o venă. Urmarea? Sângerare puternică, Aura leşinată. O jumătate de oră mai târziu mă aflu şi eu acolo şi, sosită în fuga mare, Mariana, sora ei, ca să-i dăm o mână de ajutor atât Auricăi, cât şi lui Victor, care riscă să facă infarct la vederea celei mai mici picături de sânge. Ce puteam face noi? Chemăm Salvarea. Ajunsă la spital, după ce se uită în treacăt la ea, un doctor se grăbeşte să afirme că n-are ce să-i facă. Murise. E posibil să se fi pronunţat aşa. Am spus: este posibil, nu ştiu. Dar Aura l-a contrazis şi, după câteva minute, s-a trezit. Punct.

Şi astă-seară, după atâţia ani, „moarta“ s-a decis să vorbească şi să ne spună că ea îşi aminteşte clar tot ce se întâmplase. Şi anume că stătea întinsă pe covorul din sufragerie, că Mariana era aşezată deasupra ei şi îi trăgea palme întruna, că eu eram în picioare în dreapta, iar în stânga Victor, cu un prosop îmbibat de sângele ei.

— Măi femeie, cine ţi-a povestit scena asta? Alina? Mariana? Eu nu-mi amintesc să-ţi fi zis ceva.

Victor era cel interesat să afle.

— Nimeni. Asta e tot ce vedeam eu de-acolo! îi arată Aura cu degetul ceva de dincolo de fereastra sufrageriei.

Pe chipul lui Victor se întipăreşte expresia pe care o are la vederea sumei scrise pe factura de lumină.

— Da! Eram acolo. Eu şi Puiu. Vă vedeam pe toţi. Şi

pe mine.

— Puiu? o întreb contrariată. L-ai văzut tu pe Puiu?

— Nu! L-am simţit. Cum să-ţi explic? În fine, era acolo cu mine şi gata!

Odată toate lămurite, cu cel mai mare calm din lume, Aura se ridică şi se duce direct la perete, din care scoate cuiul ruginit.

— Cam asta e. Bine. Zic să punem masa, că mi s-a făcut foame. Vouă nu? ne întreabă cu vioiciune în glas.

După numai două ore sună telefonul şi suntem informaţi că s-a spânzurat Maşa, sora mamei mele adoptive, care trăia de ani de zile într-un spital de nebuni.

— Uite tu cine s-a sinucis de data asta, comentează Aura.

Şi cu această frază s-a aşternut o linişte de mormânt în casă, pentru tot restul nopţii.

După două, trei săptămâni, stând pe canapea cu ochii în televizor şi cu o frumoasă porţie de seminţe prăjite în farfurie, aud telefonul. Îl mai las să sune, fiind captivată de ce se petrece pe micul ecran. Peste câteva secunde hotărăsc să răspund.

— Bună ziua! Cu domnişoara Alina Nedelea, vă rog.

— La telefon.

— Sunt Ion Ion, producătorul executiv al filmului *Chira Chiralina.* Vă chem din partea domnului Maar Gyula, care a decis să vă încredinţeze rolul principal.

Rămân cu gura căscată la propriu.

— Alo? Domnişoară? Mă auziţi? Trebuie să semnaţi contractul.

„Rol principal“, „contract.“ Cuvinte magice pentru orice actor.

Ies repede din starea care pusese stăpânire pe mine.

— Mă gândeam că am o problemă. Sunt minoră.

— Cum adică, minoră?

— Păi v-am minţit. Încă n-am împlinit optsprezece ani.

— Chiar că e o problemă. În sfârşit, să semneze părinţii!

— Păi, mai am o problemă: sunt orfană. Dar pot să vă aduc certificatele de deces. Ce credeţi?

— Că eşti proastă. Ce dracu să fac cu ele? Faci mişto de mine? O soră, un frate n-ai?

În faţa ochilor îmi apare chipul Aurei. Şi confirm că am.

— O soră? Vino repede cu ea aici! Dacă-mi spui că e minoră, mă duc şi mă spânzur!

— Nu, stimate domn. E majoră, femeie serioasă, la casa ei. Alo?!

Închisese telefonul. Eu sar în sus de bucurie, îl chem pe Gabor, cu care plec la cimitir. Mă opresc în dreptul a două cruci pe care stă scris „Raisa Nedelea“ şi respectiv „Victor Nedelea“ şi mă reculeg pentru câteva minute. Apoi mângâi crucile cu degetele mâinii drepte.

— Cred că a sosit timpul să mă lăsaţi în pace. Am treabă. Mă duc să fac un film, după care vreau să-mi cumpăr toate sticlele de Coca-Cola din lume şi toate ciocolatele. Ne-am înţeles?

Pentru un timp, mama mea adoptivă m-a lăsat în pace.

Spre seară mă întorc acasă. Abia aştept să le spun vestea cea bună Aurei şi lui Victor. Deschid uşa şi îi găsesc pe amândoi aşezaţi pe fotoliile lor din sufragerie. Râd cu lacrimi. Văd că intru. Ei continuă să râdă în hohote. Le fac semn cu mâna, de parcă mi-aş fi luat definitiv la revedere fiindcă, văzându-i că nu sunt în stare să se potolească, mi se pare normal ca peste două secunde să explodeze de atâta râs. Iar eu voi rămâne orfană din nou.

— Pot să ştiu şi eu ce dracu’ v-a apucat? profit de o pauză de râs, ca să-i întreb.

— A venit factura de lumină! precizează Victor.

— Băi, ţi-ai băut creierul mic? Ce puii mei e de râs în toată chestia asta?

— N-o să-ţi vină să crezi! I-am păcălit! Dumnezeul Aurei să-l binecuvânteze pe Costel, care m-a învăţat să înfig o scobitoare în contor şi să reduc cât de cât învârtitul roţii. Uite şi tu ce factură a venit! Vezi cât avem de plătit?

I-am păcalit iar, mă înţelegi?

— Am înţeles, şefu'! Cum să nu.

Alergăm ca disperaţii să căutăm fericirea prin toate locurile posibile şi imposibile din lume, în loc să căscăm ochii şi să ne dăm seama că fericirea este atât de aproape de noi, în casă, mai precis în bucătărie, sub forma unei simple scobitori.

Cele două Alina

Este o excelentă dimineaţă de toamnă şi mă aflu în curtea liceului, împreună cu ceilalţi elevi, pregătindu-ne să intrăm la cursuri.

Nu am împlinit încă şaptesprezece ani. Şi mi-e foame. Am 5 lei în buzunar şi îmi doresc mult să cumpăr o pâine turcească. Adică o pâine caldă, proaspătă, abia scoasă din cuptor, şi care costă unşpe lei. Noi n-am reuşit să facem chestia asta. A trebuit să vină alţii s-o facă şi s-o vândă. Cu grâul nostru, evident! Şi chiar dacă Ceauşescu nu mai este (a murit; e adevărat, nu de multă vreme), cozile au rămas. Există o cultură a cozilor, devenită tradiţie, de care ne lepădăm cu greu. Acum însă ne îngrămădim şi facem coadă la pâine caldă, nu uscată. Dacă mă gândesc mai bine, coada e o formă de socializare.

Mă uit şi mai atent la colegii care se strecoară încet-încet în liceu. La un moment dat, privirea îmi cade pe o fată înaltă-înaltă, foarte slabă, care din profil arată ca un semn de întrebare. Nu ştiu de ce, îmi devine simpatică şi mă apropii.

— Scuză-mă, Înălţimea Ta! Îţi propun o afacere. Tu îmi împrumuţi azi 6 lei, iar eu îţi dau înapoi 7 lei când oi fi babă. De acord?

Înălţimea Sa coboară privirea spre mine.

— 6 lei? Ce faci cu ei?

— Îmi cumpăr o pâine turcească, dacă nu te superi. Am 5 lei şi-atât.

— Pâine turcească? Mişţooo de tot. Am şi eu exact 6 lei, dar uite cum facem: când o să fii babă, nu-mi dai nimic. În schimb, vreau jumătate din pâinea ta ASTĂZI!

Batem palma. Merg cu Înălţimea Sa la brutărie. Pe urmă ne întoarcem şi ne oprim în faţa liceului, unde ne aşezăm poponeţul pe o bară subţire. Împărţim pâinea pe jumătate şi începem să mestecăm.

— Auzi, dar tu cum te numeşti? întreabă Înălţimea Sa.

— Alina, îi răspund.

— În ce zodie eşti?

— Peşti.

— Băga-mi-aş picioarele! Şi când te-ai născut?

— În 23 februarie 1975. De ce?

— Că şi eu tot atunci m-am născut. Şi mă numesc Alina.

— Băga-mi-aş, ce chestie! zic eu, continuând să mestec.

Pâinea s-a terminat. Râgâim delicat amândouă şi ne gândim în linişte la ce am mâncat şi la cât de bun a fost.

— Vrei să fii prietenă cu mine? mă întreabă Înălţimea Sa aşa, dintr-odată.

Nu-i răspund. Fătuca asta e aşa de înaltă… Şi are o talie de viespe cum n-am văzut în viaţa mea. Fundul mai bombat, ca de mulatră. Părul lung şi drept, de indiancă. Iar de mâini, să nu mai vorbim. O să caut ani de zile degete aşa de frumoase şi de lungi ca ale ei şi n-o să mai găsesc. De ce-aş fi prietenă cu ea? Ca să am complexe de inferioritate toată viaţa? Şi totuşi, nu are ochii mei mari şi verzi. Iar la sâni am întrecut-o. Sunt mai mici decât ai mei. Da, incredibil. Însă aşa este. Înălţimea Sa Alina T. are sâni mai mici decât mine şi gata!

— Bine. Vreau să fiu prietenă cu tine, îi confirm.

— În ce clasă eşti?

— A X-a D.

— Băi, nu se poate! Şi eu sunt tot în a X-a D. De ce nu te-am văzut până acum?

— Fiindcă vin rar la şcoală. Adică vin în fiecare zi, dar când să intru, mă răzgândesc în ultimul moment şi plec.

— Şi eu la fel. Auzi, ce facem? Intrăm? Sau mergem

să facem o plimbărică prin parc? mă întreabă ea.

— Cum vrei tu, îi răspund.

Acea minunată dimineaţă de toamnă mi-a dăruit o pâine turcească. Dar nu numai atât. Atunci a intrat în scenă una dintre cele mai bune prietene pe care le-am avut.

Mă întorc acasă la Aura şi Victor. Se vede că pâinea aia turcească, în loc să mă sature, mi-a deschis şi mai tare apetitul. Mi-e o foame neînchipuit de mare. Aş mânca orice. Caut în frigider şi văd un copan şi o aripă de pui. Apuc rapid copanul şi îl îngurgitez într-o clipită. Scuip osul din gură tocmai când intră Victor. Obosit? Poate. Beat mort, sigur. Deschide şi el frigiderul şi vede aripioara. Începe tragedia greacă!

— Unde e copanul? Cine mă-sa a mâncat copanul MEU? Tu? ţipă Victor, cu spume la gură.

— Eu?! o fac pe mirata. Vezi-ţi de…

Încerc să-l reped, dar nu apuc să termin, că îmi scapă un nemernic de râgâit. Gata. Tac.

— Să nu te mai prind că pui botul pe copan! Tu n-aduci un ban în casa asta! Mănâncă-ţi aripa, ne-am înţeles?

Ce să-i răspund? Ce să mai comentez? Norocul meu că vine seara şi mergem toţi la culcare. Chiar şi cei care se îmbată după ce au obosit ţipând ore întregi numai aşa, ca să se audă.

Tocmai alunecam în visul care mă urmărea obsesiv; sunt îmbrăcată ca o mireasă, în fustă mini, şi toată lumea şopteşte, invidioasă că am coapse prea groase. Deodată, deschid ochii şi mă trezesc. Minune! Mă cheamă o urgenţă! Fuga la baie! Se întâmplă rar, dar ceea ce se petrece acum e oricând binevenit. Pentru că, de obicei, are loc un scurt schimb de replici.

— Azi am făcut caca.

— Mişto! Înseamnă c-ai mâncat.

Pe jumătate adormită, mă aşez pe colac şi, instinctiv, mă prind cu o mână de caloriferul din faţă. Mă ţin de el cât se poate şi, exact când ochii mei sunt gata-gata să-mi sară

de atâta împins, uite că iese bolovanul din mine. Mă ridic, trag apa şi ies fără să mă mai uit în urmă.

A doua zi dimineaţă, în timp ce îşi sorb cafeaua în bucătărie, doamna Aura şi domnul Victor râd cu voce tare, ca nişte draci, încât mă trezesc. Mă ridic din pat şi mă duc ţintă la ei, curioasă.

— Ce e de râs aşa de dimineaţă? întreb, încă nedezmeticită.

— Imaginează-ţi că Victor a scos un bolovan din el, îmi spune Aura.

— Un ce? mă şterg eu la ochi.

— Un bolovan. Ce, Victore, ţi-e ruşine să recunoşti? Ştii bine că tu l-ai făcut!

— Aura, te rog. Nu ţine! Am dormit tun. Nici nu m-am mişcat din pat. Poate tu l-ai făcut.

— Eu? Cum îţi permiţi? Tu l-ai…

Aura nu termină propoziţia şi mă fixează cu privirea. Victor se holbează şi el la mine.

— Hopa! Uitasem de ea! Bravo! Ai lăsat ditamai bolovanul şi nu zici nimic.

Roşie ca racul, fug la liceu, unde mă văd cu Alina. Facem împreună obişnuita noastră plimbăricăprin Parcul 23 August. Ne aşezăm pe o bancă şi o întreb cum a decurs noaptea pentru ea. Nu de alta, dar vreau să ştiu dacă a ei a fost mai ridicolă decât a mea.

Despre Alina T. pot spune, din câte am înţeles, că are un tată alcoolic, care vede pitici prin toată casa. Piticii nu sunt buni. Vin de pe nu ştiu ce planetă şi sunt chitiţi să îi facă numai rele bietului om. Aşa că deseori îl vedeam pe taică-său umblând în patru labe, rugându-i pe cei prezenţi să tacă, fiindcă el caută cu disperare pitici. Păi sigur că da! Piticii ăştia şireţi se ascund. Şi, până aici, totul e în regulă. Din păcate, ieri seară domnul T. a luat toporul şi nu l-a mai lăsat până n-a omorât toţi piticii. Alina şi mama ei s-au încuiat în dormitor, pândind cu groază momentul în care omul avea să crape cu toporul şi uşa acelei camere… Mmmda. Cum nu reuşeam să decid dacă e cazul să râd sau să plâng, o întreb scurt:

— Ce zici? Vrem să mergem la liceu azi?

— OK.

Intrăm în şcoală şi ne oprim în hol ca două imbecile, să ne uităm la nişte fete care joacă „ţinta şi săgeţile“. Să facem o precizare. Nu există nici ţintă, nici săgeţi, ci un cerc desenat pe perete, unde, în loc de săgeţi, se ţinteşte cu… scuipat! Scuipat în formă de monedă. Îţi trebuie experienţă ca să reuşeşti, dar nu e imposibil. Oricine poate s-o facă. Iar Alina T. e de departe cea mai bună! În câteva minute ocupă cea mai înaltă treaptă a unui podium imaginar şi câştigă astfel stima fetelor. Una dintre ele, văzând că datorită nouă echipa ei a câştigat, ne invită la o petrecere acasă la ea.

O petrecere? Prima noastră petrecere, Dumnezeule! În viaţa noastră n-am fost invitate nicăieri. Cum pălăria mea ne îmbrăcăm într-o astfel de ocazie? După două lungi zile de insomnie şi dureri de cap, uite că soseşte şi blestemata de sâmbătă! Îmbrăcate ca două sperietori de ciori, dar convinse că suntem cele mai frumoase din cartier, ne îndreptăm spre primul nostru bairam. Înainte să intrăm, o învăţ ceva esenţial pe Alina T.

— Dacă te întreabă cineva de ce suntem aşa de slabe, dai vina pe anorexie!

— Ce-i aia? întreabă Înălţimea Sa.

— Nimic. O chestie care există în Occident. Fete ca noi îşi propun să nu pună pic de mâncare în gură. Şi o fac.

— Nu te cred!! Adică le place să fie uscate şi urâte ca noi?

— Ce ştiu eu, Alina! Într-o zi, când o să ajung în Occident, jur pe ochii mei verzi c-o să mă interesez şi-o să-ţi dau toate amănuntele. Intrăm?

— Cum arăt?

— Ca o proastă! Aoleu! Uitasem să-ţi zic! Să nu te atingi de mâncare!

— Pentru că anorexicele nu mănâncă. Am priceput, stai liniştită.

— Nu! Dacă mănânci şi te văd cum înfuleci, o să se prindă că eşti o moartă de foame! Şi adio textul cu

anorexia.

— Bine, soro. Nu-ţi face griji. Ciocănim la uşă săptămâna asta?

Batem şi ni se deschide după câteva secunde bune de aşteptare. Înăuntru, balamuc mare. Muzica dată la maxim. Apartamentul e foarte mic şi încerc să număr cam câte persoane sunt pe metrii pătraţi disponibili. Practic, observ peisajul şi nu înţeleg cum pana mea poate să încapă toată – şi repet, absolut toată – lumea asta într-un spaţiu atât de mic. Îmi zic să meditez mai târziu la chestia asta şi încep să vorbesc cu unul şi cu altul. Pe Alina T. o pierd din ochi. Prind o conversaţie despre prostituţie. Una dintre fete zice că a găsit un client care îi dăruieşte o sticlă de Coca-Cola după ce face o treabă.

— Ce treabă? o întreb.

— Să-i ling roata de la maşină. Un Jeep.

— Scuză-mă, dar nu cred c-am înţeles, insist eu.

— De ce? Eşti proastă? Am zic că merg la el în grădină şi ling aşa, parşiv, una dintre roţile Jeep-ului. Pentru asta primesc o Coca-Cola.

— Dup-aia v-o şi trageţi?

— Nu.

Intervine o altă fată.

— În schimb, eu merg la un nene – iertaţi-mă, nu-i spun numele, că e politician important şi influent. Îmi cere un singur lucru: să mă bag în cada lui şi el să se pişe pe mine. Noroc că am 16 ani, că altfel, ciuciu.

— De ce? S-a fixat pe minore? devin curioasă.

— Nu neapărat. Poţi să ai şi 30 de ani, important e să n-ai riduri aici. Şi arată cu degetul la subţioară. Urăşte să vadă riduri acolo.

Instinctiv, mă uit la axilele mele. E firesc ivit să mă las năpădită aici şi acum de un alt complex de inferioritate?

— Alina! Alina, mă auzi?

Cine mă strigă? Mă uit în jurul meu, dar e întuneric, chiar foarte întuneric. Cine m-o fi strigat? O, Dumnezeule! Sper să nu se fi întors iar maică-mea adoptivă şi să mă

caute şi aici.

Nu! Mă speriasem degeaba. Glasul e al Alinei T., care mă cheamă din budă, ca o disperată.

— Vino! Vino, dragă, odată!

Mă îndrept spre ea.

— Avem o problemă gravă! îmi spune imediat ce închide uşa în urma mea.

— Nimic nou. Sunt obişnuită.

— Nu glumesc!

Saltă capacul toaletei şi îmi face semn să mă uit. Văd nici mai mult, nici mai puţin decât ceva care aduce a bolovan. Şi îmi amintesc pe loc reproşurile Aurei şi ale lui Victor. Belesc ochii cât pot de tare:

— Ce-ai făcut? Ai mâncat?

— Acum câteva zile, dacă nu te deranjează prea tare. Băga-mi-aş, cum e posibil să nu înţelegi situaţia mea?

— Ai găurit toaleta sau ce? întreb eu şi mă uit în vasul toaletei, îngrijorată.

— Nu, proasto! Nu reuşesc să-l fac să dispară doar cu apă! Alina, eu nu ies de aici!

Nici nu termină bine fraza, că cineva bate insistent la uşă.

— Foarte ocupat! urlăm în cor.

Panică. Eu, ca de obicei, rămân nemişcată. Alina T., aşa înaltă cum e, se îndoaie de spate şi nu încetează să se plângă, patrulând prin budă. Lacrimile sunt gata să-i curgă.

— Dumnezeule, ce figură de căcat am făcut!

Deodată, mă străfulgeră o revelaţie. Aşa mi se întâmplă când mă aflu într-o încurcătură. Nu demult văzusem la televizor un episod dintr-un serial poliţist. Cea mai genială replică pe care am auzit-o şi memorat-o a fost: „Nu există crimă fără cadavru.“

— Calmează-te, Alina! Ascultă-mă! Nu există crimă fără cadavru!

O văd că se opreşte, îşi îndreaptă cobiliţa aia de spate şi mă priveşte uimită.

— Îţi baţi joc de mine sau ţi-a plecat mintea cu

sorcova definitiv? Ce legătură are asta cu viaţa mea?

— Are, are! Ascultă! Nimeni n-a făcut caca dacă aici totul e curat ca lacrima. Pricepi?

— Aşa, şi?! întreabă ea surprinsă.

— N-ai înţeles! Îl strecurăm în geantă şi gata!

— O idee de rezervă n-ai?

— Ba da. Să-l mâncăm. Acum, pe loc. Vezi ce-ţi convine.

Alina T. se apleacă şi mă pupă pe frunte, iar eu mă simt ca şi cum Dumnezeu mi-ar fi pus mâna în cap.

— Nedelea, fără tine aş fi o persoană moartă!

Pescuiesc „bolovanul“, îl bag în geantă, ieşim fugind din baie şi, totodată, de la petrecere! Desigur, fără a uita să râdem ca două capre!

Iarna a trecut şi în Bucureşti ne aşteaptă o primăvară frumoasă. Eu sunt în continuare îndrăgostită lulea de Gabor. Pe Alina o văd destul de rar. E plecată în turnee cu echipa de volei, iar eu stau mai tot timpul cu iubitul meu. Într-o bună zi, o întâlnesc la şcoală şi îi povestesc că am dat prima mea probă de figuraţie pentru un film. Ea îmi spune că în ultimul turneu de volei a învăţat cum să facă spiritism.

— Vrei să vii la o şedinţă? mă întreabă.

— Nu, mulţumesc! Asta mi-ar mai lipsi. Îmi ajunge mama mea adoptivă care mai trece pe la mine, fără s-o rog.

— Ar fi bine să profiţi şi să o întrebi despre viitorul tău. Eu o chem pe bunică-mea ori de câte ori doresc să aflu ceva, cum ar fi dacă o să câştig următorul meci de volei. Din păcate, simt şi fără ajutorul ei că o să pierdem şi anul ăsta campionatul, se întristează Înălţimea Sa.

— O chemi pe bunică-ta pentru volei? Las-o să se odihnească în pace, soro!

— În seara asta o s-o întreb dacă iei proba la film. E bine?

Dau din cap afirmativ. Şi îmi propun să schimb subiectul, şoptindu-i că am în buzunar cheile apartamentului lui Gabor, în care mă pot muta oricând

dacă nu mai vreau să stau cu Victor şi cu Aura.

— Vrei să mergem să-l vedem? o întreb.

Suntem în staţia autobuzului care ne va duce direct în cartierul în care locuieşte iubitul meu. O întreb pe Alina T. cum arăt cu noua mea culoare de păr, obţinută după ce mi-am turnat pe cap prima vopsea pe care am găsit-o azi-noapte în baia Aurei. Colega mea ridică din umeri.

— Nedelea, m-ai umplut de nervi cu culorile astea. Nu trebuie să te amăgeşti! Am înţeles că eşti plină de păduchi şi că încerci ca disperata să-i omori cu vopsea!

— Ai înnebunit? o întreb, surprinsă de afirmaţia ei. Dacă am avut odată păduchi, asta nu înseamnă că mai am şi că o să mor cu ei agăţaţi de părul meu! Am terminat cu problema asta.

— Da? Ei, pentru mine abia începe, îmi mărturiseşte enigmatic Alina T.

— Ai păduchi? o întreb alarmată.

— De ce crezi că m-am tuns?

— Ca să nu mai transpiri la ceafă.

— Unde să transpir? Cum puii mei să transpiri în martie?

Soseşte autobuzul. Mă aşez pe scaunul cel mai îndepărtat de T. Sunt obsedată ca nu cumva vreun păduche de-al ei să sară pe mine, numai aşa, ca să-mi facă în necaz. Să mă facă să retrăiesc toate traumele pe care le-am suportat ani la rând din cauza lor.

Deschidem uşa de la apartamentul lui Gabor şi rămânem cu gura căscată. Casă mare, trei camere, două băi şi un balcon. Şi un pat. Repet şi subliniez: un pat şi atât! Nu tu scaune, nu tu masă, nu tu dulap, nu tu plapumă. Nimic, nimic! Numai păduchii prietenei mele. Ne cade faţa şi ne aşezăm pe pat, mute.

— Nedelea, sunt atât de îndrăgostită de un tip, încât mă înţelegi ce-aş face… Dar mi-e teamă că nu mai sunt virgină, o aud pe Alina T. la un moment dat.

Şi începe să-mi spună o poveste şocantă despre ea – când avea nu ştiu câţi ani – şi despre pedofilul de administrator al blocului în care locuia. Nu prea am reţinut

ce se întâmplase între ei, pentru că am fost nevoită să îi retez confesiunea amănunţită.

— Auzi? Ce dracu' ţi-a făcut porcul ăla? Te-a dezvirginat?

— Nu-mi mai amintesc. Acum aş vrea să mă culc cu băiatul ăsta şi nu ştiu dacă e cazul să-i spun să fie atent cu mine, pentru că sunt virgină.

— Bagă-ţi în cap ce-ţi spun: pentru un bărbat, o femeie e virgină doar dacă are himen. Iar eu nu ştiu dacă tu îl mai ai sau nu, ţin să-i arăt că mă pricep.

— Nici eu. O s-o întreb diseară pe bunică-mea, pune ea punct conversaţiei.

La şcoală stăm în aceeaşi bancă. Alina T. se distrează mâzgălind cu pixul textul melodiei *The show must go on*, a celor de la Queen. Scrie direct pe pupitrul băncii, pentru a rămâne în istoria liceului. Nu de alta, dar acolo mai există şi altele, scrise de foşti elevi. Ea e foarte bună la engleză, eu deloc, aşa că îmi dă meditaţii şi adaugă şi traducerea în română. Pe neaşteptate, mă trezesc că o colegă de clasă, Manuela, vine la mine şi, fără niciun motiv, mă plesneşte peste faţă. În secunda următoare, Înălţimea Sa e în picioare şi, fără să scoată un sunet, o apucă pe fătucă, o ridică în aer, după care o trânteşte de podea. În cădere, Manuela rupe o bancă bine înfiptă în parchet. Linişte. Fata nu se mişcă, aşa că eu şi Alina T. ne întoarcem liniştite la treburile noastre. La cursurile noastre particulare de limba engleză.

A doua zi, prietena mea nu vine la şcoală şi sunt nevoită să ascult resemnată lecţia plicticoasă de istorie. În pauză, când să ies din clasă, îmi taie calea o femeie robustă şi mă întreabă:

— Tu eşti Alina?

— Da. De ce?

Femeia nu răspunde şi jap! Îmi trânteşte un pumn, încât, pentru o clipă, n-am ştiut nici cine, nici unde sunt. Era mama Manuelei, care credea că o are în faţă pe cealaltă Alina. Fug imediat acasă, plângând ca o fântână arteziană. O găsesc pe Aura în fotoliu urmărind *Sclava*

Isaura, telenovela ei preferat+. O bună bucată de timp nu mă bagă deloc în seamă. Aura aparţine acelei categorii de femei care, odată cu apariţia telenovelelor braziliene, dacă ar afla că are cancer şi doar o lună de trăit, tot ar fi în stare să izbucnească în plâns doar la gândul că n-o să mai apuce să vadă cum pana mea se împlineşte destinul sclavei. Aşa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să stau dreaptă în faţa ei şi să plâng cât mai tare, împingând buza în afară, să o vadă cât e de spartă, precum şi sângele care încă mai curge.

— Deci? mă întreabă Aura neclintită.

— Azi a venit la liceu mama unei fete şi m-a luat la pumni! exagerez eu printre sughiţuri şi lacrimi de crocodil.

Deschide-te, cerule! Aura dispare într-o clipă din faţa ochilor mei. Unde se duce aşa de pornită? Şi fug după ea. O găsesc în cancelaria şcolii, pe care o transformase în sală de spectacol, făcând un tărăboi de nedescris. În clipa aceea, am uitat toate întrebările mele de-o viaţă pe care voiam să i le pun şi la care aveam dreptul să primesc răspuns: despre tipul cu care mă concepuse, de ce nu crescusem lângă ea, de ce mi-a ascuns că e mama mea adevărată, de ce îl lasă pe Victor să mă chinuie de câte ori bea. Uit totul!

Am aflat deodată ce înseamnă să fii mamă! În câteva secunde, Aura i-a pus cu spatele la zid pe toţi profesorii liceului! Răcnea la ei ca o leoaică şi îi ameninţa că, dacă se mai întâmplă o singură dată, îi împuşcă fără nicio remuşcare. După care le-a cerut numele, prenumele, numărul de telefon, greutatea, zodia, adresa, codul fiscal, numărul de cont bancar şi alte informaţii despre femeia care mă pocnise. Altfel dădea foc şcolii, cu profesori cu tot. I-a porcăit în asemenea hal că lăsaseră o nebună să intre în clasă şi să-i bată bietul copil, încât, dacă ar fi fost chemaţi agenţii de proximitate, nu ar fi scăpat nici ei de vorbele Aurei.

Ne-am întors acasă ţinându-ne de mână. Puteam să mor în sfârşit, liniştită după ce înţelesesem că am o mamă şi o prietenă ca T., gata să mă apere şi cu unghiile, în orice

clipă.

— Băi, nici nu ştiu cum s-a terminat episodul! O fi înţeles mustăciosul ăla de patron cine e Isaura?

Aha! Uite-o! Aura intrase iarăşi în pielea ei.

De câteva zile o aştept pe T. să vină la şcoală şi să-i povestesc ce mi s-a întâmplat. Când în sfârşit o văd, fug bucuroasă spre ea pe holul lung al liceului. Însă, cu cât mă apropii mai mult, cu atât îmi dau seama că Înălţimea Sa s-a schimbat. O privesc mai întâi dintr-o parte, apoi din alta. Ea, nimic. Încep să mă îngrijorez.

— Ce faci, Alina? Te simţi bine? mă interesez eu.

— Nu cred. Sunt urmărită.

— De cine? Poate nu ştii ce e Aura în stare să facă. Dacă vrei, uite, chiar acum mergem la ea şi-i spunem ce şi cum. Să vezi atunci cum ţipă şi le dă foc tuturor. În sfârşit, ce-i cu tine?

— Am făcut o şedinţă de spiritism, explică Înălţimea Sa.

— Şi?

— N-a venit bunică-mea. Câteodată se mai întâmplă. Tu chemi pe cineva, dar vine altul. Şi poţi avea ghinionul să nu mai vrea să plece.

— Şi?

— Păi când oi auzi, cred că o să-ţi tragi fermoarul la gură. Rămâi mută. A venit ea. Ştii tu. Elena Ceauşescu! Şi nu mai vrea să se care.

Pauza de ţigară! Dar nu scot ţigara şi aştept să aud şi alte aiureli.

— Ce fac, soro? întreabă T. Pe cine să chem? Securitatea?

Deşi speriată de moarte, nici nu termină bine fraza, că izbucneşte în râs. Şi tot râde de una singură.

— Zic să te astâmperi cu spiritismul ăsta! Nu e de tine! o sfătuiesc eu.

— Nu chiar! Abia am învăţat să dau în cărţi. Ştii ce talent am? Dacă vrei, îţi citesc viitorul apropiat. Am cărţile la mine.

Zis şi făcut. Să văd dacă Alina T. e mai pricepută să-

mi dea în cărţi decât Aura, care îmi citeşte în cafea.

— N-o să-ţi placă ce-o să-ţi spun, mă avertizează Alina după ce împrăştie toate cărţile pe banca noastră din clasă.

— Să nu-mi zici că mă lasă Gabor.

— Aici văd un avort, nu o plecare. Te lasă însărcinată, uite cum te lasă!

Simt că mă curentează pe şira spinării! Ar fi al patrulea avort, fir-ar să fie…

Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să sper că Alina T. nu se pricepe deloc să dea în cărţi.

În aceeaşi după-masă merg în casa complet nemobilată a iubitului meu. Înainte de a intra în bloc, trec strada şi intru în Alimentara de vizavi, în care o găsesc pe doamna care, înainte de a închide magazinul, de fiecare dată când merg la ea îmi dă conserve de carne de vacă, expirate. M-a văzut cu ceva timp în urmă că mă uit cu jind la conservele de pe raft şi că mă îndepărtez abătută. Mi-a zis să aştept. A venit cu câteva conserve în mână. „Sunt expirate, dar bune. Ia-le.“ I-am zis bodaproste, cum auzisem că se spune în astfel de situaţii. Am mai trecut o dată şi s-a întâmplat la fel. De data asta parcă mă aştepta. M-a întrebat de sănătate, i-am răspuns că sunt cam bolnavă şi doar atât. Nu ştiu ce s-a petrecut în mintea ei de mi-a dat două conserve neexpirate.

Îi mulţumesc din toată inima, ies, traversez strada şi intru în bloc. Urc şi mă opresc în faţa apartamentului. Descui uşa şi intru. Gândul îmi rămăsese la vânzătoare şi la surpriza primirii celor două conserve neexpirate. În sfârşit, cum suntem la începutul lunii, trebuie să ajungă şi pachetul cu slănină de porc, ceapă roşie şi pâine uscată, pe care mama lui Gabor ni-l trimite prin poştă de la Turda. Ca la fiecare început de lună. Să vezi atunci ce bairam!

Acum pun conservele pe măsuţa pe care Gabor a reuşit să o repare. Tot el a făcut rost de două scaune nu foarte rupte, pe care le-a reparat. Mi-e foame, dar îmi zic să-l aştept. Oricum trebuie să sosească din clipă în clipă. Stau întinsă pe pat şi visez cu ochii deschişi la cum va fi

viaţa mea lângă băiatul ăsta, în această casă, cu acest pat şi cu această masă – poate o să schimbăm scaunele într-o bună zi –, cu conservele expirate şi neexpirate şi cu pachetele de la maică-sa. Şi zâmbesc de una singură, aşa cum numai o imbecilă de şaptesprezece ani zâmbeşte. Trec orele, dar Gabor nu vine. Între timp, am deschis o conservă şi am mâncat-o. Pe a doua n-am putut să o mai deschid, că aveam un nod în stomac. „Dacă i s-a întâmplat ceva grav?“ După o altă bucată de vreme, pe la ora la care ar fi trebuit să mă întorc acasă, la Aura şi Victor, aud cheile în broască şi alerg la uşă. Mi-l imaginez în toate ipostazele posibile, asa că sunt pregătită sufleteşte să-l văd sângerând sau din nas, sau din cap, sau din gură, sau dintr-un braţ, sau chiar din cur… Dar nimic. Gabor e pur şi simplu beat mort. Tocmai descoperise cine e adevărata femeie din viaţa lui: domnişoara Vodcă!

Şi, din acel moment, în scurt timp – ba aş zice chiar în foarte, foarte scurt timp – a decis să o vadă pe domnişoara Vodcă mult mai des decât pe domnişoara Alina Nedelea!

De parcă n-ar fi fost suficient, Alina T. nu se înşelase. De menstruaţia mea nici vorbă în luna aceea…

Merg la liceu. Deşi însărcinată, am slăbit de cât sufăr că îmi lipseşte Gabor. Gabor cel treaz, nebăut, vreau să zic. Mă rog ca asta să fie ziua mea norocoasă şi să vină şi colega mea de bancă la şcoală.

Înălţimea Sa nu se lasă aşteptată şi intră în clasă. Vine, se aşază şi mă priveşte.

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Bine. Tu?

— Bine şi eu. Ţi-a fost dor de mine?

— Surioară, trebuie să-ţi zic ceva!

— Te ascult, zice ea curioasă.

— Nu vreau să mă mai întorc acasă! Vreau să trăiesc de una singură în casa părinţilor mei adoptivi, pe blestemata aia de Şoseaua Căţelu numărul 42. Am cheile în buzunar. Nu mai rezist să văd peste tot bărbaţi beţi, care nu ştiu să facă altceva decât să urle. Nu mai pot!

— Nici eu nu mai pot! Vin şi eu cu tine. Nu cred c-o să avem de mâncare.

— Dar casa e mobilată.

— Ah, OK. Mi se pare super-suficient! zice prietena mea, satisfăcută.

Nu ştiu cum au reacţionat părinţii Alinei T. când a plecat de acasă, dar Aura a plâns cum n-am văzut-o niciodată să plângă şi, în scurt timp, a început să-i cadă părul. Nu în sens metaforic. A ajuns aproape cheală.

Eu tot fugeam de acasă, încă de la doisprezece ani. Îmi luam jurnalele cu mine, iar seara, cand mi se făcea foame, mă întorceam la mama mea adoptivă. Nici Aura, nici Victor nu au fost scutiţi. Am fugit de vreo două, trei ori. Ultima dată îi sunasem după câteva zile, ca să vină să mă ia de pe o băncuţă din Parcul Eroilor. În zece minute erau acolo, numai că de data asta îl aveam pe Filip, un pisoi saşiu şi nostim foc, găsit într-un tomberon.

De data asta însă, al şaselea simţ al Aurei – sau poate cititul în cafea – i-a spus că plec de acasă pentru totdeauna. Nici azi nu reuşesc să îmi explic ce m-a împins să o las acolo, ghemuită pe fotoliu şi cocoşată de durere şi de plâns şi să închid uşa, fără să arunc nici măcar o privire în urmă… Ca să-mi domolesc mustrările de conştiinţă, adesea dădeam vina pe vârsta adolescenţei, cu hormonii ei nebuni. Chiar şi atunci când Victor îmi povestea că nu de puţine ori se speriase văzând că Aura se refugiază în tăcere. Stătea mută acasă, în metrou, când umbla, când gătea sau când muncea. Mută, cheală, şi atât!

Astăzi prietena mea a adus acasă un pisoi găsit în mijlocul străzii. Se numeşte Turbo-Dum-Dum şi alături de noi se va jigări rău de tot. Ca Filip. Vorbele noastre, prin care vrem să îi convingem să mănânce pâinea uscată sau fideaua găsite în debaraua mamei mele adoptive – de pe vremea când încă trăia –, se lovesc de încăpăţânarea lor.

— După părerea mea, şi ei suferă de anorexie! pune diagnosticul Înălţimea Sa.

Eu decid însă că a sosit momentul să îmi pun mintea la contribuţie şi să încerc să rezolv, într-un fel sau altul,

măcar problema unuia dintre ei. Stau în dormitor împreună cu cealaltă Alina, cu cei doi pisoi la picioare şi cu un copil în burtă. Scot o foaie albă şi un pix şi încep să scriu o listă cu persoanele pe care le cunosc. Din când în când vomit, dar asta e o altă poveste.

— Surioară! o aud pe Alina T.

— Ce-i?

— Ţie nu-ţi pute a căcat pe aici?

— Eşti obsedată? Ce te-a apucat?

— Şi totuşi, mie îmi miroase. Aşa că îmi vine să te întreb altfel: eşti sigură că nu tu puţi a căcat?

— Eşti proastă? o întreb, simţindu-mă jignită.

— Se întâmplă ceva. Oriunde merg cu tine, simt mirosul ăsta împuţit. Să fie doar o coincidenţă? Cum explici chestia asta?

Prefer să nu îi răspund şi mă concentrez asupra listei mele de nume şi prenume.

Însă Alina T. nu se linişteşte; se ridică şi începe să mă miroasă pe mine şi toate lucrurile din jurul meu. Eu o ignor în continuare, dar, la un moment dat, o văd pe prietena mea, condusă magic de miros, că ia un scaun şi se urcă pe el, privind bănuitoare deasupra şifonierului, unde sunt o sumedenie de obiecte abandonate de cine ştie cât timp. Scotoceşte ca o nebună, asemenea unui câine care caută droguri – cum văzusem în filme –, şi văd că scoate năucită o mică geantă bine închisă. Alina T. coboară de pe scaun şi se proţăpeşte ameninţător în faţa mea.

— Refuz să mai fiu prietena ta! De azi încolo prefer să locuiesc mai degrabă sub un pod decât cu tine! Adio! zice Înălţimea Sa.

— Să ştii că nu e cum pare! Pot să-ţi explic, îndrăznesc eu, cu glas slab.

— În geanta asta se află căcatul meu! Altceva n-ai de explicat!

— Ba da! Păstram geanta ca amintire de la primul nostru bairam! Mi-e teamă că a fost şi ultimul. Cum s-o arunc? Alina! Ce faci? De ce-ai deschis fereastra? Alinaaa! urlu disperată, în încercarea de a salva obiectul disputei.

Urmează o mică luptă corp la corp. Alina T. vrea să arunce corpul delict pe fereastra deschisă, în timp ce Alina Nedelea nu e deloc de acord.

Previzibil, câştigă Înălţimea Sa. Geanta a zburat de la etajul şapte, ducând cu ea, alături de rahatul Alinei T., şi cea mai frumoasă amintire din viaţa mea. Şi, cum aud bufnitura, de tristeţe inima mea încetează să bată.

Bing! Bang! Cineva a sunat la uşă. Curioase ca două maimuţe, mergem împreună să vedem cine e. Deschidem. Surpriză!

— Buna seara, fetelor! Îmi permiteţi?

Intră madam Aura Ioniţă, târând după ea o valiză enormă. A hotărât să îl părăsească pe Victor.

— Asta e pentru voi. L-am găsit în mijlocul străzii.

Şi deschide poşeta, din care scoate ceva.

Eu şi cealaltă Alina nici măcar nu putem reacţiona. Aura ţine în mână un pisoi mic-mic şi urât de mori.

— Băga-mi-aş! N-am văzut în viaţa mea un pisoi atât de slăbănog! exclamă T.

— Şi mai e şi paralizat! adaugă imediat Aura, mândră nevoie mare.

Fug imediat în baie să vomit! Când mă întorc, arunc hârtia pe care am scris numele tuturor persoanelor pe care le cunosc şi mă uit la făptura aia mică.

— Vă propun să-i zicem Asmodeu!

În dimineaţa următoare mă trezesc disperată. Sunt gravidă şi am poftă să mănânc salată orientală. Toată noaptea n-am visat altceva. Lângă mine doarme Aura, iar cealaltă Alina sforăie în camera de alături. Urlu:

— Dacă nu mănânc salată orientală, mă sinucid!

Ca la comandă, se trezeşte toată casa. Alina T. şi Aura iau o foaie albă şi un pix şi încep să scrie.

— Avem nevoie de cartofi, ceapă, ouă şi maioneză! Ce lipseşte din toate astea în casă? întreabă Aura.

— Avem pâine uscată! răspunde T.

Aura pune în palma prietenei mele nişte bănuţi şi îi spune:

— Fugi şi cumpără tot ce trebuie. Rapid! Tot aici

eşti? N-ai plecat?

Cu sufletul la gură şi îmbătrânită cu câţiva ani, Alina se întoarce în sfârşit acasă, cu toate ingredientele necesare, şi Aura se pune imediat pe gătit. Dintr-un exces de zel adaugă mândră şi câteva măsline verzi, că tot le-a cumpărat Înălţimea Sa.

T. se uită la ea, salivează şi numără orele care au mai rămas până avortez. Şi îi mulţumeşte în gând lui Dumnezeu că uterul ei e aşezat exact invers şi că nu poate rămâne gravidă.

Salata e gata, o pun frumos în vas şi amândouă vin victorioase în camera mea, unde mă găsesc în mijlocul patului, cu furculiţa în mână şi cu ochii ieşiţi din cap de nerăbdare. Oroare! Cum văd că o măslină îmi face cu mâna şi mă salută, fug în baie şi vomit îndelung. Mă resemnez cu o bucată de pâine uscată, în timp ce salata ajunge drept în stomacul încântat al Alinei şi al Aurei. Şi în cel al pisicilor.

E noapte şi, înainte de a adormi, o întreb pe Aura dacă ei îi e dor de Victor pe cât de mult mi-e mie dor de Gabor. Văzând că nu-mi răspunde, înţeleg cât de tare îi lipseşte omul ei. Din nu ştiu care motiv, simt nevoia să îi povestesc că Gabor mi-a mărturisit că, venind o dată la ei acasă, Victor îi şoptise la ureche că, dacă vrea, îl duce să facă un tur pe la curve.

— Victor i-a propus prietenului tău aşa ceva? întreabă Aura neîncrezătoare.

— Aşa zice Gabor, răspund.

— Şi ce vrei să spui? Că Victor mă înşală?

Nici nu termină fraza, că începe să plângă încetişor. Nu scoate niciun sunet, dar eu văd cum lacrimile îi curg pe pernă. Şi, uitându-mă la râurile care îi ţâşnesc din ochi, adorm întrebându-mă în sinea mea ce găseşte Aura aşa de grav în a fi înşelată. Mie niciun bărbat nu mi-a fost fidel vreodată.

Bing! Bang! Cine poate fi? E dis-de-dimineaţă. Aura se duce să deschidă. E Victor. Stau mult timp în sufragerie şi vorbesc în şoaptă. După ceva timp, Aura intră în

dormitorul meu. Stau cu T., care îmi citeşte în cărţi viitorul apropiat, iar Filip, Turbo Dum-Dum şi Asmodeu stau în pat.

— Fata mea, eu mă duc cu soţul acasă; zice că altfel nu se mişcă de aici.

— Te întorci la el? întreb mirată.

— Da.

— Şi până când crezi c-o să-i mai suporţi urletele?

— Până când o să încetez să îl iubesc, probabil!

— Dacă tot pleci, iei şi tu o pisică? Alege tu care dintre ele.

— Îl aleg pe Filip, că e cel mai frumos! Pupici!

Aura şi Victor pleacă.

— Alina, îl văd pe Gabor lângă tine! Ăsta iar se întoarce, dar nu pentru mult timp, îţi zic eu! declară T., cu capul în cărţi.

După-amiază merg să avortez, însoţită de Înălţimea Sa. Aura mi-a lăsat toţi banii pe care îi avea. A luat cu ea doar sticluţele pline cu o substanţă care promitea regenerarea firelor de păr căzute din vina mea. Mai avem puţin până la spital, când văd că T. se apleacă şi ia de jos o bomboană pe jumătate mâncată. O haleşte sub ochii mei.

— Eşti proastă? o întreb, uşor dezgustată.

— Era o bomboană cubaneză. Eu ador bomboanele cubaneze. Fii şi tu puţin mai înţelegătoare! De ce crezi că umblu cocoşată tot timpul? Poate am norocul – deşi asta se întâmplă foarte rar – să găsesc o bucăţică de bomboană cubaneză. Tu de ce umbli cocoşată?

— Sper să am norocul – deşi asta se întâmplă foarte rar – să găsesc vreo monedă, îi răspund.

— Ţie nu-ţi plac bomboanele cubaneze?

— Las-o moartă, prăjino! Cui nu-i plac?

Până la spital am mers uitându-ne foarte atent pe jos, dar degeaba. Asta e. Poate la întoarcere.

E aproape 11 noaptea, iar eu stau împreună cu Alina T. într-unul dintre cele mai luxoase restaurante din Bucureşti – Melody. Prietena mea poartă o perucă oribilă de plastic şi are atitudinea unei persoane care se simte deghizată. Eu am părul strâns cu un elastic în vârful

capului şi lăsat să cadă de acolo. Sunt fardată ca un semafor şi pe sub fustă port o pereche de ciorapi-plasă. Coafura asta mă face să arăt ca un palmier.

Acum câteva zile, eu şi Înălţimea Sa am hotărât să dăm pagina şi să devenim, în sfârşit… curve! Stăm de vreo oră acolo, când un bărbat obez îi face semn Alinei să se ducă la el.

— Du-te, că ţi-a venit rândul, o îndemn.

T. vorbeşte în şoaptă cu Domnul Obez şi vine înapoi.

— Zice că ne vrea pe amândouă!

— Eşti proastă? Nu suntem lesbiene! îi zic furioasă.

— Nu-l interesează. Mi-a spus că vrea să ne pupăm, să ne mângâiem şi chestii de-astea, că altfel nu i se scoală!

— Nu pot să-ţi bag limba în gură fără să mă bufnească râsul! Tu poţi? o întreb.

Aşa cum imi închipuiam, T. ia loc lângă mine, eu număr până la trei şi ea izbucneşte în hohote. În timp ce continuă să râdă ca o isterică, doi italieni încearcă să treacă prin spatele nostru. Spaţiul liber dintre scaunele noastre şi mesele din spate e atât de strâmt încât, în încercarea lor de a înainta, italienii îşi pierd puţin echilibrul şi se lovesc de capul lui T., deplasându-i peruca. În acest moment, faţa Alinei T. nu se mai vede deloc, e acoperită de firele de plastic ale perucii oribile, iar eu intuiesc că prietenei mele i-a îngheţat zâmbetul pe buze.

De data asta, italienii sunt cei care izbucnesc în râs. Suntem aşa de întristate că ne-am făcut de rahat, încât italienii se înduioşează şi ne invită să cinăm cu ei.

În timp ce aşteptăm să sosească mâncarea, ne întreabă de ce suntem în restaurant.

— Suntem curve şi dacă vreţi, şi dacă nu vreţi. În noaptea asta plecăm împreună la voi acasă! le spun eu hotărâtă.

Italienii rămân muţi, dar nu refuză.

— Eu te aleg pe tine. Tariful e de 100 de dolari, îi zic unuia dintre ei.

Între timp, soseşte păpica. Mâncăm frumos cu toţii şi socializăm în engleză. Râdem foarte mult. Se vede că

sângele latin care ne curge prin vine nu se dezminte.

Am mâncat ca două vaci. Încă puţin şi leşinăm. T. se uită cu atenţie la mine şi apoi le spune italienilor că trebuie să mergem la toaletă.

— Ca să ne pudrăm năsucul, completează ea.

Ne ridicăm şi ne îndreptăm spre toaletă. Cu burta plină, trebuie să recunosc că amândouă vedem viaţa dintr-o altă perspectivă. Aşa că nici nu e nevoie să ne spunem ceva. Un minut mai târziu, fugim şi din toaletă, şi din restaurant!

Deocamdată, visul de a deveni curve o să rămână închis într-un sertar, alături de celelalte visuri…

LAURA C.
1994-1995

Azi este 1 octombrie 1994 şi porţile Academiei de Teatru şi Film din Bucureşti s-au deschis. Iar eu fac primii mei paşi în această nouă experienţă. Constat însă cu dezamăgire că nu sunt emoţionată, aşa cum mă aşteptam. Susţinusem şi cu un an în urmă examenul de admitere, dar picasem. Aura a plâns puţin, apoi s-a resemnat destul de repede, socotind probabil că n-are niciun rost să se smiorcăie atâta vreme cât nimeni din familia noastră, şi poate din tot blocul, nu avea studii superioare. Totuşi, pe atunci, tinerii ca mine şi ca alţii, care stăteam ceasuri întregi la coadă pentru a cumpăra „tacâmuri“ de pui (unii pronunţau *taka-muri*, zicând că e marfă japoneză, de import!), nu visau să se îmbogăţească. Pare ciudat, dar idealul fiecărui absolvent de liceu era să urmeze cursurile unei facultăţi, adică să devină intelectual. Atunci nu pricepeam de ce şi nici nu m-am străduit să aflu. Acum, când aşez totul în talgerele balanţei, mă gândesc că singura avere care nu putea fi confiscată şi trecută în proprietatea statului era zestrea intelectuală, prea periculoasă într-un anumit moment al istoriei contemporane, altfel nu ar fi fost rostită celebra expresie „Fir-aţi ai dracu’ dă intelectuali!“ de către *mama noastră,* autointitulată „academician doctor inginer“*.* Ştia ea ce

ştia!

Nu mă pricep la economia de piaţă şi – mărturisesc – habar n-am cu ce se mănâncă. Observ şi totodată constat că unii tineri nu-şi mai bat capul cu cartea atâta vreme cât pot avea buzunarele doldora de bani şi fără să mai treacă pragul vreunei facultăţi. Numai eu, spirit retrograd, am tânjit să fiu studentă. Şi m-am înscris la examenul de admitere, pe care nu l-am trecut, fiind prima respinsă. Ce-a fost la gura mea! L-am blestemat pe preşedintele comisiei, am scuipat-o în faţă pe una care urla lângă mine de fericire văzându-şi numele scris pe lista celor admişi, după care m-am dus acasă.

După un an, când îmi era lehamite să mai încerc, mă pomenesc că mă sună Aura la o oră tembelă pentru orice individ cât de cât sănătos la cap:

— Alo? Ce faci? Dormi?

— De ce? Te deranjează? E abia şapte dimineaţa.

— Ştiu, da' n-am mai avut răbdare. Trebuia să-ţi spun că mi-a făcut mă-ta o vizită azi noapte. Şi mi-a zis să te grăbeşti să te înscrii la facultate, că anul ăsta e al tău şi o să fii studentă.

Încă nedezmeticită, o rog să repete. Mi se înmoaie inima de dragul mamei, care nu m-a mai speriat de moarte cu apariţiile ei şi s-a deranjat să treacă pe la Aura pentru a-i lăsa mesajul pentru mine. Sunt de-a dreptul lucidă. Îi comunic Aurei că mi-e imposibil să fac ce îmi cere.

— Ai uitat că mi-au furat geanta acu' o săptămână? Şi, odată cu ea, şi buletinul?

— Fă-ţi unul nou! Care e ultima zi de înscriere la Academia asta?

— Azi! Nicio poliţie din lume nu-ţi eliberează un act de identitate atât de rapid! Şi încă ceva: sunt varză, n-am pregătit nimic pentru examene!

— Ei, inventează şi tu ceva! Eşti fată deşteaptă. Sus! Scoală-te! Învaţă şapte poezii, două monoloage, un cântecel şi ce-ţi mai trebuie pe-acolo! Dacă nu încerci, ce-o să-i spun mă-tii dacă se întoarce?

Aura începea să mă enerveze.

— Zi-i aşa: dacă un lucru pare simplu, este greu. Iar dacă pare greu, e de-a binelea imposibil! mă răţoiesc eu şi aşez stresată receptorul în furcă.

O oră mai târziu sunt deja la secţia de poliţie la care era arondat cartierul meu şi unde stârnesc un adevărat scandal. Încep să vorbesc de una singură în vreme ce duduia de la ghişeu încearcă să-mi explice cu mult calm că un buletin nou se poate obţine numai într-o săptămână şi că nu înţelege de ce mă alarmez atât.

— Stimată doamnă, sunt convinsă că n-aţi înţeles despre e vorba! Totul se leagă. Dacă nu-mi daţi buletinul acum, pe loc, n-o să mă pot înscrie la examene. Şi dacă n-o să fiu studentă, mama mea adoptivă o să se enerveze ca o bestie „de dincolo“, acolo unde se află, o să mă sperie iarăşi noaptea, poate o să vă sperie şi pe dumneavoastră. Ăsta e adevărul pur şi simplu.

— Adevărul pur şi simplu e foarte rar pur şi niciodată nu e simplu.

— Ce faceţi, doamnă? Îmi citaţi din Oscar Wilde?

— Taci din gură şi aşteaptă-mă aici! mă îndeamnă doamna între două vârste înainte să dispară de la ghişeu.

Chiar am tăcut. M-am aşezat pe o bancă şi am aşteptat. În aceeaşi după-amiază am plecat de acolo cu un nou buletin de identitate. Am alergat ca o furtună până la Academia de Teatru şi Film, iar acolo, altă minune! Am ajuns exact când voiau să închidă. Am pus piciorul în prag şi cred că domnul care împingea uşa s-a speriat atât de tare, încât m-a lăsat să intru.

Arunc pe masă buletinul, diploma de bacalaureat, certificatele de deces ale părinţilor adoptivi şi primesc în schimb bonul de înscriere. Băga-mi-aş! Pentru cele douăzeci de locuri rezervate pentru fete existau cam 1 400 de candidate, adică 70 pe un loc, iar eu eram ultima înscrisă.

În cele trei zile care au urmat, n-am dormit, n-am mâncat şi mi-am pregătit repertoriul. Eram sută la sută sigură că mama mea adoptivă se plictisea de moarte în rai sau unde se afla şi că se distra bătându-şi joc de mine.

Ştiam că e practic imposibil să fiu admisă după numai trei zile de pregătire, când doar cu un an în urmă fusesem respinsă după ce tocisem vreme de şase luni cântece, poezii şi diferite monoloage. Şi totuşi, se mai întâmplă şi minuni. Au urmat şase zile de examene care m-au sleit. O comisie formată din cei mai buni actori şi regizori a apreciat că merit să fiu studentă. Numele meu era scris cu negru în dreptul cifrei doi de pe lista celor admişi. Prima a fost Maria S., care se străduia de şapte ani să intre la facultate. Singurul amănunt pe care mi-l amintesc când am văzut numele meu scris acolo sus au fost lacrimile Aurei. Eram prima din arborele nostru genealogic admisă la facultate şi, deci, pe cale să devină intelectuală.

Spre deosebire de ea, eu sunt confuză şi epuizată, aşa cum sunt şi astăzi, în prima zi de şcoală. N-am nicio emoţie. Contrar aşteptărilor. Pun geanta pe podea şi scanez cu privirea chipul profesorului şi pe cele ale colegilor mei. Suntem zece băieţi şi zece fete. Maria S., prima de pe listă în ordinea notelor, se află în cealaltă clasă, formată şi ea din zece studenţi şi zece studente. Observ că o colegă mă priveşte cu insistenţă. Mă simt jenată. Dar nu pentru că s-ar uita urât la mine. Dimpotrivă! Mă deranjează profund că, până la cei 19 ani ai mei (împliniţi), am fost sigură că ochii mei sunt mari. Fals. Uitându-mă mai bine la fata asta, mă simt datoare să-i mulţumesc mamei că mi-a lipit pe faţă o pereche de ochi – dacă nu foarte mari, măcar coloraţi. E ceva. Mă uit iar la colega mea, care continuă să mă fixeze ca o statuie şi constat dezamăgită că, în afară de ochii ei enormi, are şi o gură imposibil de regăsit atât în realitate, cât şi în tablourile oricărui mare pictor. Aşa că mă holbez şi eu la buzele ei şi îmi rod unghiile de nervi, în vreme ce îi studiez trăsăturile perfecte. Mă hotărăsc să întrerup liniştea asta stânjenitoare:

— Fată, tu ai două tigăi în locul ochilor sau mi se pare? Surâde. Şi dezvăluie o dantură albă, perfectă. Băga-mi-aş! Ascultă! Nu vrei să-ţi muţi suliţele din ochi de pe mine? insist eu.

— Scuză-mă! Sunt Laura. Laura C.

— Da? I-auzi! Păi e problema ta, drăguţă! răspund eu şi izbucnesc în râs de una singură, convinsă că am făcut gluma secolului.

— Cum te cheamă? mă întreabă Laura, în vreme ce mă cercetează foarte serioasă cu oalele alea de ochi.

— Aţi terminat de pălăvrăgit, domnişoarelor? Pot să ţin şi eu cursul? Evident, dacă nu vă deranjează! Bine. Mulţumesc. Încep prin a vă spune că de azi mi-ar plăcea să vă întipăriţi bine un singur lucru în mintea dumneavoastră! Indiferent ce veţi face de-acum înainte în calitate de actori, vă sfătuiesc să nu vă consideraţi mediocri. Faptul că aţi fost admişi la acest Institut, faptul că fiecare dintre dumneavoastră a trimis acasă 69 de persoane ca să se poată aşeza pe unul dintre aceste scaune înseamnă că între domniile voastre şi actorii proşti se află un abis. Fără nicio îndoială că între voi şi maeştrii într-ale actoriei există, de asemenea, un alt abis, dar asta e altă problemă. Bună ziua tuturor! Eu sunt G.G. şi, pe parcursul următorilor patru ani, o să vă sparg capetele şi o să vă fac viaţa un iad. Şi încă ceva! Nu vreau s-o mai văd niciodată pe domnişoara Nedelea aşezată lângă domnişoara C.! Ne-am înţeles, domnişoarelor?

— Tu ce crezi? Nu putea să ţină un discurs mai lung? Încă puţin şi îmbătrâneam ascultându-l, îi şoptesc eu Laurei.

— Unde nu există idei, se vorbeşte prea mult, răspunde ea.

Fără niciun motiv, de ceva timp G. tace şi pare să fi căzut pe gânduri care n-au nicio legătură cu… Aoleu, să vezi că ne-a auzit când îl bârfeam! Mai suport puţin liniştea aşternută între noi şi el şi îi vorbesc cu timiditate în glas:

— Dom’ profesor, vă rog să mă iertaţi…

G. G. întoarce deodată capul spre mine, de parcă abia aşteaptă să fie deranjat, mă fulgeră cu privirea şi-mi zice cu glas tunător:

— Nedelea, regula numărul 1: nu-l întrerupe

niciodată pe cel care tace!

Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit la Academia de Teatru şi Film din Bucureşti!

Nu ştiu de ce, dar am vaga impresie că singura persoană predestinată să se simtă fericită că sunt studentă va fi Aura şi numai ea. Am aflat că în următorii patru ani voi fi obligată să vin la facultate în fiecare zi între orele zece dimineaţa şi şase, şapte seara. Că fiecare sfântă zi include cursuri de dans, filosofie, sport, istoria artei, cursuri de actorie pentru cinema şi cursuri de actorie pentru teatru. Şi asta e vestea bună. Vestea proastă e că înainte de sesiunea de examene – una în iarnă, alta în vară, înainte de închiderea anului universitar, am fi fost extrem de norocoşi dacă reuşeam să ne întoarcem acasă pe la nouă, zece seara. Fac un mic calcul şi îmi dau seama că n-am încotro, dar va trebui să-l văd pe Iulian al meu (noul meu logodnic) mult mai puţin decât înainte. Închid ochii, inspir profund şi îmi doresc ca în clipa aia să se abată un alt cutremur asupra Bucureştilor, care să năruie clădirea Academiei. Înaltă de patru etaje, părea anume făcută să-mi declanşeze o panică profundă chiar şi numai când o priveam, darămite când intram în sălile de curs. Am crezut mereu că ar fi fost de ajuns o singură furtună ca să o pună la pământ, atât era de şubredă. Başca geamurile sparte şi cele lipsă. Toată iarna stăteam cu căciuliţele de lână pe cap şi cu mănuşi groase în mâini. Dar tot învineţiţi ieşeam, deopotrivă studenţi şi profesori, după opt, nouă ore de cursuri.

Arta cere sacrificii, e clar, dar în foarte scurt timp am înţeles că mai cere haine groase şi o sănătate de fier. G.G. spunea că un actor trebuie să fie sănătos. Sănătos şi atât.

— Talentul vi-l puteţi băga în cur! Dacă sunteţi nişte delicaţi, o să rămâneţi răciţi acasă, în timp ce pe scenă o să urce altcineva. Nimeni nu e de neînlocuit. În afară de mine, evident!

La sfârşitul primei zile, o întreb pe Laura unde locuieşte şi dacă vrea să o duc acasă. Aflu că nu e din Bucureşti, ci din Oradea, şi că locuieşte în cămin. Cobor

scările Academiei alături de ea şi, înainte să ies, o văd pe Maria S. Privirile noastre se intersectează. Dintr-un motiv inexplicabil, simt că timpul încetineşte, se estompează cu desăvârşire, într-atât de lung mi-a părut momentul în care Maria s-a uitat fix la mine.

Afară mă aşteaptă Iulian.

— Ce faci, iubito? Ia zi: cum a fost? Sau n-ai chef?

— N-am! îi răspund sec.

Fac prezentările şi intrăm toţi în maşină.

— Laura, ştii ceva despre Maria S.? mă interesez, încercând să pricep ce anume m-a tulburat şi cum să-mi explic senzaţia stranie care m-a încercat în clipa în care ni s-au încrucişat privirile.

— Tot atât cât ştii şi tu. Nu te-ai uitat bine la ea?

— Ba da. Tocmai de aceea îmi tot chinui mintea şi nu înţeleg cum de-a dat examen şase ani la rând şi a picat, ca să încerce şi a şaptea oară şi să intre. Ce s-a întâmplat? I-o fi sărit cepul de la cerebel şi a explodat talentul din ea abia acum? Sau poate că membrii comisiei, tot văzând-o şi văzând-o timp de şase ani, în al şaptelea şi-au zis: „Hai s-o lăsăm, că nu mai scăpăm de ea nici dacă ieşim la pensie!“

— Cam ciudată. Nu ştiu dacă e nebună sau tristă, dacă e talentată sau pur şi simplu bine pregătită. Gata, am ajuns la cămin.

Ridic privirea şi descopăr o urâţenie de bloc a cărui faţadă ar fi putut fi un foarte bun fundal pentru filmarea unei scene horror. Simt un frison şi mă înfior. Îmi imaginez ce se află dincolo de faţadă.

— Aici locuieşti? vreau eu să mă conving.

— Da, îmi confirmă Laura. Încă e bine. Pe mâine, ne salută şi, înainte de a păşi dincolo de pragul unei uşi vechi de lemn, încerc să descopăr gaura din talpa ghetei de la piciorul stâng pe care o zărisem mai devreme, în sala de curs.

Şi asta mă emoţionează, pentru că îmi aminteşte de mine şi de Alina T. când, ani la rând, ne mângâiam găurile din cizme, numindu-le „prietenele noastre“.

— Iubire, am o surpriză pentru tine, mă readuce

Iulian la realitate.

— Spune!

— Azi mi-a mers bine la magazin. Te duc la Metro. Vrei?

Mă mai întreabă? Domnilor şi doamnelor, să înceapă petrecerea! Se merge la cumpărături. Cunoaşteţi luminiţele alea care se aprind în ochii copiilor atunci când sunt duşi în parcul de distracţii? Metro avea acelaşi efect asupra mea. Zilele în care logodnicul meu reuşea să vândă la magazin mai mult ca de obicei erau sărbătorite în acest hipermarket, aflat nu departe de Aeroportul Otopeni. Odată intraţi, Iulian mă întreba de fiecare dată, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară:

— Ştii ce suntem obligaţi să facem aici?

— Nuuu! răspundeam eu, prefăcându-mă mirată.

— Nu putem ieşi dacă nu cheltuim toţi banii din buzunar!

— Zăăăău? continuam eu pe acelaşi ton, apoi spuneam, cu oarece tristeţe în glas: Îmi pare rău.

— Şi mie, izbucnea Iulian în râs, după care continua cu obişnuitul lui îndemn în astfel de situaţii: Repede, că pierdem trenul!

Şi dă-i şi împinge căruciorul de cumpărături în care aruncam tot ce era pe rafturi: carne de pui, carne de vacă, peşte, căpşune, îngheţate, ciocolate, mere de import, ananas, salamuri, şuncă de Praga, şuncă crudă, cârnaţi, carne tocată şi tot felul de alimente. Cheltuiam cu bucurie nedisimulată, *atunci şi acolo*, ca şi cum am fi vrut să-i facem în ciudă lui Ceauşescu, „grijuliul nostru părinte“, care, nu cu mulţi ani în urmă, ne aproviziona cu „tacâmuri“ de pui, salam cu soia şi – *rara avis* – margarină.

Ne întoarcem acasă şi, după ce umplem până la refuz frigiderul, tragem o fugă până la Aura, unde lăsăm restul de pungi. Ca de fiecare dată, ea şi Victor joacă aceeaşi scenetă, cuvânt cu cuvânt:

— Aţi înnebunit? Chiar v-a plecat mintea cu sorcova? Nu ne trebuie! Luaţi-le de-aici! Doamne, n-am mai pomenit! Tone de mâncare, de-mi strică frigiderul! Vă

bateţi joc de noi! Ne vedeţi pe mine şi pe Victor că murim de foame?

Protestul ei este întemeiat. Aura şi Victor au ce bea şi mânca, numai că tot monologul este rostit de actriţa din ea, în vreme ce îndeasă în frigider tot ceea ce vrea să păstreze. Pentru pachetele rămase îl întreabă pe Victor căror vecini să le dea.

— Carnea de porc merge la Costel. Ai ceva împotrivă?

— Nu. Şunca de Praga o s-o duc eu doamnei Popescu. Uite, zic să ţinem pentru noi borcanul de Nutella.

— Victoreee! Mai sunt două în cămară! Îl dăm lui Relu, că are fetiţa aia mică. Ia şi puii ăştia congelaţi. Ai înţeles? Victoreee!

În timp ce Victor se dezlipeşte cu greu de borcan, Aura o ia de la capăt:

— Nu-mi vine să cred câtă mâncare aţi cumpărat! Ar trebui să vă dau totul înapoi, ca să vă învăţaţi minte!

— Te ajut să tai ananasul? o întreb eu.

— Ce, eşti proastă? Nu, mulţumesc! Lasă-l acolo, pe masă, te rog!

De câte ori le aduceam un asemenea fruct delicios, îl puneau pe masa din sufragerie, la vedere, ca pe un obiect de preţ de care nu se atingea nimeni cam o lună de zile. Erau atât de încântaţi să aibă aşa ceva în casă, încât, sub un pretext oarecare, îi chemau pe vecini în vizită. Când îl zăreau acolo, aceştia se opreau ca în faţa unui totem demn de veneraţie.

— Vai, ce frumos e ananasul ăsta al vostru! De unde l-aţi luat?

Aproape simultan, Aura şi Victor ridicau din umeri.

— Păi, ni l-a adus nebuna aia de Alina. Nu-i aşa că-i stă bine aici, pe masă? Am mai primit, dar să ştiţi că nu e cine ştie ce de el. Nu prea ne place, dar ce să facem?

Mincinoşi cronici. În ziua în care se hotărau să se despartă de bibeloul ăla ciudat, tăiau câte o felie pentru fiecare, din care muşcau şi mestecau rar, în încercarea disperată de a-i simţi cât mai mult savoarea.

Pe tot parcursul primului semestru, între zeci şi zeci de exerciţii de improvizaţie, de concentrare, de respiraţie şi altele, încep să pricep că trebuie să uit cât mai repede că am jucat într-un film la numai şaptesprezece ani şi, mai cu seamă, să nu-mi închipui că asta s-a întâmplat datorită talentului meu. Pur şi simplu fusesem norocoasă, ceea ce nu e deloc acelaşi lucru. Timp de două luni am înţeles ce înseamnă să-ţi pârâie oasele de efort, să ai nervii tari, să învingi oboseala, să alungi plictiseala, să repeţi o scenă de o sută de ori, să asculţi indicaţiile profesorului şi să reuşeşti să le pui în practică. Dar, mai ales, am înţeles ce înseamnă concurenţa. Cu toate că intrasem a doua la facultate, în ordinea mediilor, nu mi-a trebuit o eternitate să-mi dau seama că eram cea netalentată din clasa mea. Cea mai slabă, ca să fim clari. Şi, ca şi cum nu mi-ar fi ajuns informaţia asta, uite că peste puţin timp mă aşteaptă şi primul meu examen. Pregătesc împreună cu profesorul o scenă din *Neînţelegerea* lui Camus. Şi o am ca parteneră chiar pe Laura C., pe care, într-o seară, mi-am zis să o invit să doarmă la mine, în Şoseaua Căţelu, ca să putem repeta până noaptea târziu scena de teatru. În drum spre casă, îmi amintesc că frigiderul e gol. Opresc maşina şi îi zic Laurei să mă aştepte. Intru într-un fast-food, de unde cumpăr doi hamburgeri şi cartofi prăjiţi.

Ajungem acasă, descui, intrăm în sufragerie şi o văd pe Laura că se opreşte buimacă în faţa peretelui pătat de sânge. Se întoarce spre mine şi arată cu degetul.

— E sânge, nu? îi aud glasul în care se poate desluşi atât nedumerire, cât şi teamă.

— Da, al răposatului.

Ce se poate înţelege dintr-o asemenea precizare? Laura amuţeşte, iar ochii încep să i se caşte în cap, de credeam că o să explodeze.

— Opreşte-te, că-ţi ies oalele alea de ochi din cap! E vina Alinei T. Mi-a citit în cărţi că fosta mea iubire, Gabor, s-ar fi întors la mine, dar pentru puţin timp. Ai să râzi. Exact peste două zile, ăsta stătea în faţa uşii, mai beat ca niciodată, şi tot bălmăjea cum că să luăm totul de la

început, în timp ce eu nu voiam decât să ies din casă şi atât. El nu şi nu, o ţinea pe-a lui. Mi-a tăiat calea, amenințându-mă că n-o să mă lase în veci să trec. Auzindu-l, m-am cam speriat. Nu mă puteam pune cu nebunul, mai ales că mă prinsese şi mă strângea de mână, încât, de durere, n-am avut încotro şi i-am dat un cap în gură. Nu s-a aşteptat la aşa ceva. Cred că i-am spart buza. A slăbit strânsoarea, am reuşit să-mi trag mâna repede şi vreo cinci minute l-am buşit ca pe un sac de box. Nu mai vedeam nimic în faţa ochilor, atât eram de pornită. N-a murit. S-a cuplat cu răposata lui.

— Mamă, ce poveste! Şi de ce nu ştergi petele astea?

— Păi îmi sparge buza Alina T. dacă o fac. Zice că petele astea sunt dovada vie a calităţilor ei de ghicitoare în cărţi. Ce facem? Mâncăm acum sau mai târziu?

— Nu mănânc nimic de două zile, dar, dacă vrei, pot să aştept.

Cinci minute mai târziu înfulecam amândouă cartofii prăjiţi şi hamburgerii.

Cum termină de mâncat, Laura se întinde pe canapea, contemplându-şi burta plină. Eu mă uit îndelung la farfuria goală, apoi la petele de sânge împroşcate pe perete. Nu ştiu de ce, dar în faţa ochilor apare tatăl meu adoptiv care se chinuie transpirat la volanul maşinii, în poligonul auto. O imagine cu el de prin 1985 sau poate din 1986.

— Laura, îţi mai aduci aminte de desenele animate de duminică?

— Ce duminică?

— De când eram copii!

— Da.

— Băi, îţi aminteşti sau nu? insist eu.

— Da.

Răspunsul ei monosilabic începe să mă enerveze. Cred că mâncarea şi-a făcut efectul şi a moleşit-o într-atât încât pare adormită. O văd însă cum se ridică în capul oaselor şi îşi îndreaptă spre mine ochii ăia mari ca două oale de fiert fasolea.

— Te referi la alea zece minute de desene animate?

— Cinci.

— Eu ştiu de zece.

— Cinci, zece, contează câte?

— Da, contează. Ce e cu desenele?

— Vezi tu, adineauri, când dormeai…

— Meditam, nu dormeam, mă corectează Laura.

— Aşa o fi, devin eu îngăduitoare, doar-doar m-o lăsa să-i spun ceea ce aveam de gând. Nu mă mai întrerupe. Auzi, îmi apare în faţa ochilor o imagine care poate fi descrisă astfel: tatăl meu adoptiv la volanul Daciei galbene, în poligonul auto, iar eu sunt tolănită pe bancheta din spate. El încerca de şase ani să înveţe să conducă, dar, anti-talent total, nu reuşea mai nimic. După zece minute era imposibil să nu se izbească de ceva sau de cineva. Ajunsese sperietoarea poligonului. Căpos din fire, după alte ore de pregătire, insista şi se prezenta iarăşi la examen, ca să-şi ia carnetul de conducere. Canci! Cum stăteam eu aşa, întinsă pe bancheta din spate, şi fixam tavanul oribil al maşinii, îi zic: „Tăticuţule, sunt aşa de fericită!“ Auzindu-mă, tata întoarce capul şi răbufneşte: „Măcar tu, fir-ar să fie!“ Era atât de concentrat, încât a uitat să mă întrebe ce anume mă făcea să trăiesc starea aia într-o duminică dimineaţa, când abia aşteptam să vină ora 12.55 şi să văd desenele animate.

— 12.50!

— Bine, 12.50. Mai ţii minte? Televiziunea noastră de rahat transmitea filmul Disney, *Doamna şi vagabondul*.

— … Împărţit în nouă episoade a câte zece minute, ţine Laura să precizeze cu exactitate.

— Fericită, fericită, numai că, ajunşi acasă, ni se întrerupe curentul, cum se obişnuia atunci.

— Pe bune?

— Cum adică? La voi, în Oradea, nu se întâmpla? întreb eu mirată.

— Ba da, însă niciodată duminica, la ora desenelor animate. Şi ce-ai făcut?

— N-am plâns, nu m-am dat cu curul de podele,

pentru că la mine acasă era interzis să te vaiţi. M-am aşezat în faţa televizorului şi m-am uitat la el, aşa stins, cum era. Mă zgâiam la ecranul negru şi aşteptam să se petreacă minunea. Nu ştiu cât era ceasul, dar l-am văzut pe taică-meu ieşind din casă ca, după ceva timp, să intre. Gâfâia de ziceai că e o locomotivă care trage o sută de vagoane. Normal, după ce urcase pe jos şapte etaje pentru că, nefiind curent electric, nici liftul n-avea cum să funcţioneze. Adusese în braţe bateria Daciei pe care nu reuşea să o conducă. Îmi amintesc de paloarea care invadase obrazul mamei. „Victore, ai înnebunit? Ai stricat maşina? Mi-e rău! Ce te-a apucat?“ Tata, niciun răspuns. Pe el îl interesa altceva, nu văicărelile mamei. Ia bateria şi o aşază în spatele televizorului. După vreo zece minute minunea se produce. Pe ecran apar imaginile filmului de desene animate, iar mama încetează să zbiere. Fix la ora 12.55.

— Vrei să spui la 12.50, socoteşte Laura că trebuie să mă corecteze.

— Băi, lasă-mă să-ţi povestesc! Ce mi-e 12.50, ce mi-e 12.55? Tot un drac! Aşa! Am văzut-o pe doamnă cum mânca spaghetele împreună cu vagabondul, în timp ce patronii restaurantului cântau – unul la armonică, celălalt la mandolină. N-ai să crezi, dar a fost singura dată când am auzit cântecelul! În aceeaşi după-amiază am ieşit fugind din casă şi am răcnit din toţi bojocii, în faţa blocului: „Luminiţa, Florentina!“ Îmi amintesc feţele prietenelor mele, ivite la ferestre. Le-am zis să coboare numaidecât, altfel nu mai are cine să le povestească episodul pierdut din cauza curentului oprit. Peste puţin timp, gagicuţele astea stăteau pe bârna de culoare verde din faţa blocului, cu bărbia sprijinită în căuşul palmelor şi cu ochii holbaţi. Eu voiam să mă sui pe o navetă de fructe sau legume, abandonată nu departe de noi. Am zărit o mătură cu coadă lungă aruncată sub bârna aia verde, nu departe de picioarele Luminiţei. Aveam nevoie de ea ca de aer. I-am cerut-o, mi-a dat-o şi m-am proţăpit cu fundul în sus pe naveta răsturnată. A fost prima scenă pe care am

urcat. Spectacolul putea începe. Am tuşit încetişor şi am făcut o vocaliză mică-mică. După o altă pauză, am dat drumul la cântec, strângând la piept gioarsa aia de măturătă-mandolină.

Beauuuutiful night, it's a beauuuutiful night...

And we call it beeella notteee!

Liniştea era desăvârşită. Furată de entuziasm, continuam să le descriu fetelor cum o macaroană, prinsă în acelaşi timp la cele două capete de cei doi câini, m-a făcut să văd cel mai frumos sărut din viaţa mea. Ca să înţeleagă mai bine, eu jucam rolul Doamnei, iar palma mea, rolul Vagabondului. Ţineam arătătorul şi degetul mic drepte în aer, ca să aducă a urechi, iar celelalte degete le unisem pentru a sugera un bot. Era aceeaşi combinaţie folosită pentru reprezentarea unui câine în jocul umbrelor chinezeşti. Imediat ce m-am prefăcut, cu ochii închişi, că îi dau un pupic palmei mele, i-am deschis mari şi miraţi pentru că atinsesem botul Vagabondului, am auzit un ropot de aplauze.

Abia atunci mi-am dat seama că pe bara verde se aflau acum şi alte fetiţe şi băieţei care urmăreau interesaţi spectacolul meu. Văzându-i pe toţi, m-am simţit foarte importantă că le putusem povesti episodul pe care ei nu-l văzuseră. Când le-am zis despre manevra cu bateria maşinii, n-au priceput, dar mai grav e că n-au priceput nici părinţii lor. Şi uite aşa, în cartier au început să circule zvonuri pe seama alor mei: că una, că alta, că numai unora li se opreşte curentul. „Ehee! Ştiu mai multe despre ei, dar mai bine tac din gură."

— Alina, mi-e rău! mă întrerupe brusc Laura C. şi o zbugheşte la baie.

Mă îngrijorez. O aud cum vomită îndelung. Se întoarce după câteva minute, se aşază pe canapea, lângă mine. Mă uit în ochii ei mari şi trişti.

— Ţi-e mai bine?

— Bine, pe dracu'! Am scos tot din mine. Eram aşa de fericită că am stomacul plin pentru următoarele zile!

— Dar cum naiba ţi-a venit să verşi? Ai mâncat prea

repede sau ce? insist.

Laura cade pe gânduri. După ce cugetă puţin, o văd că zâmbeşte.

— Alina, trupul nostru reacţionează la o proteină ciudată în acelaşi mod în care mintea reacţionează la o idee nouă: o respinge!

Mă uit la ea cu mirare.

— Vrei să-mi spui că azi ai mâncat hamburger pentru prima dată?

Laura nu-mi dă niciun răspuns. Oricum, ar fi fost cel bănuit de mine. Nu mai scot o vorbă şi mă uit la telejurnal.

— Vrei să fii prietena mea? mă întreabă ea tamnesam.

Şi uite-aşa, în viaţa mea intră o altă persoană importantă. Împreună cu ea, şi un zâmbet fermecător, de înger.

De ieri seară nu fac altceva decât să vomit şi eu. Mi se strânge stomacul numărând orele până la examen. Am o obsesie. Să demonstrez colegilor, tuturor profesorilor din comisie, tuturor celorlalţi studenţi din Academie, care vor asista, că am valoare şi că am ceva de spus în meseria asta. Dumnezeule, e şapte dimineaţa şi mai am puţin timp până la examen!

Bing, bang! Aud soneria. „Cine să fie la ora asta?“

Deschid uşa. În faţa mea, Aura. Îi fac loc să intre.

— Pot să ştiu ce s-a întâmplat cu faţa ta? se interesează ea după ce observă în ce hal arăt.

— Sunt stresată de mor! Vrei să vezi cum o să mă pice ăştia?

— De când n-ai mai mâncat? Eşti slabă ca un ţâr! Nu poţi continua să faci pe tine de frică în loc să te hrăneşti! Ţi-am adus ceva bun.

Aura deschide geanta şi scoate o banană. Da, chiar o banană.

— Ai înnebunit? Cum să mănânc aşa ceva? Ai uitat că era să dau ortu’ popii din cauza lor? îi reamintesc dezgustată.

— Din cauza cojii, nu a bananei. Fii cinstită şi

recunoaşte! Ţi-am adus o banană pe care te rog s-o mănânci, dar fără coajă. Şi, ca să fiu sinceră, nici măcar n-am cumpărat-o. E un cadou de la Ştefania.

Ideea că mai am puţin timp mă presează de-mi vine să fac pe mine. Mă uit la ceas, văd că mai am două ore la dispoziţie, fug în baie şi vomit iar. Aura intră şi ea, fără să lase ţigara din mână, şi încearcă să-mi sprijine capul cu cealaltă mână.

— Fă un duş şi îmbracă-te! Ajunge, că scoţi tot din tine! O să fii cea mai bună. Eu ştiu ce spun!

În timp ce mă pregătesc, Aura se aşază comod pe un scaun în bucătărie şi mănâncă banana, fără grabă.

Sosim la Academie şi îmi găsesc colegii în hol. Mă opresc lângă ei şi o caut cu privirea pe Laura. Nici urmă de ea. Aura intră în clasă şi ia loc pe scaun ca spectatoare. Încep să mă perpelesc. Într-o jumătate de oră intru în examen şi Laura a dispărut. Prin faţa mea trece G.G. şi-l apuc de mânecă.

— Dom' profesor, nu mă simt în stare să trec examenul ăsta. Cred că mai am puţin şi fac infarct.

— De ce? mă întreabă el calm.

— Dom' profesor, eu nu ştiu să plâng la comandă! Şi, dacă nu izbucnesc în lacrimi la timpul potrivit, sunt terminată la propriu!

— Relaxează-te! Nu te mai gândi că nu ştii.

— Cum să nu mă gândesc? V-am spus: nu pot să plâng la comandă! Nu vă supăraţi, dumneavoastră puteţi?

De nu l-aş fi întrebat niciodată asta. G.G. închide ochii pentru câteva secunde. Trage adânc aer în piept, deschide ochii, apoi priveşte în sus, spre tavan, şi când s-a uitat iarăşi la mine, avea ochii plini de lacrimi. Mă fixează aşa un timp, apoi îmi zâmbeşte.

— E vorba numai de chestia asta, îmi arată el stomacul, şi de chestia asta, încheie în vreme ce îndreaptă degetul arătător spre capul meu.

Are dreptate, numai că starea mea e accentuată şi de absenţa Laurei care, în cele din urmă, îşi face apariţia exact cu cinci minute înainte de începerea examenului. Mă

reped la ea, gata-gata s-o strâng de gât.

— Unde dracu' te-ai ascuns până la ora asta?

— Am fost cu o prietenă la spital.

— Care prietenă?

— Cu Natalia. Cea care doarme în cămin, în camera de-alături. A rămas gravidă cu nu ştiu cine şi trebuia să avorteze de urgenţă. Intrăm?

Zis şi făcut. Mă aşez lângă colegii mei şi privim primii studenţi care au început să-şi interpreteze textul. Eu şi Laura jucăm în scena a treia. Caut să mă relaxez şi să mă concentrez. Zic repede replicile în gând şi, pâş-pâş, simt un fel de siguranţă răsărită chiar acolo unde G.G. arătase întâi cu degetul. Stomacul meu emană un soi de euforie. Mă încearcă aceeaşi emoţie, dar nu-mi mai este frică. Mai degrabă simt o excitaţie mentală ciudată şi număr minutele rămase. Gata, soseşte şi momentul meu. Laura e deja pe scenă. Mă ridic de pe scaun şi, purtată parcă de o forţă necunoscută, ajung lângă ea. Nu eu vorbesc, nu eu gesticulez, ci Maria, personajul întruchipat de mine, în vreme ce în faţa ochilor mei nu se mai află Laura, care mă imploră să nu plec şi să mă calmez, ci Marta, personajul interpretat de ea. Cred că mă dedublasem complet, atât de mult intrasem în rol, cu tot stomacul şi mintea. În sală e o linişte totală, nici musca nu îndrăzneşte să zboare în timp ce „Maria" şi „Marta" îşi vorbesc. La un moment dat, închid ochii, inspir şi expir profund, îi deschid iarăşi, privesc spre tavan, după care îmi răsucesc capul şi mă uit spre public. Tragedie! Chipul meu se transformă într-o grimasă atât de falsă şi grotescă, încât toată sala izbucneşte în râs. Pe urmă nu îmi mai amintesc nimic. Ţin minte doar obrajii şi urechile mele roşii de ruşine.

Singura persoană impresionată până în maduva oaselor pare să fie Aura. Iată la ce foloseşte o mamă pe planeta asta. Examenul a luat sfârşit, iar eu mă îndrept glonţ spre ea, ca să mă consoleze. Cum mă vede, îmi zice:

— Auzi? Să ştii că n-a fost rău deloc pentru primul tău examen! Chiar mi-a plăcut cum ai jucat. Auzi, cine e

fătuca aia care era cu tine pe scenă? Doamne, e frumoasă de pică! Parcă e Maica Domnului dintr-o icoană! Şi ce forţă interioară are! Zguduitor!

Simt că tremur toată.

— Te-ai uitat la ea, nu la mine?

Aura îmi zâmbeşte preţ de câteva secunde şi îmi răspunde aşa cum consideră ea că e mai nimerit.

— Aşa ai înţeles? Că mi-au stat ochii numai la ea? Am privit-o doar atunci când avea replici de dat.

Ies în fugă şi mă opresc pe stradă abia când simt nevoia de-o ţigară. Fumez două, plângând ca disperata. Uite plânsul ăla de care am nevoie, mânca-i-aş ficaţii! Uite acum lacrimile adevărate, venite cu întârziere atât de nesimţită! Şi înţeleg că nu mă dedublasem deloc în clasă, ci că pur şi şimplu mă supraevaluasem.

— Alinaaa!

Văd cum Laura vine ţintă spre mine. Uşor-uşor, simt că încep s-o urăsc. Sunt invidioasă de mor. Nu vreau să mai fiu prietena ei. Niciodată. Gata. Cum se opreşte în faţa mea, îi întorc spatele, rămânând aşezată cu fundul pe-un bolovan din mijlocul trotuarului. Şi îmi aprind a treia ţigară. Aşa. Şi mă prefac că sunt calmă.

Uite că Laura îşi schimbă poziţia şi vine iar în faţa mea. Eu mă învârt în jurul axei mele şi îi arăt iarăşi, nepoliticos, spatele. Număr până la trei. Laura, tot în faţa mea.

— Ce s-a întâmplat? se interesează ea după un timp.

— Nimic. Tu ai câştigat toate felicitările şi aplauzele, pe când eu, doar critici. Din partea tuturor. Inclusiv din partea maică-mii.

— Să ştii că te înţeleg mai mult decât te-ai aştepta. Criticile sincere sunt dure şi greu de acceptat. Mai ales dacă vin din partea unei rude sau a unui prieten. Dacă mă gândesc mai bine, doare la fel de tare şi dacă vin din partea unui vecin. Sau de la o cunoştinţă, de la un profesor sau chiar de la un necunoscut.

— Bine, măi deşteapto! Ia zi, ce mă sfătuieşti să fac ca să fiu şi eu ca tine? întreb uşor amuzată.

— Să fii înţelept e simplu. Ajunge să te gândeşti la ceva stupid şi ridicol de spus şi după aia să nu spui. Atâta tot.

Sting ţigara şi mă ridic. Ne întoarcem încetişor spre Academie.

— Ai chef să fii în sală şi la examenul celeilalte clase? Merită să-l vedem şi pe prietenul meu, care face un rol extraordinar!

Mă rog, aşa o fi. Ştiam despre el că e din Bucureşti, că locuieşte împreună cu Laura în camera aia microscopică de cămin. Tipul nu prea se înţelegea cu familia. În schimb, cel mai frumos lucru care li s-a întâmplat a fost că amândoi au intrat în acelaşi an la facultate. Numai că Laura era în clasa lui G.G., pe când prietenul ei, în cea a lui D.R. Practic, în aceeaşi clasă cu prima studentă admisă în ordinea mediilor: Maria S.

Răspund invitaţiei Laurei şi intrăm. Maria S. tocmai ţâşneşte pe scenă, îmbrăcată în blugi şi purtând un tricou banal. Pe cap are o trăsnaie de cordeluţă cu două rotiţe care se învârt la orice mişcare. Îşi pregătise un fragment dintr-o piesă de teatru a lui Anton Pavlovici Cehov.

— Într-adevăr, e nebună, îi şoptesc Laurei.

Maria S. nu e nebună, ci absolut fantastică. Atât de talentată, încât ţine neapărat să ne demonstreze că un personaj de-al lui Cehov poate fi interpretat şi fără să se costumeze în haine de epocă. Îmi amintesc că după vreo zece minute am început să nu mai văd cordeluţa aia tâmpită, cu rotiţele ei, ci, mai degrabă, o aură în jurul său. Efectiv m-a entuziasmat fiecare gest făcut de fata asta, fiecare replică rostită de ea. Înainte de a-şi termina monologul, privirile noastre s-au încrucişat din nou şi, pentru a doua oară, am simţit o puternică tulburare, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc.

— De ce se uită aşa la tine? Vă cunoaşteţi? mă întreabă Laura în şoaptă, fără să primească răspuns.

Tot ce contează e că am luat examenul. Sigur, cu mare greutate, dar ce mai contează acum, când se apropie Crăciunul? Laura trebuie să plece la părinţi, la Oradea.

Înainte de plecarea ei, ne hotărâm să prânzim noi două şi prietenii noştri într-un fast-food.

— Când pleci?

— Sâmbătă noaptea, cu trenul. Ajung duminică dimineaţă.

— Călătoreşti o noapte întreagă până la Oradea? întreb neîncrezătoare.

— O noapte şi ceva. Nu-i aşa că avem o ţară mare? Când trenul merge cu patruzeci de kilometri la oră, aşa ţi se pare. Hai, pa! Ne vedem în ianuarie, când reîncep cursurile.

Nu ştiu cum a petrecut Laura Crăciunul cu părinţii ei. Eu am ieşit la plimbare cu Ajax, câinele meu. Fără să-mi dau seama, a dispărut în timp ce alerga după nişte maidanezi. Eu am urcat în apartament, gândindu-mă că o să se întoarcă după câteva ore, aşa cum făcea de obicei. Nu a apărut nici după trei zile şi, în timp ce lumea petrecea şi desfăcea pachete găsite sub pomul de Crăciun, eu şi Iulian nu încetam să-l căutăm pe străzile din cartierul nostru. Multă vreme după aceea mi s-a întâmplat să mă ridic noaptea din pat, convinsă că îl aud lătrând în faţa blocului. Era un frig de mureai, nu alta, dar eu, doar în cămaşă de noapte, ieşeam în balcon cu o lanternă şi cu speranţa în inimă. Şi, cu toate că îmi dădeam seama că e doar un alt vis, rămâneam nemişcată, în picioarele goale şi cu ochii aţintiţi spre străduţa de la intrarea blocului, nereuşind să mă îndepărtez de balustradă până când Iulian nu mă lua cu forţa de acolo.

Trei săptămâni mai târziu reîncep cursurile. Decid să iau liftul şi să urc la etajul trei, unde se află clasa mea. Înainte de a porni, cineva deschide uşa. Intră Maria S. Timp de două secunde şi jumătate stăm împreună în spaţiul strâmt.

— Servus, Maria! îndrăznesc eu.

— Bună, Alina! Ce faci?

Aha! Deci ştie cum mă cheamă. Eu nu izbutesc să-i răspund. Naiba ştie de ce! Nu mai am glas, inima îmi bate tare-tare, mă uit la ea şi atât. De ce oare, de fiecare dată

când o văd, am sentimentul ăsta ciudat de frică şi nervozitate?

— În sfârşit. Ce-ai făcut în vacanţă? insistă Maria.

— Mi-am căutat ca o disperată câinele. Îl tot aştept.

— Îmi pare tare rău. Şi eu am un câine. Ştiu ce înseamnă. Când am hotărât să vin în Bucureşti, am reuşit să mă rup de părinţi, dar nu şi de rottweilerul meu. Mi-aş da viaţa pentru el, la nevoie. Oricum, nu te îngrijora. Fii sigură c-o să-l găseşti.

— De unde ştii? o întreb.

— Ştiu.

Maria S. ajunge la etajul doi şi iese lăsându-mă singură în lift, uluită şi încântată.

O oră mai târziu, G.G. ne dă o veste bombă.

— Dragii mei, plecăm! Peste fix două luni vom merge cu un spectacol de teatru în Scoţia, Anglia şi Franţa. Ne-a rămas puţin timp la dispoziţie să pregătim şi să montăm piesa *Agamemnon.* Nedelea?

— Prezentă!

— O vei interpreta pe Clitemnestra, soţia lui Agamemnon. Laura C.?

— Prezentă!

— Vei fi Electra. Fiica Clitemnestrei! Teaşcă?

— Prezent! răspunde un coleg.

— Tu îl joci pe Agamemnon.

În timp ce G.G. continuă să distribuie roluri, eu încep să visez cu ochii deschişi la primul meu voiaj în Europa. Ştiam că există probleme cu vizele, că poţi fi respins dintr-un motiv sau altul, dar mai ştiam şi că, în cazul Academiei de Teatru şi Film din Bucureşti, nu prea se întâmplase aşa ceva. Nici pentru studenţii invitaţi cu spectacole la festivalurile internaţionale, nici pentru profesori. Mici amănunte nesemnificative. Primul an începea cu patruzeci de studenţi împărţiţi în două clase, iar în ultimul an abia puteai număra douăzeci. Uneori, mai auzeam că la revenirea în ţară lipseau interpreţii unor personaje. Că or fi pierdut avionul, că or fi rămas la rude ori prieteni, nu ştiu.

Acum lucrurile se precipitau. Într-o săptămână, G.G. ne-a dus la ambasada Franţei, apoi la cea a Angliei. Din toată buimăceala aia îmi amintesc de Aura şi Victor, care fluturau mândri paşaportul meu sub nasul tuturor vecinilor, că să afle şi ei că mă lipisem de două vize bune dintr-o singură lovitură, precum şi de Iulian, care, în încercarea lui disperată de a-mi asigura bani de buzunar, a ieşit cu marfa din magazin şi s-a apucat să o vândă direct în stradă. De asemenea, revăd şi retrăiesc repetiţiile pe care le făceam zi şi noapte, de cădeam frântă când ajungeam acasă. Mărturisesc că, ori de câte ori trebuia s-o strangulez pe Electra, adică pe Laura, simţeam un fel de mic orgasm. Era felul meu de a mă răzbuna după tot ce suferisem din pricină că fusese atât de bună la primul nostru examen.

Ajungem la aeroport. Ca de obicei, sunt însoţită de cele 170 de valize! Nu reuşesc altfel, fir-ar să fie! Mai lipsea să târăsc după mine patul şi frigiderul şi aş fi golit toată casa.

În timpul turneului, dau frâu liber *shopping*-ului. În Franţa mă umplu de parfumuri. Cine ar fi găsit sticluţe aşa de frumoase în România? Insist din greu s-o conving pe Laura să vină cu mine sau să-i cumpăr şi ei un parfum. Nici nu vrea să audă. Bate muzeele toată ziua. Seara, în timpul spectacolului, o strâng de gât cum trebuie şi în ziua următoare cumpăr alt parfum. În schimb, ea fuge la alt muzeu. Înainte de a părăsi Franţa, explodez:

— M-ai rupt cu muzeele tale! Acum îmi dai voie să-ţi cumpăr o chestie frumoasă? Alege tu!

— Nu vreau nimic! De câte ori să-ţi explic?

— Băi Laura, să mor dacă în seara asta nu te sugrum de-adevăratelea pe scenă, dacă nu-ţi alegi ceva. Ce zici de ochelarii ăştia de soare?

— Nu, nu-mi plac.

— Dar de şalul ăsta?

— Măi Alina, dacă insişti – şi tu chiar o faci –, află că am văzut un album de pictură într-o vitrină.

— Scuză-mă, un ce?

— Un Toulouse-Lautrec. Ştii cine e?

— Nu! răspund eu serioasă.

— E un pictor impresionist. Albumul ăsta conţine reproduceri după tablourile lui.

— Fată, eu nu dau banii pe-o asemenea porcărie! Clar? Ce zici de bluziţa asta verde?

O oră mai târziu, Laura îl strânge cu drag în braţe pe Toulouse-Lautrec al ei, în timp ce suportă blestemele mele pentru cât a trebuit să cheltuiesc ca să-l aibă.

În Scoţia, mă dezlănţui în toate magazinele cu videocasete. M-am simţit deplin realizată în viaţă doar în clipa în care am pus în geanta de cumpărături filmele *Shining* şi *Zbor deasupra cuibului de cuci*, cu Jack Nicolson, *Regele pescar* de Terry Gilliam şi *La dolce vita,* de Federico Fellini. Acum chiar că puteam muri liniştită. Dar, ca să moară liniştită şi Laura pe scenă, a trebuit să scot alţi bani din buzunar şi să mai cumpăr două nenorocite de albume de artă. Unul cu Van Gogh şi altul cu Degas, dacă nu mă înşel. În fiecare zi Laura ia un autobuz care o poartă spre vârful celui mai înalt munte din Edinburgh şi de acolo se uită la peisaj şi la albumele ei. După aia, se lasă strânsă de gât pe scenă.

Epuizate, ajungem şi la Londra. Nu alesesem ce umbrelă urma să-mi cumpăr ca amintire, că Laura vine la mine şi mă imploră să-i cumpăr trei albume. Acum îi vrea pe Monet, Manet şi Gauguin.

— Ei, nu! Nu, drăguţă! Te întinzi mai mult decât ţi-e plapuma! Îţi spun eu ce să faci. Te duci şi-ţi alegi o pereche de încălţăminte, că m-am săturat să-ţi admir găurile din talpă. Fii atentă că, între timp, ţi-au mai apărut vreo două.

— Aoleu! Unde? sare Laura uitându-se la tălpile pantofilor. Haide, dragă, că sunt micuţe! Nu prea se văd, conchide, total indiferentă.

După o lungă discuţie purtată în mijlocul străzii înving Laura şi ochii ei mari şi trişti. Îi cumpăr nenorocitele alea de albume şi hotărăsc să-mi cumpăr mie o pereche de cizme.

Îi cer să mă însoţească. O şantajez înainte, spunându-

i că ori merge la muzeu, şi atunci adio albume, ori vine cu mine la *shopping* şi pe urmă i le cumpăr. Ajungem la imensul magazin Harrod's. Laura se aşază cuminte pe un scaun, iar eu mă duc să mă entuziasmez de una singură în faţa hainelor şi a tuturor celorlalte produse de care magazinul e plin. Din când în când, mă apropii de balustrada din mijloc şi mă uit amuzată la prietena mea, aşezată cu Monet-ul larg deschis în braţe. Mă încânta să o văd cum răsfoieşte albumul, pagină cu pagină, în acelaşi ritm lent cu care Aura şi Victor îşi mâncau ananasul sau ciocolata Africana cumpărată doar duminica şi cum, în faţa fiecărei imagini din carte, aluneca, surâzând ca un înger, în diverse comentarii onomatopeice: „Oooh!… Eeeeh!… Aahaaaa!…" Şi tot aşa. Şi încercam să ghicesc cât de nostimă era când, în copilărie, în loc să se ducă de la şcoală direct acasă, trecea de fiecare dată pe la cofetăria Cireşica. Acolo, o doamnă vindea la tonetă îngheţată la cornet. Laura, cu ghiozdănelul în spate, se oprea la douăzeci de metri de ea şi, fără nicio expresie, o fixa. Ore întregi. Acasă, părinţii dădeau deja alarma prin vecini, cum că li s-a furat fata. „Doamna Cireşica", după cum o poreclise Laura, a încetat la un moment dat să se mai uite stânjenită în stânga şi-n dreapta, ca un robot, şi, resemnată ca de obicei, până la urmă i-a zis: „Vino aici, n-auzi? Cu ochii ăia mari cu tot! Fir-ai tu să fii, ce te uiţi aşa la mine? Ţine! Ia îngheţata şi du-te acasă!"

Laura mulţumea politicos şi, cu viteza unei bătrâne broaşte ţestoase (nu e vina ei; aşa sunt ardelenii), se întorcea la părinţi, care de fiecare dată urlau:

— Unde naiba ai fost? Te-am căutat peste tot. O să ne faci să murim de inimă! Laura, cine ţi-a dat îngheţata asta?

Fără să se grăbească, răspundea:

— Păi cine să mi-o dea? Tanti Cireşica.

— *Excuse me. I found shoes number 37 only. It's OK for you?*

— *I wear number 38 but doesn't matter! I will buy it anyway*, i-am răspuns vânzătoarei din Harrod's, mulţumindu-i în sinea mea că m-a readus cu picioarele

mele numărul 38 în prezent.

Două zile mai târziu, ne-am întors cu toţii în România. Pe parcursul voiajului am făcut un singur lucru. M-am rugat la toate divinităţile în care n-am crezut niciodată să facă avionul să se prăbuşească. Voiam să pun punct vieţii mele odată pentru totdeauna. N-au ţinut seama de rugămintea mea, avionul n-a luat foc şi nici nu s-a prăbuşit, iar eu m-am văzut catapultată înapoi în Bucureşti, mai deprimată ca niciodată. Doream din toate puterile să mor ca să pot duce cu mine în eternitate, ca ultime amintiri de viaţă, imaginile ţărilor mult mai frumoase şi mai civilizate decât cea în care mă născusem şi crescusem. Nici Laura C. nu stătea mai bine decât mine la capitolul depresie. Norocul nostru a fost că peste puţin timp prietena ei din cămin a rămas iar gravidă, şi Laura a trebuit să meargă cu ea la spital, în timp ce mie Iulian mi-a adus un câine incredibil de traumatizat şi bătut de cine ştie cine. Era din aceeaşi rasă ca Ajax al meu şi într-o clipă am hotărât să mă dedic trup şi suflet vindecării lui. L-am botezat Bonzo. Şi uite aşa, eu şi Laura ne-am întors la obişnuitele noastre preocupări pământene, uitând astfel destul de repede cea mai frumoasă experienţă trăită vreodată. Împreună în afara graniţelor acestei ţări şi în afara acestei realităţi.

Luni m-am dus la facultate. În timpul unei mici pauze, am ieşit în curte să fumez. Am văzut-o pe Maria S. că se apropie de mine, însoţită de câinele ei rottweiler.

— Ai o ţigară? mă întreabă.

— Da.

— Şi o brichetă?

— Şi.

Maria S. trage în piept primul fum. Se uită să vadă ceva în stânga ei, după care rupe tăcerea şi se interesează de călătoria făcută în cele trei ţări.

— Poftim? o întreb total aiurea, fiind atrasă de animalul acela de rottweiler pe care încep să-l mângâi. Întorc privirea spre ea şi-i zâmbesc. A, da! A fost ceva ne-mai-po-me-nit!“ silabisesc eu şi continui să-i mângâi

câinele.

Ea mai trage un fum şi aruncă ţigara.

— Câinele tău s-a întors acasă?

— Nu, Maria! A venit altul. Identic. Un căţel prăpădit, ca vai de capul lui, găsit în condiţii despre care nici nu merită să vorbesc! Cine ştie pe unde o fi Ajax? închei eu cu o umbră de amărăciune.

— Stai liniştită! O să vină el. Sigur. Mulţumesc pentru ţigară.

Maria se îndepărtează uşor, urmată de câinele ei. Constat, nu puţin surprinsă, că fata asta nu m-a mai deranjat deloc cu prezenţa ei. Ciudata magie care mă sufoca ori de câte ori o vedeam dispăruse complet. „Mai bine aşa“, mi-am zis în timp ce îi priveam umbra îndepărtându-se agale. A fost ultima dată când am văzut-o pe Maria S., dar nu aveam de unde să ştiu.

O săptămână mai târziu am venit de la facultate pe jos. Acasă l-am găsit pe Iulian al meu extrem de agitat şi gesticulând nervos, în vreme ce vorbea la telefon. Se petrecuse ceva incredibil. Din întâmplare, trecuse pe o stradă, nu departe de cartierul nostru. Acolo, într-o curte, îl zărise pe Ajax legat cu un lanţ gros. Nu s-a mişcat de la poartă până n-a ieşit din casă un bărbat de vreo patruzeci, patruzeci şi cinci de ani, înalt şi gras, cu trăsături de ţigan. Toate eforturile lui Iulian de a-l convinge să-i înapoieze câinele au fost inutile. Tipul nici nu voia să audă.

— Zi o sumă. Indiferent cât. Zi ce vrei! Nu mă interesează cât! Tu spui o sumă, dezlegi câinele şi mi-l dai! urlase Iulian din stradă.

— Vezi lanţul ăla? Uite acolo o să rămână câinele! îi comunicase ferm noul stăpân al lui Ajax.

Ar fi de făcut o mică precizare. Ajax era plin de răni. A fost suficientă o privire mai atentă ca Iulian să-şi dea seama, într-o fracţiune de secundă, de ce lunganul ăla borţos nu voia să se lipsească de câine. Îl folosea în luptele de câini, pentru nenorocitele lor de pariuri. Şi Iulian stătea acum agăţat de telefon, în încercarea disperată de a găsi pe cineva dispus să-l ajute. Inima îmi bătea aşa de tare,

încât riscam un infarct în orice clipă. Am urlat din toţi plămânii să închidă cât mai repede şi să elibereze telefonul.

Total zăpăcit de ce i se întâmpla, a făcut ochii mari şi mi-a întins receptorul.

Am format un număr şi mi-am chemat verişorul. Ştiam pe cine mă bazez. Necunoscătorii trebuie să afle că fiecare cartier din Bucureşti are una, două găşti de „intervenţie“. Şi cum verişorul meu cunoştea vreo zece foşti puşcăriaşi care locuiau în cartierul nostru, i-am povestit toată treaba la telefon. N-am aşteptat mai mult de un sfert de oră, pe urmă am fost strigată din stradă. Am ieşit pe balcon şi l-am văzut pe verişorul meu încercuit de un grup de „gherilă“. Am coborât la ei şi le-am spus despre ce e vorba.

— Băi, nu mă interesează cât costă, dar trebuie să-mi scap câinele de nenorocitele alea de lupte! Mi-a spus Iulian că e plin de răni!

— Aşteaptă-ne aici şi pune deoparte o sticlă bună de vodcă! mi-a zis unul dintre ei.

— Vin cu voi!

— Dă-ne adresa ăluia şi rămâi dracului acasă!

N-am mai insistat. Aveau nişte feţe de-o luai la fugă dacă aveai nenorocul să-i întâlneşti. Am urcat în apartament şi m-am aşezat lângă Iulian, în sufragerie, în cea mai desăvârşită linişte.

Ajax a ajuns acasă pe la ora cinei, când întunericul se aşternea peste oraşul înfrigurat. L-a adus sus verişorul meu. N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat în curtea ţiganului. Nimeni n-a vrut să-mi povestească. Mi-au lăsat câinele, şi-au primit sticlele de vodcă, şi toată gaşca a fost înghiţită de tenebrele nopţii. M-am trezit deodată cu doi câini în casă. Unul complet traumatizat de viaţă, altul plin de răni şi furios la culme.

Măi să fie! Vrăjitoarea aia de Maria S. văzuse bine! Abia aşteptam să-i povestesc. Am căutat-o, am zis s-o aştept în faţa liftului, dar degeaba. Laura s-a interesat şi ea, întrebând în stânga şi-n dreapta prin facultate. Am

aşteptat încă o săptămână. Într-o dimineaţă ploioasă, mi-a ajuns la ureche o veste care mi-a îngheţat sângele în vine. Cel care mi-a dat-o a fost prietenul Laurei în persoană. S-a apropiat de mine vizibil tulburat, cu chipul răvăşit, iar când a început să vorbească se bâlbâia atât de tare, încât a trebuit să-l trag de mână ca să-l dezmeticesc.

— Alo, ce-i cu tine? Ai mâncat ştrudel cu sticlă pisată?

— O ştii pe Maria S., de la mine din clasă?

A fost rândul meu să încep să dârdâi.

— Am fost câţiva acasă la ea. N-a răspuns şi am spart uşa. Am găsit-o moartă. Rezemată de zid. Era de nerecunoscut. N-am idee de câte zile stătea aşa. Cred că de vreo zece.

Ciudat, dar nu mai simţeam tremurul picioarelor. Creierul meu primise informaţia, dar refuza categoric s-o digere.

— S-a sinucis cu o grămadă de somnifere. A lăsat un reportofon cu o casetă înăuntru. A vorbit până a murit.

Tot nu reacţionam. Prin faţa ochilor au început să mi se deruleze flashback-uri succesive cu Maria în diverse ipostaze: purtând cordeluţa ei tâmpită pe cap, interpretând o scenă din Cehov, scriitorul ei preferat; privindu-mă ciudat când ieşea din Academie, toate întâlnirile noastre pe fugă, când schimbaserăm câteva vorbe şi – fir-ar să fie! — cea mai proaspătă imagine, cu două săptămâni în urmă, când îmi ceruse o ţigară şi aştepta să-i povestesc cum fusese călătoria noastră. Pesemne voia să afle cum fusese turneul, să-i descriu oraşele vizitate şi oamenii. Mă rezumasem să expediez totul cu un singur cuvânt, şi acela silabisit. Îi vedeam ochii în stop-cadru, care parcă mă rugau să-i spun mai multe. La aceste gânduri am început să lăcrimez.

— Şi rottweilerul? l-am întrebat pe prietenul Laurei, după câteva secunde de tăcere. Ai văzut cumva rottweillerul ei? am insistat. Dumnezeule, o dată mi-a spus că reuşise să locuiască separat de părinţi, dar nu şi de câine.

— Rottweilerul stătea lângă ea! O păzea. Şi o veghea. Tăcut. Nu voia să se dezlipească de acolo.

Nu mai e nimic de adăugat. Doar că Maria S. ne-a părăsit la numai douăzeci şi cinci de ani şi n-am avut nici curajul, nici puterea să mă duc la înmormântarea ei.

Câteva luni mai târziu eram la facultate şi, în timp ce mă uitam atent la peisaj, de la fereastra clasei, m-a strigat un coleg.

— Alina, pe hol sunt două persoane care te caută.

Am ieşit şi am văzut mai întâi rottweillerul. Şi abia după aceea pe părinţii Mariei. Aveau amândoi feţe triste şi prematur îmbătrânite. Mama ei m-a întrebat cu voce stinsă dacă aş putea să-i povestesc ceva despre fiica ei. Orice, numai să-i spun. Din păcate, eu nu aveam deloc cuvinte. Ne-am uitat îndelung una la cealaltă. Şi atât. Înainte să se îndepărteze de mine, i-am spus că l-am regăsit pe Ajax. Doamna nu a părut impresionată şi de atunci nu i-am mai văzut.

După întâmplarea cu Maria S. am petrecut mult timp împreună cu Laura. Ca să ne fie şi mai bine, prietena mea aflase că tipul care una, două o lăsa gravidă pe Natalia era chiar prietenul ei.

În seara asta suntem acasă la mine şi înţeleg la ora de educaţie sentimentală din ce motive, după toată tărăşenia, Laura reuşise să o ierte pe vecina ei de la cămin.

— E simplu, Alina. Fata asta nu e o curvă. E o proastă la fel de mare ca mine şi n-a făcut decât să pice ca o muscă, amorezată de nefericitul ăla. Iar pentru mine, asta e suficient.

După care a privit ţintă biblioteca din sufragerie. S-a ridicat şi s-a dus să-şi ia o carte.

— Ai citit-o? m-a întrebat.

— Ce e?

— *Îngerul de la fereastra Occidentului*! De Gustav Meyrink.

— Da, am citit-o. E frumoasă.

Laura s-a aşezat din nou în faţa mea şi şi-a sprijinit picioarele pe masă. Iar eu i-am văzut pentru a suta oară

găurile mici din tălpi. Am izbucnit în râs.

— Ştii ce n-am să reuşesc eu să uit niciodată legat de tine?

— Ce anume? m-a întrebat ea.

— Faimoasele găuri din tălpile bocancilor tăi.

Laura a devenit serioasă.

— Vezi tu, Alina, depinde din ce punct de vedere priveşti.

— Adică? am întrebat-o uimită.

— Pentru tine sunt găuri. Pentru mine sunt pur şi simplu senzori. Mulţumită lor, pot să măsor înălţimea şi temperatura zăpezii la orice oră din zi şi din noapte.

— Chiar aşa… am răspuns eu, dumirită.

După care s-a aşternut o lungă tăcere. Laura a început să citească. Pe neaşteptate, m-a întrebat:

— La ce te gândeşti, Alina?

— Încercam să înţeleg cum privea Maria S. viaţa când s-a sinucis.

— Chiar aşa, a răspuns lămurită Laura C.

LIMUZINE ALBE PE ŞOSEAUA CĂŢELU 42
1995-1998

— Stimată Alina Nedelea! Încerc să explic mai bine! Eşti proastă şi chestia asta nu mai e un secret pentru nimeni. Dar, ca şi cum n-ar fi fost suficient, mai eşti şi antipatică. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Aminteşte-ţi din când în când să afişezi un surâs când mi te mai adresezi. N-o să arăţi mai inteligentă, dar cel puţin vei părea mai simpatică. Poate.

De la un timp încoace îl calc serios pe nervi pe G.G., profesorul meu. Mă vede deseori cu mintea aiurea. A observat că sunt incredibil de neatentă la orice indicaţie de interpretare pe care vrea să mi-o sugereze. Mi-ar plăcea să-i pot explica de ce ar trebui să fie încântat că îl onorez cu prezenţa. Chiar dacă mă refer doar la cea fizică. Şi mi-ar plăcea să-i mărturisesc că tocmai am păşit timid, dar hotărât, într-o lume nouă şi fascinantă. Formată numai din numere. Şi dintr-o roată. Care se învârte. Se învârte. Şi

se învârte.

Aş dori să-i mărturisesc că nu mai merg deloc la cursurile de dimineaţă de dans, de istoria artei, de educaţie fizică sau de limbi străine. Fiindcă am treabă. Dar hotărăsc să nu-i povestesc nimic, pentru că m-am săturat să-l aud de doi ani şi jumătate jucând cu mine aceeaşi scenetă.

— Dom' profesor, trebuie să vă spun ceva.

— Ia un scaun.

— Dom' profesor, daţi-mi voie să vă povestesc chestia asta. Cum mă întorceam eu ieri seară…

— Ia un scaun în clipa asta! tuna şi fulgera el.

— L-am luat!

— Du-te cu el în cealaltă parte a sălii! Ce aştepţi? Du-te!

Resemnată, mă mutam cu scaunul şi nu mă opream înainte ca între noi să existe o distanţă de vreo şase, şapte metri.

— Aici e bine? îi strigam.

— Mai bine decât nimic, stimată Alina Nedelea. Şi acum, ia loc!

— OK. Am luat!

— Ce voiai să-mi spui? îşi încheia profesorul rolul.

G.G. nu mă lăsa niciodată să-i vorbesc de aproape. Susţinea sus şi tare că urăşte forţa mea de convingere. Era obsedat şi convins de următoarea idee: cu cât era mai mare distanţa fizică dintre noi în timp ce îmi justificam vreo absenţă de la cursuri, cu atât mai mici erau şansele de a ceda în faţa minciunilor mele babane.

— Karma ta devorează karma mea, stimată Nedelea, repeta el ca un papagal.

Tocmai din cauza asta am hotărât să-l scutesc de revelaţia pe care am avut-o recent.

Cu puţin timp în urmă, m-am certat urât de tot cu logodnicul meu, Iulian. El a ieşit din casă trântind uşa.

— Mă duc să joc în cazinou. Cu ghinionul care mă urmăreşte de un timp încoace în dragoste, am toate şansele să câştig.

Eu am plâns de una singură, fiindcă nu s-a mai întors acasă. Voia să se răzbune, se vede treaba. Aseară a fost ziua mea de naştere şi Iulian nici n-a apărut, nici nu m-a sunat. Epuizându-mi lacrimile, am hotărât să chem un taxi jurându-mi că, dacă îl voi găsi prin vreun cazinou, o să-i tai gâtul. Nu chiar la propriu.

Am făcut câteva încercări. Nu departe de casa mea se afla un cazinou. Unul dintre cele douăzeci şi şapte de cazinouri legale. Nu le-am numărat niciodată pe cele ilegale. Iulian nu era acolo. I-am zis taximetristului să mă ducă în centrul oraşului. Am coborât la Cazino Victoria şi am aruncat o privire la toate mesele de ruletă, *blackjack* şi poker. Nimic. Taxiul mă aştepta afară. Am urcat şi i-am cerut şoferului să oprească la Cazino Palace. Eram hotărâtă să-mi cheltuiesc toţi banii căutându-l pe Iulian. Intru şi dau cu ochii de el aşezat la o masă de *blackjack*. I-am plătit şoferului şi am revenit în cazinou, hotărâtă să declanşez războiul dintre mine şi logodnicul meu. Cum am început să urlu, Iulian s-a ridicat într-o secundă şi, cu o voce calmă şi rece, de i-ar fi îngheţat sângele în vine şi celui mai înfocat sud-american, mi-a zis:

— Taci din gură! Pierd 50 de dolari. Ai înţeles? Taci!

— Dar e ziua mea de naştere, îndrăznesc eu, de data asta vorbind mai încet.

— Gura am zis! Ţine! Ia două jetoane şi dispari la altă masă. Lasă-mă să închid partida de cărţi, a pus el capăt discuţiei şi mi-a întors definitiv spatele.

Deşi aveam ochii umezi, m-am îndepărtat cu pas de broască ţestoasă, ţinând jetoanele în mână.

Cazino Palace e copleşitor prin proporţiile lui. Se află într-o vilă mare, cu două etaje. La parter funcţionează restaurantul Casa Vernescu. În sala enormă, cu jocuri de noroc, în stânga mea sunt două mese de *blackjack* şi două mese de poker, în timp ce pe partea dreaptă se văd cinci mese de ruletă. Între ele există o distanţă considerabilă, care le permite jucătorilor să stea aşezaţi, iar chibiţilor să stea în picioare şi să asiste curioşi. În faţa mea văd o uşă larg deschisă, înaltă cam de doi metri şi jumătate. În

spatele ei, o altă sală, dar mai mică puţin, cu alte două rulete şi o masă de *blackjack*. Probabil se gândiseră să amenajeze şi o a treia sală de jocuri pentru indecişii cronici. Astfel încât, indiferent cine ar fi intrat în cazinou, nu ar fi ieşit fără să parieze pe undeva câteva jetoane. Printre mese circulau zece-douăsprezece fete îmbrăcate în uniforme de ospătăriţe, dar cu fuste scurte, oferind clienţilor băuturi şi ţigări. Gratis! Şi asta nu-i tot. Mai e şi un bufet plin cu mâncare. În cazul în care ţi se face foame, te duci acolo şi mănânci cât pofteşti fără să plăteşti, numai să nu pleci. Aşa că aici lumea joacă, fumează, bea şi mestecă. Dar mai ales joacă.

Mă uit încă o dată la jetoanele mele. Sunt rotunde, roşu-aprins, iar în mijloc tronează cifra 5 şi semnul care îl reprezintă pe Unchiul Sam: „$“.

— Frumos roşul ăsta! apreciez eu, dar, nu ştiu de ce, mă simt atrasă de o ruletă aflată în dreapta. Preţ de cincisprezece minute urmăresc foarte concentrată regulile acestei noi lumi, despre care nu ştiu nimic. Observ în amănunt fiecare mişcare a clienţilor. Practic vorbind, descopăr că, dacă aş miza jetonul meu de 5 dolari pe culoarea roşie şi dacă acesta ar ieşi, aş câştiga de două ori suma pariată. Şi anume, 10 dolari. Dacă iese negru, nu cred că e cazul să mai spun ce urmează. Dacă aş miza un jeton de 5 dolari pe un număr, aş câştiga de treizeci şi cinci de ori suma investită. Înţelegi? Hotărăsc pe loc să nu pariez niciodată pe roşu sau pe negru, ci numai pe numere. N-aveam chef ca adevăraţii jucători de noroc, dispuşi să mizeze şi să piardă sume exorbitante de bani pe un singur număr, să mă ia drept o diletantă în materie. Şi mai constat că numerele sunt aşezate pe masă, fiecare într-un pătrat frumos şi în ordine crescătoare. De la 1 la 36. Pe ruletă sunt înscrise aceleaşi numere, dar într-o ordine lipsită de logică. Cine ştie de ce!

În sfârşit, primele numere de pe roată, care mi s-au întipărit în minte pentru totdeauna, erau 33, 1, 20, 14, 31. Observ cu atenţie cum un tip pariază numai pe aceste numere. La prima vedere, ceea ce făcea părea total lipsit

de sens. De fapt, şmecheria e că pe ruleta care se învârtea neîncetat, aceste cifre erau una lângă alta. Prin urmare, tipul ăla, un evreu, paria pe numărul 20 un jeton negru de 100 de dolari, şi un jeton verde de 25 de dolari pe numerele 33 şi 1, aflate pe partea stângă, cum te uiţi la roată, şi pe 14 şi 31, poziţionate imediat pe partea dreaptă a numărului său preferat – 20!

A fost prima mea lecţie de viaţă. Şi anume, că jucătorul trebuie să se hotărască asupra unui număr, dar să nu fie atât de imbecil încât să nu îl „protejeze“, cum se spune în jargonul folosit de adevăraţii jucători. Îmi mai amintesc că evreul transpira cât cuprinde. Era convins că numărul 20 sau unul dintre „vecinii“ lui va ieşi repede. Singurul lucru pe care nu l-am înţeles a fost la ce interval de timp făcea referire acest „repede“, fiindcă de mai bine de o jumătate de oră nu văzusem să iasă câştigător niciun număr. În sfârşit, hai să pun jetoanele astea două pe numărul 23, ziua mea de naştere. Ce-o fi, o fi! Fără să mă „acopăr“ cu respectivii vecini. Mă doare-n cot! Că doar nu am venit aici ca să joc, ci ca să-mi iau logodnicul acasă şi să-i reproşez toată noaptea totala lipsă de respect faţă de ziua mea de naştere. Roata s-a pus pe învârtit. Am întors capul şi privirea mi s-a oprit pe spatele lui Iulian. L-am auzit cum îl blestemă pe crupierul care tocmai amestecă cărţile de *blackjack*. A fost ultima oară când l-am văzut. O ultimă imagine pe care o păstrez în minte despre iubitul meu. O secundă mai târziu, am auzit vocea crupierului de la masa mea de joc:

— 23! A ieşit numărul 23!

În clipa aia, timpul s-a oprit. M-am trezit în mână cu trei jetoane negre de 100 dolari fiecare, cu două jetoane verzi de 25 de dolari şi cu două de 5 dolari. În numai zece secunde câştigasem 360 de dolari. Cum mă uit ca o cretină la monedele acelea de plastic, îmi dau seama că pariul meu iniţial de zece dolari e tot acolo, pe numărul 23. În timp ce le pupam, îl aud iarăşi pe crupier:

— 23! A ieşit numărul 23!

Şi uite-aşa, dintr-o lovitură, câştig alţi 360 de dolari.

Sunt buimacă şi încerc să înţeleg ce pana mea se întâmplă şi de ce am în mână 720 de dolari. Nici nu mi-am revenit, că aud pentru a treia şi ultima oară:

— 23! A ieşit numărul 23!

Sunt realmente năucită! Rog pe cineva să mă ajute! Ţin în mână 1.080 de dolari. O sumă colosală! Starea de uimire alternează cu cea de bucurie. Nu am avut niciodată atâta bănet în cei douăzeci şi unu de ani ai mei, împliniţi chiar azi. Trebuie să mă dezmeticesc. Dar cum? Ce fac cu ei? Ce-mi cumpăr? Pe cine pot ajuta? Pe Aura? Pe Laura? Pe Alina T.? Pe Iulian, tânărul meu prinţ? Şi dacă am merge amândoi într-o lungă vacanţă?

A hotărât piciorul meu drept. El m-a scos din dilemă. În timp ce număram şi renumăram jetoanele, piciorul a târât un scaun din spatele meu, pe care m-am aşezat cât se poate de comod. Am chibiţat cât am chibiţat şi m-am uitat la ruletă. „Totuşi, să fim realişti! Dragă Alina, nu dragostea durează o veşnicie, ci plasticul!“ mi-am zis în gând, înainte de a schimba două jetoane de 25 de dolari cu două coloane de culoare albastră, a câte un dolar.

M-am aşezat la masa verde când am împlinit douăzeci şi unu de ani. M-am ridicat şi am plecat după trei ani şi jumătate!

Primul lucru pe care l-am cumpărat a fost o maşină de spălat. Pentru a sărbători încheierea epocii jalnice în care rufele erau spălate în cadă, am chemat-o pe Aura la mine şi am plecat împreună să cumpărăm o grămadă de dulciuri. Aura nici nu s-a atins de ele. S-a aşezat cuminte în faţa maşinii de spălat şi nu s-a mai mişcat de-acolo aproape o oră şi jumătate. Eu am ieşit să plimb câinii. Când m-am întors, am găsit-o aşezată pe scaun, cu bărbia sprijinită în dosul palmei. Din poziţia asta de gânditor, se zgâia la hubloul maşinii, ca şi cum ar fi fost la cinema.

— Îţi place filmul, tanti Aura? am întrebat-o amuzată.

— Nemaipomenit! M-a spart! Maşina asta ţi-a clătit pe puţin de trei ori rufele, pe urmă ţi le-a zbătut de ici-colo, de parcă ar fi înnebunit, ca după aia să le clătească iar. N-am cuvinte! Trebuia să apuc anul 1995 ca să înţeleg

cum putem economisi o mulţime de ore în viaţă. Şi tot atâtea riduri.

M-a impresionat atât de tare chipul uimit al Aurei, încât am dat o fugă până la un magazin din apropiere şi am cumpărat o maşină identică. Am dus-o acasă la ea, i-am lăsat-o în faţa uşii, am sunat fără să aştept să mi se răspundă şi am tulit-o în jos pe scări. L-am auzit pe Victor Ioniţă vorbind de unul singur:

— O maşină de spălat la uşa mea! Băi, care ai fost? E chiar a mea?!

Râdeam de una singură în vreme ce coboram scările, convinsă că, odată cu mine, voi duce în mormânt şi strigătele lui de bucurie.

Apoi m-am întors la lucru. Da, am zis „la lucru“, nu „la ruletă“. De undeva tot trebuia să încasez un salariu şi, fiindcă în sfârşit înţelesesem unde e locul potrivit să-mi aranjez existenţa cu nevoile ei pământene, m-am văzut obligată să urc la primul etaj al Cazino Palace şi să mă concentrez. Să fie limpede! Nu mă aflam acolo pentru a juca de plăcere, ca o americancă bogată căreia puţin îi pasă dacă pierde sau câştigă, ci ca o româncă săracă. Iată de ce simt nevoia să precizez că munceam, nu mă distram. Şi îmi pare rău doar pentru căpoasa aia de Laura C. Nu pricepea şi se uita la mine ca la o extraterestră, în loc să mă urmeze şi să facă şi ea acelaşi lucru.

În seara asta joc numai pe zero! Dumnezeule, cât m-am îndrăgostit de el! Îl iubesc într-atât încât am de gând să mor cu cifra asta de gât.

Memorez imediat numerele din jurul lui 0: 3 şi 26 la stânga, 32 şi 19 la dreapta. Şi dă-i! Învârte-te roată, învârte-te! Şi cumpără-ţi un Motorola! Cumpără-ţi o maşină frumoasă! Un chinez ghinionist de lângă mine pierdea ca prostul şi, disperat, mi-a lăsat un spectaculos BMW 730 la doar 7.000 de dolari.

Învârte-te, roată, învârte-te! Şi cumpără-ţi o pereche de haine decente! Şi un ceas Rolex de te face să-ţi pierzi minţile. O evreica obezã, cu păr roşu-roşcat, mi l-a dat pe 700 de dolari. Aşa se întâmplă aici. Cine câştigă ia şi un

morman de bijuterii, şi ceasuri, iar uneori maşini de la persoanele părăsite de Zeiţa Norocului. Şi dacă nu mai au un cui sau o şurubelniţă de vândut, coboară şi îl caută pe unul dintre cei patru bodyguarzi aflaţi la intrarea în cazinou. Şi nu numai. În faţa oricărui alt loc destinat jocurilor de noroc. Nici nu apuci să numeri până la 3, că te şi pomeneşti cu un cămătar. Te împrumută cu 1.000 de dolari; desigur, cu dobândă de o sută de dolari pe zi. Se zice că nu ştiu unde cineva a rămas fără picioare. Nu că ar fi avut diabet şi ar fi trebuit să şi le taie – într-un cuvânt, nicio afecţiune medicală. Nimic, absolut nimic. Însă când cămătarul trage, acolo ţinteşte. În genunchi. Un mort nu foloseşte nimănui. În schimb, asta îţi aduce aminte că trebuie să-ţi achiţi datoria şi te mobilizează până la disperare. Astfel, vei ramâne orb în urma unei operaţii de ochi, nerecomandată de medic. Ăsta era al doilea pas pentru a te convinge că le eşti dator. Am auzit de persoane care s-au aruncat de la fereastră. Pentru ele, datoriile crescuseră la un preţ mult mai mare decât cel al propriilor vieţi. Iar eu n-am încetat să mă minunez de neghiobia unora care aleargă la cămătari pentru a lua bani cu împrumut ca să-i joace. Afaceri făcute cu fundul, nu cu capul!

Învârte-te roată, învârte-te! Şi fă-mă să câştig cât mai mulţi bani. Să merg în cele mai luxoase restaurante din Bucureşti. Nu prea contează că nu ştiu ce mănânc sau ce-am comandat. Eu gust şi decid dacă îmi place ce-am ales. Pe urmă îi duc pe Aura şi pe bărbatul ei în aceste restaurante. Şi le spun o frumoasă poveste, cum că sunt îndrăgostită de un politician român foarte influent şi de asta am ajuns aşa de bogată. E discret. Niciodată n-am ieşit cu el în public. Logodnicul meu imaginar lucrează fără oprire. Zi şi noapte. Cam ca mine, în cazinou. Doar n-oi fi fraieră să le spun adevărul.

Învârte-te roată, învârte-te! Hopa! N-am mai trecut pe la facultate de aproape o lună! Vrei să vezi că G.G. mă dă afară? Am ieşit fugind din cazinou, am urcat rapid în BMW-ul meu 730 şi am accelerat spre Academie. După

cum mă aşteptam, l-am găsit pe profesorul meu mai mult decât iritat. Abia m-a văzut intrând, că mi-a şi arătat uşa.

— Ieşi afară din clasă! Ieşi!

— Dom' profesor, mi s-a întâmplat o nenorocire! A murit cineva din familie şi a trebuit să…

— Am zis să ieşi afară! Nu mă interesează cine a murit. Doar în cazul în care crăpi îţi motivezi absenţele.

Am ieşit plină de nervi şi m-am dus direct la morgă. Cu o bancnotă marca Unchiul Sam – ştiţi voi care, americanul – se poate obţine orice în scumpa mea ţară. Am făcut rost de un certificat cu ştampilă şi semnătură, care le confirmă celor interesaţi că eu, Alina Nedelea, am murit nici mai mult, nici mai puţin de treizeci şi cinci de zile şi tot atâtea nopţi. Pe urmă m-am întors la G.G.

— Ia citiţi aici, dom' profesor!

Mi-e greu să uit expresia întipărită pe faţa profesorului meu când a văzut cu ochii lui că are în mână dovada palpabilă, scrisă, semnată şi parafată, a morţii mele timpurii.

— Deci? am întrebat obraznică.

— Deci de azi nu mai eşti studenta mea! Poţi să te întorci liniştită pe patul de ciment de la morgă, unde ai dormit în tot timpul ăsta! Somn uşor, Alina Nedelea!

Şi uite-aşa am pierdut un an de facultate. M-am trezit din anul trei direct în anul doi. N-aş spune că m-a afectat într-atât încât să cad într-o melancolie blegoasă. Dimpotrivă. Eram fericită să stau acasă şase luni de zile înainte ca noul an universitar să înceapă. Şase luni de libertate? Ura! În afară de un spectacol de teatru prins din zbor, întrucât regizoarea Cătălina Buzoianu, vrând să monteze *Chira Chiralina* (filmul în care jucasem la doar şaptesprezece ani), a hotărât să mă aleagă pe mine, considerând că sunt întruchiparea personajului. În trei luni, spectacolul a fost pus în scenă într-un teatru din Brăila şi la Teatrul Bulandra din Bucureşti. În schimb, restul de trei luni le-am petrecut integral în Cazino Palace. Vestea proastă e că nu mai ştiam să câştig aşa cum mă obişnuisem. Văzând că ceea ce aveam eu nu e noroc, ci o

adevărată ştiinţă, cineva mi-a pus gând rău. Ştiu precis asta. Câştigurile mele îi enervau pe responsabilii cazinoului. Sunt sigură. Am văzut asta în filme şi nimeni nu mă poate lămuri că lucrurile stau altfel.

— Fii atentă, că dacă vor, ăştia te fac să pierzi. Ajunge să încline uşor roata şi eşti terminată, fata mea!

— Ce să încline? întrebam uimită.

— Ruleta! Ce, nu ştiai? Au un buton sub masă. Cum l-au apăsat, începi să pierzi. Ştiinţa se duce pe apa sâmbetei. Cum crezi că masa câştigă tot timpul?

Mda! Vă zic eu cum! Mulţumită prostiei noastre de a nu ne ridica de pe scaun şi îngâmfării de a crede că jocul de noroc e bazat pe tehnică şi nu pe noroc chior. Care vine şi pleacă. Dar mai ales pleacă!

Însă informaţa aia puerilă, dată de un necunoscut care juca alături şi pierdea, a fost suficientă încât să trezească în mine o ferocitate de care nu fusesem niciodată conştientă. Devenisem agresivă! Cu toţi. Mai ales cu crupierii. Cum vedeam că nu iese un număr pe care pariasem, înnebuneam şi urlam. Înjuram. Ameninţam cu moartea. După o lună de zile nu mai aveam bijuterii, ceasuri sau maşini de vânzare. Şi nu eram deloc dispusă să ies înfrântă de acolo. Dar ce zic eu înfrântă?! Mai degrabă jefuită! Furată cu neruşinare de hoţii ăia! Un detaliu care aproape mi-a scăpat. Văzând că abia lăsasem maşina ca garanţie pentru un împrumut unuia dintre bodyguarzii de la intrare şi că cei 5.000 de dolari luaţi în schimb pe ea îi pierdusem în aproximativ patru ore, m-am plâns directorului că nu am bani nici măcar de taxi. Nicio problemă. De asta se ocupa Cazino Palace. Îţi puneau la dispoziţie una dintre cele patru limuzine albe şi te trimiteau elegant acasă cu speranţa că, fiind o perdantă de înalt rang social, a doua zi vei reveni să joci. Imaginaţi-vă, deci, că mergeam cu o limuzină albă prin gropile de pe Şoseaua Căţelu.

Sosind în faţa blocului într-o astfel de maşină, am intrat în casă, m-am dezbrăcat şi am intrat în baie. M-am uitat în oglindă. De acolo mă privea o tipă suplă, cu păr

castaniu şi lung, înaltă de un metru şaptezeci şi doi. Ochii mei verzi erau cam obosiţi. „Cât aş putea câştiga dacă mi-aş vinde trupul?“ m-am întrebat eu pe neaşteptate.

Cu întrebarea asta în cap, m-am culcat. Iar răspunsul l-am aflat 24 de ore mai târziu. Cazinoul era plin de români burtoşi, cu lanţuri şi brăţări groase de aur la încheietura mâinii, de chinezi ridicoli şi, mai ales, de evrei care nu au asemenea stabilimente la ei în ţară. Am privit în jur şi mi-am ales un tip simpatic, de vreo 34 de ani. M-a dus la hotelul în care stătea şi, după o luptă sexuală puternică şi sănătoasă, am câştigat primii mei bani în acest fel ciudat de afaceri. M-am întors în grabă în cazinou şi m-am pus pe jucat. Timp de doi ani de zile nu am făcut altceva. Sex pe plată şi învârteli de ruletă. Cariera de jucătoare mergea înfricoşător de bine mână în mână cu cea de curvă de lux. Nu îmi aduc bine aminte dacă mă distram. Mai degrabă eram stresată pentru că pierdeam o grămadă de timp. Nu o dată m-am gândit serios să intru în cazinou complet goală. Nimeni nu ştia cât timp îmi lua să mă depilez, să mă spăl, să mă îmbrac ţais, să mă machiez, după care să merg la hoteluri şi apoi să mă dezbrac în ritm de *striptease*, să fac sex, să mă îmbrac iarăşi, să ajung în sfârşit în cazinou, să mă aşez şi să mă pun pe jucat. Of! Cât timp risipit, fir-ar să fie! Dar asta-i viaţa. Întâi îndatoririle şi pe urmă plăcerile. Munca la masa verde se terminase de mult. Acum eram o drogată şi atât. Câştig sau pierdere, pentru mine era acelaşi lucru. Doream doar să văd cum se învârte roata şi să am destui bani de cheltuit.

Dacă ceva mă călca serios pe nervi, era atitudinea lui Ajax şi a prostului ăluia de Bonzo, câinii mei dragi. Băga-mi-aş, mare greutate pe spinarea mea! De ce trebuia să-mi risipesc eu toată energia şi să le dau de mâncare, să-i scot la plimbare? Da’ de ce câinii trebuie să se pişe în fiecare sfântă zi şi în fiecare sfântă noapte? Şi de ce insistau să se aşeze, ca nişte idioţi, în spatele uşii de la intrare şi să mă aştepte? Ce voiau ăştia de la mine?

Am o altă amintire vagă. Trecusem prin facultate, unde apăream mai mult ca o fantomă decât ca o persoană

fizică, reală, şi auzisem că în noua mea clasă e o fătucă destul de faimoasă pe vremea aia. La numai douăzeci de ani, tipa asta devenise deja cunoscută ca prezentatoare de televiziune şi jurnalistă. Era fiica unui faimos crainic sportiv de televiziune şi a unei reputate avocate.

— Bună! Mă numesc Medeea C.C., sunt jurnalistă şi noua ta colegă de clasă, m-a anunţat ea într-o zi.

— Salut! Sunt Alina Nedelea, curvă de lux şi noua ta colegă de clasă! am răspuns eu sec, sperând ca astfel să o fac să dispară din preajma mea.

Dar Medeea C.C. nu s-a mai despărţit de mine. Niciodată. În clipa aceea a hotărât să fie prietena mea, în vreme ce eu mă străduiam din greu să o accept. Fata asta nu cred să fi avut mai mult de un metru şaizeci, dar cântărea cât patru tone de ironie, cultură, energie şi genialiate. Avea un chip pe care îl descifrai cu greutate. Folosind câteva farduri, devenea una dintre cele mai frumoase prezentatoare de pe micul ecran, în vreme ce nemachiată părea frăţiorul ei mult mai mic. (Am spus „frăţiorul“, nu „surioara“!) Mai avea şi fundul bombat. Sunt trăsături pe care am avut timp să le observ în ziua aceea, pentru că am fugit la cazinou ca gonită de draci, simţind cu toată fiinţa că trebuie să joc un anumit număr. Şi când fiinţa îmi dicta o cifră, alergam ca o zănatică, în inconştienţa mea crezând că am o premoniţie.

M-am întors acasă tot cu limuzina albă, fir-ar să fie.

— Mă inviţi la tine să beau o cafea şi să fumez un pachet de ţigări? m-a întrebat Medeea într-o zi de iarnă, când tocmai ieşeam din clădirea Academiei.

— Sora mea, nu ştiu ce să-ţi spun, dar n-ai altceva mai bun de făcut în viaţă? Poate ai şi tu o treabă? Poate te deranjez?

— Nu mă deranjezi.

— Hai că vin acum.

Afară era un frig de crăpau pietrele. Ne-am îndreptat spre maşinile noastre. Am tras de mânerul portierei. Nimic.

— Medeea! Portiera ta se deschide? am întrebat-o eu

ironic, gândindu-mă că prăpădita aia de Dacie îngheţase bocnă.

— Nu! Văd că are şi promoroacă!

— Atunci, încearcă la portbagaj! Că ăsta n-are promoroacă, am luat-o eu în râs.

Surpriză! Uşa s-a deschis. Două minute mai târziu, ne strecuram prin spate, în maşina ei, râzând în hohote ca două proaste de ridicolul situaţiei. Am aşteptat vreo douăzeci de minute ca motorul să se încălzească şi în sfârşit am pornit spre Şoseaua Căţelu. Iar acolo mi-am găsit câinii aşteptându-mă cu zgarda în bot.

— Nici nu mă gândesc! Mi-e un frig de crăp! Duceţi-vă să vă pişaţi pe balcon! le-am spus eu scurt şi m-am dus să pun de-o cafea.

În ziua aceea, Medeea mi-a salvat viaţa. Nu e o metaforă, ci o constatare. Ce s-a întâmplat? Tocmai ieşeam din bucătărie, ţinând într-o mână o farfurioară cu biscuiţi, iar în cealaltă mână cafeaua. Am făcut doi paşi în direcţia sufrageriei. La câţiva centimetri de mine l-am văzut pe Ajax cum îl apucă pe neaşteptate de gât pe bietul Bonzo. Scena a fost înfricoşătoare. Şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, am alunecat sub ei, fără să vreau. Deci, să reconstitui. Eu am căzut lată pe parchet, în timp ce câinii de şaizeci de kilograme fiecare încercau să se omoare deasupra mea. Am prins cu o mână ceafa lui Ajax şi cu cealaltă pe a lui lui Bonzo. Nimic. Urşii ăia de câini îşi înfipseseră dinţii unul în celălalt. După aia s-a petrecut miracolul. Am văzut-o pe Medeea sărind în picioare. A luat cele două sticle cu apă minerală de pe masă şi a început să le golească peste capetele câinilor înnebuniţi.

— Desparte-i acumaaa! a urlat Medeea din toţi bojocii.

Când au simţit că toată apa le intră în nas, urechi şi bot, câinii au deschis într-un sfârşit fălcile, iar eu am reuşit să-i îndepărtez şi să mă ridic.

— Eşti bine? m-a întrebat Medeea gâfâind.

— Nu ştiu, am răspuns.

Eram teafără. De data asta.

M-am aşezat pe canapea şi am răsuflat uşurată. L-am închis pe Ajax în balcon, iar pe Bonzo în dormitor. Am înţeles că subapreciasem, fără să-mi dau seama, cât de periculos devenise Ajax în urma experienţei sale în luptele de câini.

— Soro, ce-i cu toate petele astea de sânge pe peretele tău? m-a întrebat deodată Medeea.

— Sunt dovada ineluctabilă că Alina T. se pricepea să citească în cărţi. A ghicit că Gabor, fostul meu prieten, o să se întoarcă la mine, însă nu pentru mult timp. N-ai să crezi, dar tipul s-a întors. El era beat, iar eu isterică. I-am spart buza sau capul, ceva de genul ăsta, şi…

— Gata, Nedelea! Mi-ajunge pentru azi. Plec. Sper să nu mă mai prinzi vreodată pe aici. Pupă-ţi câinii în cur! mi-a urat Medeea înainte să plece.

— Aşteaptă-mă, că vin cu tine.

— Unde să te las? La maşină?

— Nu! La Cazino Palace.

Am luat toţi banii din casă şi m-am dus la obişnuitul meu „birou“. M-am întors acasă noaptea târziu cu limuzina albă, după ce pierdusem tot. Iar. M-am uitat îndelung la câinii mei, care dormeau liniştiţi. Unul în balcon, celălalt în dormitor. În acea noapte m-am întrebat pentru prima dată foarte serios, cutreierată de un fior de nelinişte, ce-aş mai fi reuşit să fac cu ei. Şi cu viaţa mea.

După aceea să iau imediat totul de la capăt. Rulete, limuzine albe, „prieteni“, numere câştigătoare, numere păguboase, maşini noi, maşini pierdute. Şi iată-mă ajunsă în ziua de 23 februarie, exact la doi ani de când mă aşezasem prima oară la masa verde. M-am trezit brusc din somn şi m-am întrebat: „Dar băiatul ăla cum se numea? Logodnicul meu. Nu aveam un iubit? Aha! Iulian. Parcă aşa îl chema!“

M-am îmbrăcat în cea mai mare grabă şi am ieşit valvârtej din casă. Nu m-am oprit până n-am ajuns la Cazino Palace. Nu pentru a-l căuta pe Iulian, ci un cămătar. Nostalgia luase deja sfârşit. M-am împrumutat cu 2.000 de dolari în ziua în care împlineam douăzeci şi trei de ani şi

am jucat două zile fără întrerupere. Mizând pe numărul 23 şi pe vecinii acestuia, evident. Eram vrăjită de faptul că ziua mea de naştere coincidea – uite ce întâmplare! — cu vârsta pe care o împlineam şi se vede că şi ruleta a rămas impresionată de această coincidenţă. În total, am câştigat 24.000 de dolari, sumă care pe atunci echivala cu preţul unui apartament central în Bucureşti. Mândră de mine, i-am plătit cămătarului datoria şi dobânda. Frântă de oboseală, am plecat acasă ca să mă odihnesc. Însă, când ies din lift, am noroc de surprize. De data asta o găsesc pe Alina T. dormind la uşa apartamentului meu. Am zgâlţâit-o puţin şi s-a trezit. Am intrat apoi în casă. Muream de somn. Între un căscat şi altul, am întrebat-o ce se întâmplase, precizându-i totodată că îmi fusese dor de ea.

— A murit bunicul, a răspuns ea aproape în şoaptă şi fără să plângă.

— Îmi pare rău. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu ştiu. Mama a cheltuit toţi banii cu înmormântarea. Voiam să te întreb dacă ştii pe cineva interesat să cumpere ceasul ăsta.

Alina T. deschide geanta şi scoate un ceas Cartier. Cunoşteam bine modelul. Îl văzusem la încheietura mâinii unor femei care jucau la Cazino. Nu aveam nici cea mai mică idee cât ar fi costat în magazin, dar ştiam că la o masă verde un asemenea ceas valora opt sau nouă sute de dolari.

— De unde îl ai? am întrebat-o cercetându-l cu atenţie.

— E o amintire de la un fost logodnic. Deci? a întrebat, cu speranţa în suflet.

— Ţi-l cumpăr.

— Pe bune?

— Da. Îţi dau 400 de dolari. Îţi convine?

— O, Dumnezeule! Alina, ne-ai salvat viaţa! Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Săru’ mâna…

— Pentru nimic. Nu pot să ţi-i dau pe toţi acum. Ţi-l plătesc în rate. O sută de dolari pe săptămână.

— Vezi-ţi de treabă! Asta ar mai fi lipsit: să n-am

încredere în tine! Mersi mult, Alina! Auzi, ai şi tu o ţigară?

— Ia tot pachetul! i-am zis, într-un exces de generozitate.

Pe urmă am deschis geanta şi am scos o bancnotă de 100 de dolari. Îmi amintesc şi azi uimirea din ochii Alinei T. când a văzut teancul de bancnote din portofel, pe care l-am pus cu mare grijă într-un sertar.

— Se poate şti de unde ai grămada asta de bani? Ce învârţi? s-a interesat, cu voce îngrijorată.

— Ruletă, la cazinou. Practic sportul ăsta de doi ani. Şi am reuşit, în sfârşit, să le-o bag în cur! Tuturor rahaţilor! Hoţii dracului!

Alina T. a reflectat puţin şi mi-a reproşat că îi dau numai 100 de dolari. Mi-am înăbuşit o înjurătură, m-am uitat la ea şi m-am aşezat pe un scaun.

— Băi frumoaso, am înţeles că sunteţi toţi în budă, dar teancul ăsta e fondul permanent de *cash*, mă înţelegi? Nu-l cheltui aiurea. E investiţia mea pentru următoarele câştiguri. Ce te uiţi aşa?

Alina T. şi-a fumat ţigara în linişte, fără să mă scape din ochi. Eu i-am privit cu încântare mâinile graţioase, cu degete lungi.

— Deci? am întrebat.

— Nu te mai recunosc.

— Asta îmi mai lipsea: puţin patetism! Ce ştii tu despre viaţa mea?

— Tocmai de-asta. Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Nu mai trec pe-aici. Îmi ajunge suta asta de dolari. Păstrează-ţi liniştită fondul de *cash*. Îţi urez mult noroc. Chiar ai nevoie.

Alina T. s-a ridicat şi s-a îndreptat calmă spre uşă. A lăsat pachetul de ţigări pe masă.

— A! Uitasem! La mulţi ani, Alina! a adăugat.

— La mulţi ani şi ţie! i-am răspuns sec.

N-am mai văzut-o de atunci. A dispărut. A ieşit din casa şi din viaţa mea, ducând cu ea picioarele lungi, mijlocelul şi mâinile atât de frumoase. N-am avut niciun sentiment de vinovăţie. Ba dimpotrivă!

„Frumoasă, dar proastă! Aşa eşti!“ mi-am zis înainte de a mă culca.

M-am trezit după două zile. Trebuia să merg la facultate pentru că peste puţin timp mă aştepta examenul din sesiunea de iarnă. Montasem *Platonov* de Cehov. Eu o interpretam pe Alexandra Ivanovna, soţia plictisitului playboy Platonov, în timp ce Medeea o juca pe Maria Efimova Grekova, o profesoară care munceşte într-un laborator, îndrăgostită fără speranţă de Platonov. Nu era uşor să merg la repetiţii. În afară de tripla mea viaţă de studentă, jucătoare şi curvă mai era şi un nou profesor, cum s-ar spune. N-o să stau să încarc acum stimaţii voştri neuroni cu numele şi prenumele lui. Vă zic doar că era unul dintre cei mai talentaţi actori de teatru pe care România i-a avut vreodată, dar cel mai oribil caracter pe care l-am cunoscut. Aşa că, între o repetiţie şi alta, când rareori se obosea să vină să ţină cursurile şi nu îl lăsa doar pe asistentul lui să o facă, venea ori să ne insulte din două în două secunde, ori să stea chitit pe mobilul lui. Puţin îi păsa că spun replicile sub ochii lui.

În ziua aceea, înainte ca repetiţiile să înceapă, i-am spus Medeei:

— Fii atentă! Ţine mobilul deschis!

Stăteam toţi aşezaţi în cerc pe scenă. În mijloc, doi studenţi îşi repetau rolul. Ca de obicei, domnu’ ăsta vorbea la telefon cu voce tare, cu un prieten. Mi-am scos telefonul din poşetă şi am sunat-o pe Medeea, care stătea la patru paşi în faţa mea.

Medeea, şi mai nebună decât mine, auzind soneria şi văzând numărul meu afişat pe ecran, n-a ezitat deloc să răspundă şi nici nu a izbucnit în râs.

— Da, vă rog! Cine e? a întrebat tare şi serioasă.

— Eu sunt, soro! Scuză-mă, te deranjez cumva?

În sală s-a făcut deodată linişte.

— Nu, fetiţă. De ce să mă deranjezi?

— Ce mai faci? întreb.

— Nimic, mă plictisesc de mor. Mă uit la doi proşti cum dau replicile de unii singuri. Tu ce faci?

— Tot nimic. Îl aştept pe profu' să vină la cursuri, asta fac. Nu de alta, dar vreau să-l văd cum îmi mai pune nişte absenţe nejustificate. O ştiai pe asta? Nenea mă trece absentă şi când mă obosesc să vin la cursul ăsta… În sfârşit, nu contează! Ce zici? Mergem să mâncăm o pizza bună?

Câteva secunde mai târziu, profesorul ne scotea în şuturi din clasă. Reuşiserăm să-l oprim din pălăvrăgeala nesimţită la telefon. Şi puţin conta că riscam să fim iar date afară din facultate. Medeea era obişnuită cu ameninţarea asta. Chiar cu un an înainte fusese sfătuită să se retragă, să plece din proprie iniţiativă, să nu fie trimisă acasă, cu o hârtie oficială, semnată şi ştampilată.

— Măi Medeea, de ce nu vrei tu să renunţi la studii şi să-ţi schimbi meseria? Academia noastră nu are nevoie de creiere! Ci de persoane mult mai puţin inteligente. Cum ştii şi tu, ce e prea mult strică!

Mai târziu ne-am dus acasă la ea, intrând în maşină tot prin portbagaj, ca să repetăm scena singure.

— Hai Medeea, prefă-te că stai în laborator şi concentrează-te.

— N-am eprubete.

— Ţine-te de creioanele astea şi nu mă mai freca la icre!

— Alina!

— Ce e?

— Am impresia că lumea asta are ceva cu mine.

— Ei, şi?

— Pe bune! Şi chestia asta mă obsedează.

— Asta-i mai grav.

— Crezi că sunt paranoică?

— Şi încă cum! Asta nu înseamnă însă că n-au ceva cu tine.

— Alina!

— Ce mai e?

— Trebuie să plecăm de-aici.

— Ştiu.

— Facem un pact. Terminăm nenorocita asta de

facultate şi prima care reuşeşte să se mute în Occident o ia şi pe cealaltă. Eşti de acord?

— Da, Medeea.

— Jură!

— Jur! Te ţii de creioanele astea şi te prefaci că eşti într-un laborator sau nu?

Medeea a început să dea replicile. Iar eu m-am prefăcut că nu văd cum o lacrimă i-a curs pe obraz.

Mă întorc acasă după câteva ore şi hotărăsc să-mi scot câinii la plimbare. Sunt la câteva blocuri distanţă de cel în care locuiesc şi în locul ăla e o mică grădină acoperită de zăpadă. Trag pe mine două perechi de pantaloni, trei pulovere cu guler pe gât şi deasupra îmi pun paltonul, dar nici aşa nu reuşesc să-mi curm clănţănitul violent al dinţilor, provocat de frig. Mă uit la Ajax care se tăvăleşte ca un copil prin zăpadă. Doamne, ce-i mai place! Eu încep să sar în sus şi în jos, ca să mă mai încălzesc. Arăt ca o cretină care dansează de una singură în mijlocul trotuarului, dar ce să fac? Văd că Bonzo miroase cu interes fecalele altui câine şi încep să mă înduioşez. Cum am putut eu să nu mai iubesc ciufurile astea negre aşa de hazlii? Mă vor ierta vreodată? Îmi jur solemn că de azi înainte n-o să-i mai ignor şi o să-i scot la plimbare ca pe vremuri, înainte de a intra în lumea numerelor. Îmi bag mâinile în buzunare şi continui să ţopăi pe loc. Găsesc un biscuit uitat de cine ştie cât timp în buzunarul drept al paltonului. Îl scot şi sar peste bara care desparte trotuarul de locul în care se joacă cei doi. Îl chem pe Bonzo să i-l dau. Dar se petrece un dezastru. Într-o fracţiune de secundă, Ajax s-a aruncat şi el asupra biscuitului. Nu ştiu exact cum s-a întâmplat din punct de vedere mecanic, dar cert este că am alunecat din nou sub urşii ăştia negri, care au înnebunit pentru a doua oară şi s-au apucat să se ucidă unul pe celălalt. Cu o singură mică diferenţă. La un moment dat, Ajax îşi înfige dinţii în ceafa mea, iar Bonzo mă muşcă de piciorul drept, mai jos de genunchi.

Dacă temperatura n-ar fi fost de minus 10 grade, iar

eu nu m-aş fi îmbrăcat cu paltonul gros, cu puloverele cu guler înalt şi cu două perechi de pantaloni, mă îndoiesc că astăzi aş mai fi stat pe scaunul ăsta şi aş fi scris această povestire la bătrânul meu laptop Toshiba Satellite. Îmi amintesc că 10-15 persoane s-au oprit în jurul nostru, lume care striga, câte un copil care plângea, eu care mă uitam la cerul cenuşiu şi la câte un chip terorizat iţit pe la un balcon al blocului din preajmă. Mi-aduc aminte că un bărbat a scos imediat un pistol şi a proptit ţeava în ceafa groasă a lui Ajax, care continua să mârâie şi să scuture de la stânga la dreapta gulerul paltonului prins în fălci, în timp ce Bonzo îşi smucea capul, ţinând în bot gamba mea dreaptă. Era mai bine să rămân cât mai nemişcată posibil, ca şi cum aş fi fost moartă.

Omul a urlat:

— Ce fac? Trag? Ce fac?

— Trage, am zis eu încet.

Şi atunci bărbatul a apăsat pe trăgaci şi a tras. Pocnitura a făcut să-mi sară inima în git şi să asurzesc. Dar glonţul lui orb n-a reuşit să-l urnească nici cu un milimetru pe şifonierul de Ajax.

— Ce mă-sa-n cur rasă de câini ai? a ţipat el la mine; eu eram forţată să zac pe spate, sub greutatea matahalelor ălora de câini, să privesc cenuşiul unui cer rău prevestitor şi să mă gândesc că şi moartea mea va avea, probabil, aceeaşi culoare.

Am auzit strigăte, am întors foarte încet capul şi am văzut venind spre mine un bărbat, o femeie şi un puşti, fiecare cu un lighean enorm în braţe. S-au apropiat grabnic, au vărsat apa din lighene peste câini, cărora li s-au descleştat colţii. Femeia l-a prins pe Bonzo de zgardă şi l-a tras puternic spre ea, în timp ce bărbatul şi tipul cu pistolul l-au apucat pe Ajax. Eram fleaşcă. Nu mai conta şi m-am ridicat. Rănită, îndurerată, dar vie!

— Ciuciu moarte cenuşie, aici viaţa e cenuşie şi-atât, mi-am zis.

De Bonzo m-am descotorisit în aceeaşi după-masă pentru totdeauna. Era cel mai tânăr şi încă putea fi salvat.

L-am dăruit unui băiat care l-a dus în grădina unui ţigan, de meserie măcelar, şi chestia asta mă încălzea, gândindu-mă că ar fi avut de mâncare cât pofteşte. Dar a sfârşit într-un lanţ, pe viaţă, după ce a agresat un câine-lup de-al ţiganului. Păstrez cu mândrie cicatricele de sub genunchiul drept. Pe lângă asta, mari şi insuportabile sentimente de vinovăţie că îl abandonasem în braţele primului venit.

În schimb, pe Ajax l-am păstrat. Era prea periculos ca să-l las cuiva şi, cu toate că m-a speriat de moarte, am continuat să cred că l-aş fi vindecat, cu multă iubire. De data asta nu m-am înşelat. Cum s-a văzut singur pe teritoriul lui, în Şoseaua Căţelu 42, la etajul şapte, s-a potolit şi în câteva luni de zile a devenit câinele de altădată. Calm şi reflexiv.

Eu însă am continuat să îmbrac mereu pulovere pe gât când eram prin preajma lui.

Am urcat la al doilea etaj al Academiei, pregătită de examen. Ca de obicei, a venit şi Aura. S-a aşezat în public şi, în timp ce îmi cerceta curioasă rănile şi vânătăile, a intrat în clasă şi Medeea C.C.

— Şi ce mai faci, băi Nedelea? Cumva explodezi de fericire, ca mine?

Nu i-am răspuns. Mi-am dus doar mâna la inimă. Nu reuşeam să scot nici măcar un cuvânt. Medeea îşi vopsise părul. În albastru-movuliu.

Ma holbam la ea ca la o arătare, neştiind ce să fac: să izbucnesc în râs sau să plâng. A început şi examenul şi am urcat amândouă pe scenă.

— Bună ziua, doamnă Alexandra Ivanovna, m-a salutat ea.

— Bună ziua, stimată Maria Efimova Grekova! Pot să ştiu ce puii mei vi s-a întâmplat? Ce-a păţit părul dumneavoastră?

Îmi era imposibil să n-o întreb. Am greşit enorm, ştiu. Dar încercaţi să intraţi în pielea unui personaj din opera lui Cehov având în faţa ochilor o tipă cu părul albastru-movuliu. A fost imposibil şi pentru Medeea să nu intre în

joc şi să nu-mi răspundă:

— Stimată doamnă Alexandra Ivanovna, n-o să vă vină să credeţi ce-o să vă audă urechile. Aseară mi-a explodat laboratorul în cap! Asta mi s-a întâmplat.

Atât eu, cât şi Medeea am rămas mute de uimire când am aflat că, în ciuda replicilor noastre improvizate, trecuserăm examenul.

Am sărbătorit evenimentul ca de obicei, în Cazino Palace, agăţată de ruletă. Nu mai aveam niciun fel de reţinere să împrumut bani de la cămătar. Dimpotrivă. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, de vreo două luni îi mai cerusem să arunce o privire la câinele meu şi să-mi spună dacă îl vede cumva agitat. Pe Ajax nu îl mai lăsam singur acasă, ci îl încuiam în maşină, lăsând ferestrele deschise, şi la fiecare două, trei ore coboram şi îl duceam să facă câţiva paşi în jurul Cazinoului, după care îl băgam iarăşi în maşină. De ceva timp aveam un Mercedes cu neputinţă de vândut. Banchetele, mochetele, volanul, până şi schimbătorul de viteze puteau în asemenea hal a păr de schnauzer, încât ar fi înspăimântat şi un schnauzer adevărat.

Într-o zi eram la primul etaj al cazinoului şi am hotărât să iau o pauză de ţigară şi de meditaţie. Nu traversam momente de inspiraţie pentru a alege un număr pe care să pariez. Ferestrele erau foarte înalte şi acoperite cu draperii lungi şi groase de catifea. Nu ştiu ce mi-a venit şi am aruncat o privire afară. Am dat uşor draperia la o parte şi m-am uitat. Am rămas hipnotizată pe loc. Cămătarul tocmai se retrăsese deoparte cu unul dintre cei patru bodyguarzi şi parcă i-a cerut ceva. S-a apropiat agale de maşina mea. S-a oprit şi, cu acel ceva primit de la bodyguard, mai precis cu cheile maşinii, a deschis portiera din spate. Era palpitant! Nu-mi venea să cred ce mi-era dat să văd de la fereastră! Cămătarul îl mângâia pe Ajax cu nonşalanţa unuia care nu o face pentru prima oară, iar câinele meu părea să aibă mare încredere în el! Când măsa pe gheaţă se împrieteniseră ăştia? Ce făcea ăla? Doar n-o vorbi cu câinele?! Ce îi povesteşte? Viaţa lui? Şi cum de-l

ascultă Ajax atât de atent? Ia uite că şi cămătarul are o inimă!

Probabil că mă înşelam, cu toate că mă simţeam învăluită de un soi de înduioşare. Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut că un suflet de câine suferind de singurătate vorbeşte cu un alt suflet de câine, având aceeaşi boală. Unul aflat sub pielea cămătarului şi altul aflat sub blana lui Ajax, care începuse să năpârlească. În faţa ochilor mei se desfăşura o scenă tandră între sufletele bolnave ale unor fiinţe al căror instinct animalic se manifesta, totuşi, diferit.

Ajax a murit de bătrâneţe câteva luni mai târziu, cu capul sprijinit de piciorul cămătarului. S-a uitat în ochii lui, a oftat şi s-a stins liniştit şi uşor, ca vântul de primăvară care bătea în ziua aceea. Şi, în timp ce cămătarul îl îngropa, eu mă îmbarcam într-un avion spre Italia, pentru zece zile de vacanţă.

Pe un platou de filmare îl cunoscusem pe regizorul Boghi Dummi, care lucra la un lungmetraj împreună cu actorul Sergio Rubini chiar în Bucureşti. Cu toate că i-am dat ţeapă la probă – nu găsisem un loc liber de parcare, aşa că am apăsat acceleratorul fără să mă doară în cot –, s-a hotărât să-mi încredinţeze rolul unei mirese triste şi ghinioniste (ce virtuţi prevestitoare de bine a avut!). Au fost numai două zile pline, deci o nimica toată, dar am acceptat pentru că regizorul insistase atât de mult, încât mi-a fost ruşine să-l refuz. Şi a insistat alte opt luni să ne întâlnim să bem un capucino.

— Bine, hai să bem un capucino, dar după asta să nu mă mai baţi la cap!

De unde să ştiu că de la cafeaua aia o să ajung într-un avion cu destinaţia Roma? Şi uite că am lăsat sub pământ o iubire numită Ajax în Bucureşti, ca să întâlnesc o altă iubire, vie şi vegetală, în Italia.

Boghi Dummi e român din naştere. German prin paşaport şi cetăţenie. Şi locuia la Roma de mai mult de cincisprezece ani. Era un bărbat de 37 de ani, înalt cam cât mine, slab cum îmi place mie, cu fruntea largă, semnul unei inteligenţe ascuţite, gura frumoasă, ochii căprui

expresivi, pielea albă ca laptele şi puţine fire de păr pe cap, dar nu contează. Omul ăsta făcea parte dintre cei în stare să ia avionul şi să vină la tine acasă doar ca să-ţi schimbe becul ars cu o seară înainte, iar după aia să plece imediat şi să continue montajul filmului. El mi-a repetat, mai mult decât toţi foştii mei iubiţi, că sunt cea mai talentată actriţă pe care a văzut-o vreodată şi cea mai frumoasă femeie pe care a avut-o. Generos din fire, îmi cumpăra cadouri şi mi-a achitat într-o clipită până şi datoria de 3.000 de euro la cămătar, promiţându-mi că o să facă tot ce poate ca să mă scoată din lumea urâtă şi primejdioasă în care alunecasem şi rămăsesem. Trecuse şi el prin aşa ceva. Cu doar câţiva ani în urmă, sora lui îi plătise datoriile şi reuşise să îl convingă să se dezlipească de ruleta nemţească, unde avea o strălucită carieră de jucător. Zicea că abia aşteaptă să mă prezinte părinţilor. Eu eram încântată că trăieşte în Italia; părinţii lui locuiau în Germania de vreo treizeci de ani, dacă nu mai mult. Bunica lui, poate cea mai simpatică bătrânică pe care am cunoscut-o vreodată şi care atinsese frumoasa vârstă de optzeci de ani, locuia singură în Bucureşti, în timp ce sora lui locuia şi muncea în Sidney, unde avea un cabinet stomatologic.

— Doamne, ce familie poţi să ai! Imaginează-ţi că noi am hoinărit în jurul Şoselei Căţelu numărul 42 şi atât!

În timpul celor zece zile de vacanţă petrecute între Sicilia, Roma şi Veneţia, mi-am pierdut complet minţile. Ia ghiciţi ce mi s-a întâmplat? Exact. Punct ochit, punct lovit! Intră în scenă *omul vieţii mele şi pentru toată viaţa mea.*

Nu spun asta ca să mă justific, să fie limpede, dar, după umila mea părere, cineva ar trebui să pună la vânzare în librărie, lângă manualul intitulat *Cum să jucaţi şi să câştigaţi, ca după aceea să pierdeţi totul pe o masă verde*, şi manualul *Întoarcere la viaţă şi la specia umană după ani de zile petrecuţi cu capul în ruletă*!

Pierdusem complet aşa-zisa mea intuiţie. Dacă ridici privirea de pe numere şi te uiţi în jur, vei crede că orice individ care îţi trece întâmplător prin faţa ochilor este

„salvatorul“ tău.

Iar eu, în lipsa acestui al doilea manual, l-am considerat pe Boghi Dummi nici mai mult, nici mai puţin decât salvatorul meu.

— Ştiaţi că plec?

Sunt acasă împreună cu Laura C. şi Medeea C.C.

Le-am invitat să le dau marea veste.

— Unde? mă întreabă în cor.

— La Roma! Pentru totdeauna. Cu Boghi Dummi.

— Când?

— Fix peste o lună.

— Ce, eşti proastă? Şi facultatea? Peste şase luni ai terminat-o, ce dracu’! mă ia la rost Medeea.

— Alina! De ce toată graba asta? întreabă şi Laura.

— Dummi vine la Bucureşti peste câteva zile. Nu suportă oraşul ăsta. Îl urăşte! răspund eu justificându-mă.

— Dar el nu e român? N-are o bunică aici?

— Nu suportă oraşul! V-am mai spus şi repet: nu vrea să locuiască în Bucureşti! Aţi priceput? Şi zice că nu poate trăi departe de mine mai mult de-o săptămână! Problema se rezolvă mult mai simplu dacă eu îmi fac bagajele şi mă mut la Roma. Ce e rău în asta?

— E un măgar! Îl doare-n bombeu de tine. Mai ai puţin şi termini şcoala, iar Bulache ăsta nu mai are răbdare! Fată, vrăjeşte-l, ameţeşte-l, fă-i ceva, dar nu renunţa la şcoală! Ai tras, te-ai chinuit şi uite, mai ai niţel şi pui punct. Nu, nu-mi place omul. Ce se întâmplă dacă mai aşteaptă şase luni? Mare parşiv! e concluzia comunicată sec de Medeea.

— Ce-o să zică lumea când o să vadă că renunţi la tot aşa, peste noapte? mă întreabă Laura.

— Hai, lasă, sora mea! Ştii ce spunea Edelstein? Să nu te îngrijorezi de ceea ce alţii ar putea gândi despre tine. Sunt mult prea ocupaţi să se îngrijoreze de ceea ce crezi tu despre ei.

— Cine pana mea e Edelstein ăsta? mă întreabă uimită Laura.

Dummi m-a dus în vacanţa de iarnă în Germania, la

părinţii lui. Cum am păşit pragul apartamentului lor, am înţeles că hotărâseră încă înainte de a mă cunoaşte că unicul lor scop în viaţă e să nu mă suporte şi basta.

O singură amintire păstrez din acea vizită aşa-zis de curtoazie şi cunoaştere. Stăteam în maşină cu tatăl lui Dummi şi aşteptam ca restul familiei să coboare din bloc pentru a face o plimbare în Bad-Hamburg. El era la volan, iar eu pe bancheta din spate. Nu ştiu cui trebuie să-i mulţumesc că nenea ăsta a simţit nevoia să-şi descarce sufletul în faţa mea şi să-mi spună cum fusese el pe vremuri dentistul personal al lui Ceauşescu şi că nu asta fusese problema noastră, fiindcă Ceauşescu fusese un moşulică bun şi simpatic (ajutooor!). Problema noastră erau câinii care îl înconjurau la putere. Şi mi-a mai spus cum îşi luase el nevasta şi copilul mic – adică pe Boghi al meu – şi s-au urcat toţi în maşină ca să facă o excursie în Germania (de, îşi permitea; doar era răspunzător cu ascunderea cariilor preşedintelui!). Ajuns într-un oraş nemţesc, primise un telefon şi aflase că un dobitoc murise accidentat din cauza lui. Pentru că uitase pur şi simplu să izoleze un tablou de comandă care se defectase înainte ca el să se care în vacanţă. Dobitocul ala băgase „deştul“ şi crăpase curentat. Ce să facă, ce să facă? Invocase nişte motive aiuritoare şi ceruse azil politic în Germania! Unde şi rămăsese.

Ce părere să am despre cineva care nu ascunde mici secrete prin şifonier, ca mine, ci un ditamai scheletul? N-am găsit răspunsul pe loc, fiindcă fostul *carierist* al lui Ceauşescu m-a întrebat din senin:

— Ia spune-mi, tu ce fel de persoană eşti? Chibzuită, econoamă?

— De ce? m-am interesat, gândindu-mă că omul o luase pe arătură.

— Să ştiu şi eu pe mâna cui intră banii lu’ fiu-meu! De-aia! mi-a precizat el scurt.

— Domnu’, staţi liniştit! Sunt o adevărată furnică! Ce adun, cheltui. Important e să nu mă aşez la o masă de ruletă. Acolo şi pe maică-mea aş fi în stare s-o vând! Şi de

data asta nu glumesc!

Peste câteva săptămâni plecam definitiv cu iubitul meu în Italia, să începem o nouă viaţă împreună. Acesta a fost şi motivul pentru care mi-am propus să nu mă întristez sau să mă îngrijorez de la bun început din cauza unor bătrânei melancolici, cu suflete moarte.

— Norocul meu că băiatul nu le seamănă deloc, mi-am zis uşurată.

Vrăjitoarele din Şoseaua Căţelu

Astăzi merg pentru ultima dată acasă la mine, pe Şoseaua Căţelu 42. Peste numai câteva zile, noua mea adresă va fi Via Cesare Pascarella 11, bine mersi, la Roma, nu la Bucureşti. N-aş putea să explic exact ce simt când bag cheia în broască, deschid uşa şi mă uit la apartamentul meu ca şi cum ar fi al altcuiva. Ba mai mult, de parcă ar fi fost dintotdeauna al altcuiva. Visul e pe cale să mi se împlinească. Pun cuvântul „sfârşit“ la capătul acestui capitol şi sunt atât de fericită că o fac, încât mi se pare că însăşi viaţa mea, petrecută aici, în acest spaţiu, nu a fost niciodată cu adevărat a mea.

Casa e complet goală, fără mobilă, fără tablouri sau covoare şi, în câteva ore, nu mă va avea nici pe mine. Singurul lucru rămas în acest spaţiu e un sac de plastic plin cu cărţi, reviste, poze şi alte câteva obiecte. Mă aşez comod pe parchet. Şi abia acum îmi dau seama cât îmi lipsesc Ajax şi Bonzo. Ce mamă rea am putut să le fiu! Am însă un vag presentiment că n-o să-mi lipsească niciodată câinii vagabonzi din Bucureşti. Mă simt atât de uşurată şi de optimistă la gândul că nu va mai trebui să văd prin preajma mea câini aşa de slabi, că le poţi număra coastele şi noaptea, pe întuneric, sau că nu va mai trebui să găsesc pe stradă câte un câine mort de frig (chiar dacă acest fapt, în fond şi la urma urmei, nu e atât de dramatic, întrucât mă amăgeam de una singură că poate doar după moarte vor găsi şi ei un pic de linişte şi căldură), să nu mai suport ochii speriaţi ai vreunei pisici îngheţate de frig sau ai vreunui câine care fuge de cine ştie ce, cu coada între

picioare. Dar de ce mă gândesc la toate astea acum? Mai bine deschid sacul ăsta, că de mâine oricum totul va fi doar o amintire. Şi nici măcar o amintire, dacă mă gândesc mai bine şi hotărăsc să fie altfel.

Bing, bang! În apartament intră Laura C. şi Medeea C.C., cu şerveţele în mână şi câte o lăcrămioară în ochi.

— *Ragazze! Inutile che vi sentite a pezzetti, inutili anche i fazzoletti, potete piangere quanto vi pare, ho altre cose ben meglio da fare*. Aoleu! Mi se pare mie sau vorbesc în poezie? întreb amuzată.

— Ne doare în cur de plecarea ta! Poate n-ai înţeles, dar tu o să ne duci dorul, răspunde sec Medeea.

— Ce făceai? Îţi contemplai casa goală? Ştii că aşa pare mai mare? zice Laura.

— Vreau să văd ce e în sacul ăsta şi să văd dacă păstrez ceva.

— Hai, deschide-l! mă îndeamnă Laura.

Poate ar fi fost mai bine dacă nu m-aş fi uitat. În afară de cele câteva cărţi, videocasete şi reviste, găsesc mai multe poze decât mă aşteptam. Fotografii alb-negru. Uitasem cu desăvârşire de existenţa lor.

— Cine sunt femeile astea? întreabă Laura.

— Raisa, mama mea adoptivă, şi sora ei, Maşa.

— Dumnezeule, şi asta cine e?! întreabă Medeea uimită.

— O chema Bassarabia Evdochia Bandur. Era mama lor.

— Bassarabia Evdochia Bandur? Băi, ce nume! N-am auzit în viaţa mea! Eu nu cred că poţi deveni doar inginer sau – ce ştiu eu? — o vânzătoare, o simplă florăreasă când ai un asemenea nume. Poţi ajunge doar vrăjitoare! îşi dă Medeea cu părerea.

— Mmda, tocmai asta e problema. Bassarabia chiar era vrăjitoare, confirm eu.

E incredibil câte lucruri e capabilă să păstreze mintea umană în cotloanele ei. În ceea ce mă priveşte, văzând acele fotografii alb-negru, am înţeles că îngropasem vieţi şi întâmplări în suflet, înfricoşător de

adânc, pentru simplul motiv că eram prea mică pentru a cunoaşte unele detalii. Sau poate că nu eram mică, ci doar nepregătită să aflu anumite informaţii. Mă ruşinam în sinea mea la gândul că am un trecut atât de complicat şi poate că am invidiat dintotdeauna persoanele care au în spate o copilărie plicticoasă. Fir-ar să fie, de ce a trebuit să ies cu forţa din burta Aurei şi să mă trezesc în mijlocul acestei familii? Câteodată mă oftic de mor că m-am agăţat ca o disperată cu unghiile de uterul mamei mele şi că am refuzat atât de categoric să ies, cu toate că săraca Aura încercase din toate puterile să mă scutească de viaţa asta!

Părăsesc Şoseaua Căţelu, părăsesc România şi poate tocmai din acest motiv destup sticla şi dau drumul amintirilor, senzaţiilor, remuşcărilor, întrebărilor fără răspuns; cu alte cuvinte, îmi propun să le povestesc prietenelor tot ce s-a întâmplat înainte să mă nasc şi ceva timp după aceea.

Aşadar, să începem cu începutul.

Mă numesc Alina Nedelea şi sunt fiica Aurei. Iar Aura e fiica Raisei.

Da. Persoana pe care o numesc mama mea adoptivă (chiar asta a făcut, m-a adoptat) este, de fapt, bunica mea. În consecinţă, Bassarabia e străbunica mea. Deci, chiar dacă nu vă place, mă trag dintr-o familie de vrăjitoare sensibile, clarvăzătoare, în stare să dea oricui fiori pe şira spinării.

Bassarabia s-a născut în Rusia. Şi chiar dacă pentru Medeea pare imposibil, Bassarabia vindea flori. Nu câştiga mare lucru. Ca să-şi rotunjească un pic venitul, făcea vrăji. Vrăji destul de urâte. În satul pierdut şi sărac în care trăia, cineva rămăsese complet impotent. Din cauza străbunicii mele. Câte o nevastă al cărei bărbat era încurcat cu altă muiere venea la Bassarabia cu ceva mărunţiş şi o batistuţă, cu o pălărie sau cu orice alt mic obiect de îmbrăcăminte de-al omului ei şi în câteva minute magia era gata. Femeia trebuia să se întoarcă acasă şi să facă în aşa fel încât bărbatul ei să atingă acel obiect. Din acest motiv, izmenele – pe atunci purtau izmene, nu chiloţi – erau cele

mai indicate, fiindcă ascundeau şi atingeau organul pedepsit. Şi aşa, zburdalnicul domn putea să-şi ia adio de la hârjoană! Pentru totdeauna.

Vă închipuiţi că nu toate doreau să facă atâta rău. Încă trăgeau nădejde că odată şi-odată se va schimba ceva. Şi îi spuneau Bassarabiei, care putea, prin vrăjile ei, să le aducă bărbatul acasă, chiar dacă îşi părăsiseră nevestele de ani buni. Se aşeza în faţa focului, îndeplinea câteva ritualuri numai de ea ştiute şi… *voilà*! Domnul soţ se întorcea frumos şi proaspăt la nevasta lui, pe care nu o mai părăsea niciodată.

Bassarabia se ocupa cu chestii de-astea. Într-o zi a rămas gravidă şi a născut-o pe Maşa. O fată de o frumuseţe cutremurătoare. Doi ani după aceea s-a născut Raisa. De o frumuseţe mult mai puţin cutremurătoare. Dar în Rusia era război, iar Bassarabia nu mai suporta sărăcia. Voia să plece din sat. S-a uitat la Maşa, care avea doi ani, şi pe urmă la Raisa, care avea câteva luni. Şi s-a hotărât să ia numai una cu ea. E greu să duci o fată în spinare, darămite două. Aşa că a ales să o ia pe Maşa, fata mai frumoasă. A lăsat-o pe Raisa în seama părinţilor ei nedumeriţi şi a dispărut în lume, în căutarea norocului. Raisa a fost crescută de bunici. (Orice asemănare cu destinul meu e pură coincidenţă.) Şi nu numai. Mai târziu, Raisa era sigură că bunicii sunt părinţii ei. (Repet: orice asemănare cu destinul meu e pură coincidenţă.)

Pe când avea paisprezece ani, într-o zi a început să deretice prin bucătărie. Era foarte slabă din cauza foametei şi obosită din pricina îndeletnicirilor gospodăreşti cu care ţinea să-şi ajute „părinţii bătrâni“. Deodată, uşa s-a deschis şi a intrat o femeie care, cu cea mai mare naturaleţe, şi-a aşezat valiza în bucătărie, a luat o bucăţică de pâine uscată şi a dat să intre în dormitor, strigând:

— Mama! Mama! Unde eşti? M-am întors!

Raisa, cu mătura în mână, se îndreaptă de spate şi întreabă:

— Mă iertaţi, dar cine sunteţi dumneavoastră? Sora mea? Nu ştiu să am vreuna.

— Care soră-ta, dragă? Eu sunt maică-ta! zice femeia şi intră imediat în dormitor, lăsând-o pe Raisa ca proasta, cu mătura în mână şi cu o zdruncinătură în cap.

Peste puţină vreme locuia cu mama ei adevărată şi cu sora ei, Maşa. Nici măcar Raisa nu are nevoie de vreo explicaţie pentru a înţelege că primise două veşti: cea bună – stătea, în sfârşit, cu familia ei naturală; vestea proastă, familia nu era deloc încântată. Pe Raisa n-o iubeau şi n-avea s-o iubească niciuna, nici cealaltă.

— Cum să accepţi o fătucă ştearsă ca tine, analfabetă, neîngrijită? Şi-apoi, iartă-mă, dar te-ai uitat la mâinile tale? Uite ce bătături ai în palme! Ai văzut-o pe Maşa cât e de frumoasă, de citită, de elegantă? îi spunea Bassarabia fiicei sale mai mici, neştiind câte răni nevăzute îi provoacă.

— Mamă, iartă-mă! Dar ai uitat că am dat toată viaţa cu sapa în curte. Atât am învăţat.

Au mai trecut câţiva ani şi Maşa a pus ochii pe un domn bogat şi demn de tot respectul. Numai că omul era îndrăgostit lulea de o fată şi nu avea ochi pentru altcineva. Îl chema Victor. (Cer scuze anticipat, sunt conştientă că vă derutez, dar nu e vina mea că ţările din Est suferă de lipsă de fantezie, iar unii îşi botează băieţeii „Victor“ şi fetiţele „Alina“.)

Dar Maşa nu a renunţat. Frumoasă cum era, nu se temea de nicio rivală şi era convinsă că va reuşi să-i sucească minţile. De data asta s-a înşelat. Victor avea să sărbătorească în curând logodna cu fătuca lui şi după două luni urma să se căsătorească. Maşa a turbat. Cum era posibil ca Victor să fie atât de lipsit de gust şi continua să nu îşi dea seama că mireasa potrivită e ea şi nu ţăranca ailaltă?

Într-o sâmbătă, Victor lua masa împreună cu logodnica lui, cu părinţii, rudele şi prietenii lor. Cam 200 de persoane cu totul. Raisa stătea cu maică-sa şi dădea cu mătura prin casă. Pentru ea viaţa nu se schimbase prea mult. Ce făcuse la ţară, la bunici, făcea şi în oraş, pentru maică-sa şi soră-sa. Ţinea casa curată şi gătea. Dar era

bucuroasă. Măcar acolo nu îi lipsea mâncarea. Intră Maşa ca o vijelie şi începe să urle şi să se plângă la maică-sa. Bassarabia obosise să îşi vadă cea mai iubită fiică suferind în halul ăsta şi se hotărăşte să-i dea o mână de ajutor. Nu numai Maşei, dar şi sieşi. Căci ştia bine că, măritându-şi fata cu nefericitul ăla de Victor, şi-ar fi asigurat un trai luxos. A apelat la darurile ei supranaturale şi s-a pus pe făcut vrăji. Urmarea nu s-a lăsat aşteptată. Victor i-a părăsit în aceeaşi seară pe cei 200 de musafiri prezenţi la petrecere şi pe logodnica lui. Fără nicio explicaţie. S-a ridicat de la masă, a ieşit din casă şi a intrat în cea a Basarabiei, cerând mâna Maşei. În scurt timp s-au căsătorit.

Unica problemă părea a fi Raisa, care a devenit iarăşi o greutate în spinarea Bassarabiei şi a Maşei. Cele două au plecat să locuiască într-un alt oraş, cu domnul Victor Bogatul, dar n-au găsit niciun motiv să o ia şi pe ţăranca de Raisa cu ele. La urma urmei, nu era treaba lor. Raisa pricepea cum stau lucrurile şi nu a aşteptat să fie părăsită din nou. A plecat şi ea de acasă, spre o ţară care se numeşte România. Nu cu mult timp în urmă, cunoscuse un băiat de acolo. Şi nu avea importanţă că niciunul nu vorbea limba celuilalt. Dimpotrivă, poate că ăsta a fost motivul pentru care s-au îndrăgostit nebuneşte. Băiatul se numea Victor (asta e, ghinion!) şi viitoarea mea mamă adoptivă – sau bunică-mea; cum preferaţi – a luat trenul şi s-a dus să-l caute pe Victor al ei la el în România!

S-au căsătorit şi au avut trei copii (un băiat şi două fete). Cea mai mică se numea Aura.

Odată cu trecerea anilor, Victor a obosit, dar nu a încetat să-şi întrebe nevasta:

— Îmi spui şi mie cum ai reuşit să mă găseşti?

— Aş fi dat de tine şi dacă ai fi locuit în Rusia, care – cu tot respectul pentru ţara ta – e de cincizeci de ori mai mare, îi răspundea Raisa.

— Iubito, nu mi-ai răspuns la întrebare, insista el.

— Din instinct. Pur şi simplu din instinct!

Când Raisa a rămas gravidă cu Aura, a hotărât să

avorteze. Aveau deja doi copii şi era de necrezut că şi-ar fi permis să întreţină încă unul. Raisa nu s-a căsătorit cu un om bogat, ci cu unul sărac, aşa cum era şi ea. Iar de data asta, însărcinată fiind, n-a mai suportat foamea. Ne povestea cum mergea şi de zece ori pe zi la cişmeaua de pe străduţa din faţa casei lor. Neavând ce pune în gură, se umfla cu apă. Nu o dată, vecinii au comentat:

— Vai, Raisa, ce sete ţi-e!

Auzindu-i, mai de ruşine, mai din pricina demnităţii pe care doar o adevărată moartă de foame o are, Raisa înjgheba un răspuns credibil:

— Nici nu ştiţi cât de sărat era peştele ăla de la Suhaia!

Întâmplarea făcuse să mănânce o dată peşte uscat şi sărat, primit de la cineva chiar de la Suhaia. Că nu ştia pe unde e Suhaia, e cu totul altceva. Oricum, nimeni nu a avut curiozitatea să o întrebe.

În cele din urmă, şi-a înfipt şi ea în uter nenorocita aia de sondă, încercând să-şi provoace un avort spontan. Dar Aura s-a agăţat cu unghiile de uterul mamei şi a decis să nu iasă. Aşa că, după nouă luni, a ţâşnit de-acolo cu fundul înainte, şi nu cu capul. (Nu sunt sigură că orice asemănare cu destinul meu şi cu felul în care am venit pe lumea asta ar mai fi o simplă coincidenţă.)

Cu trei copii în casă şi cu un singur salariu mizerabil, tatăl meu adoptiv a fost nevoit să ceară un ajutor de la toţi, inclusiv de la stat, şi, din fericire, a primit un apartament. Aura avea mai mult de şase ani când, împreună cu părinţii şi cu ceilalţi fraţi, a sosit emoţionată să-şi vadă noua casă. Când a auzit că strada pe care vor locui se numeşte Căţelu, a ridicat din sprâncene şi a tras-o pe Raisa de mână.

— Mamă!

— Zi!

— Nu vreau aici. Nu-mi place Şoseaua Căţelu.

— De ce?

— Sună oribil. Ce destin poate să aibă unul care locuieşte pe o stradă cu numele ăsta? Te-ai gândit?

Maică-sa a privit-o cruciş şi nu i-a răspuns.

Raisei nu îi stătea gândul la temerile fiică-sii, ci la ce va pune pe masă, eventual. Se gândea că n-ar fi rău să apeleze la ajutorul familiei ei din Rusia. Maşa o s-o viziteze de trei, patru ori şi îi va aduce numai sacoşe pline cu hăinuţe de-ale Aurei, care îi rămăseseră mici. Nu era nicio confuzie. Fetiţa ei se numea tot Aura, dar era puţin mai mare decât Aura, fiica Raisei (v-am mai spus despre lipsa de imaginaţie a răsăritenilor în privinţa numelor). Sigur, Raisa ar fi fost fericită să-şi vadă sora, dar nu înceta să se mire de ea însăşi, fiindcă şi de data asta crezuse că, în loc de haine, sacoşele vor fi pline cu alimente. S-a gândit ce s-a gândit şi a socotit că n-ar pierde nimic dacă i-ar spune Maşei.

— Bănuiesc că n-ai citit scrisoarea până la capăt. Nouă ne trebuie ceva de mâncare, să ne ajungă mai mult, nu ţoale. De-astea mai găsim şi pe-aici.

— Ţoale? Vai, Raisa, tu îmbătrâneşti degeaba! Tot ţărancă ai rămas.

Şi Maşa a ieşit cu zgomot din viaţa surorii sale.

Aura (fiica cea mică a Raisei) împlinise între timp paisprezece ani şi a reuşit să intre într-un club sportiv de atletism. Şi s-a descoperit că are un talent cu totul excepţional. Aura nu ştia să alerge. Aura fugea de mânca pamântul. Aşa că au urmat concursuri, medalii de aur, competiţii internaţionale de juniori, articole în ziare, bănuţi suficienţi cât să o facă pe Raisa să zâmbească (rareori i se întâmpla).

Aura se emoţionează şi astăzi, când ne povesteşte cum a fost într-o bună zi pe stadionul pe care se desfăşura un campionat naţional. Specialitatea ei era suta de metri. În acel moment însă avea loc ştafeta de patru ori patru sute de metri. Adică unul alerga patru sute de metri şi pe urmă îi înmâna altuia ştafeta, iar respectivul alerga şi el patru sute de metri şi tot aşa, de patru ori. Aura privea, ca orice spectator, cele ce se petreceau pe pista de alergări, dar a observat pe margine o oarecare agitaţie. Atleta care urma să alerge în ultima tură îşi scrântise piciorul.

Antrenoarea s-a ridicat, a ţipat la Aura să-şi ridice curul de pe bancă şi să treacă repede în locul cretinei. Degeaba a protestat Aura; antrenoarea a împins-o pe pistă. A aşteptat să primească ştafeta, a strâns din dinţi şi a ţâşnit. A încheiat cursa în 44 de secunde şi jumătate. Prima!

Antrenoarea a izbucnit în plâns, din tribune au coborât o mulţime de spectatori care au luat-o pe Aura în braţe, au felicitat-o şi au sărutat-o. Dar întipărită pe retina Aurei a rămas imaginea Raisei, stând cuminte-cuminte undeva pe o bancă, afişând expresia unei femei destul de liniştite. Evident, era singura de pe stadion care ştia de ce e în stare Aura.

Un an mai târziu, Aura a fost selecţionată în lotul de atletism al României pentru Olimpiada de la Montréal. Numai că s-a întâmplat ce s-a întâmplat şi eu am început să bat la uşă, vrând să ies la lumină. Cum a auzit vestea că fiică-sa a rămas gravidă, tatăl Aurei a căzut pradă unei furtunoase crize de isterie.

— O curvă în casa noastră! Nu pot să cred! Ai pus capăt carierei, o să facem toţi foamea din nou! Te fac eu să avortezi chiar acum!

Tot lăudând-o şi felicitând-o pentru sarcină (fiecare cu modul lui de a-şi exprima bucuria!), i-a dat un brânci de-a trântit-o pe parchet şi a început să-i care şuturi în burtă. În încercarea disperată de a o salva, Raisa s-a ales cu un braţ rupt!

De disperare, câteva zile mai târziu, Aura şi-a înfipt şi ea în uter faimoasa sondă. Şi a ţinut-o înăuntru câteva zile. Săracu' Victor nu ştia cu cine are de-a face! M-am încăpăţânat să rămân agăţată de uterul Aurei şi am refuzat categoric să cedez. (Cred că primul scuipat mi-a ţâşnit din gură acolo, în burta mamei. Direct pe vârful sondei.) Victor a asistat şi la injecţia pe care Aura şi-a făcut-o ca să-şi provoace un avort spontan. Ciuciu. Nimic. Cu mari dureri, Aura a eliminat nişte bucăţele de materie despre care nu a înţeles niciodată ce au fost. Cu siguranţă nu eram eu. Mai târziu au găsit o babă dispusă să facă o intervenţie de întrerupere a sarcinii. După ce a examinat-o bine pe Aura,

i-a zis bunicului:

— Domnul meu, fătul e mare. Mă mir că nu i s-a mişcat încă în burtă. Vă spun cum e situaţia. Eu operaţia i-o fac. Dar există o probabilitate de 50 la sută să vă moară fata.

Raisa a făcut ochii mari şi s-a uitat speriată la Victor:

— Să ştii că prefer să dansez la un botez decât să mănânc colivă la o înmormântare.

În casă s-a aşternut o linişte ciudată. Şi cred că nimeni n-a auzit hohotul de râs pe care cineva l-a slobozit în burta Aurei, când a auzit-o pe Raisa luând decizia finală.

Aşa că nouă luni mai târziu mi-am făcut şi eu intrarea – cu fundul înainte – în lumea asta minunată. Aura se va întoarce pe stadion, căci nu fusese uitată. Dimpotrivă.

Păcat că o tumoră la sân, apărută imediat după naştere, a împiedicat-o să mai alerge. Deşi era tânără – minoră, ca să ne exprimăm mai precis –, clubul a hotărât să îi ofere posibilitatea de a învăţa şi de a deveni antrenoare. Numai că ea nu reuşea să-şi stăpânească durerea din inimă ori de câte ori vedea o fată alergând pe pistă. Îi venea să plângă de fiecare dată când se uita la antrenamentele altora. A preferat să-şi petreacă viaţa într-un institut care producea vopsea pentru maşini (faimosul Policolor din Bucureşti). Iar acolo l-a cunoscut pe bărbatul care i-a devenit soţ şi care se numea – se putea altfel? — tot Victor.

Între timp, am crescut şi m-am dezvoltat în apartamentul din Şoseaua Căţelu numărul 42 şi credeam că bunicii erau, de fapt, părinţii mei.

De fiecare dată când o vedeam pe Raisa vorbind cu morţii, mă înspăimântam. Din când în când, în timp ce îi povesteam cum a decurs ziua mea la şcoală, mă întrerupea:

— Sssssst! Taci din gură! îmi poruncea, după care dispărea pe balcon. Apoi revenea în casă şi îmi dădea următorul sfat: Dacă auzi vreodată că te strigă cineva, te rog din suflet să nu răspunzi. Întâi şi-ntâi controlează cine a strigat. Dacă răspunzi „da“ înainte de a vedea cine e, o

să fie nasol pentru tine. Dacă te cheamă vreun mort, ai pus-o definitiv. Mă înţelegi?

— Nu, mamă. Nu înţeleg nimic.

— Ai să înţelegi. Într-o zi o să înţelegi bine. Sunt sigură că o să ai şi un „talent“, ca Bassarabia, ca mine sau ca Aura.

— Ce talent are Aura? Nu te supăra, dar mi se pare persoana cea mai frumoasă şi mai normală din lume.

Că era frumoasă, nici nu mă îndoiam, dar că ar fi fost normală, mă înşelam rău de tot. Doar era şi ea nepoata lu' Bassarabia Evdochia Bandur, nu? Într-o zi, în timp ce stătea la ea acasă şi îşi termina de băut cafeaua, a făcut o mişcare ciudată. În loc să-şi ducă ceaşca în chiuvetă, să o spele, cum făcea de obicei, a întors-o şi a aşezat-o de-a-ndoaselea, pe farfurioară. Nici ea n-a ştiut de ce a făcut asta. Din instinct. Din pur instinct. După ce a terminat de fumat ţigara, a întors iar ceaşca şi a aruncat o privire. În faţa ochilor i s-a deschis o lume nouă, din desene în alb şi negru, alcătuite de zaţul de cafea uscat pe marginile albe ale ceşcuţei. Ani de zile am încercat să înţeleg ce vedea Aura acolo, înăuntru, dar n-am reuşit să-i dau nicicum de capăt.

Am primit un telefon. După 20 de ani de căsnicie, soţul Maşei murise. Cum a pus receptorul în furcă, Raisa a zis:

— Sper din tot sufletul să nu i se întâmple ceva grav surorii mele, deşi tare mă îndoiesc.

— De ce ar trebui să i se întâmple ceva rău? Nu ajunge că i-a murit bărbatul? am întrebat.

— Pentru că l-a adus pe Victor al ei cel Bogat în casă prin vrăji. Legându-l „pe foc“. Iar vrăjile, draga mea, nu rămân niciodată, dar niciodată, în aer.

— Of, mamă, iar spui bazaconii! Cum adică, nu rămân în aer?

— Adică dacă persoana vrăjită moare, vrăjile făcute asupra ei se întorc la cine le-a făcut. Aşa merge treaba. E riscul pe care şi-l asumă toate proastele care vor să schimbe destine folosindu-se de vrăji. Mai devreme sau

mai târziu, se plăteşte. Şi nu oricum, ci scump de tot! Vrăjile făcute pe foc se întorc asupra ta de zece ori mai cumplit. În sfârşit. Ce-ai făcut azi la şcoală?

Cât aş fi vrut să am o familie normală, fir-ar să fie.

În doar câteva luni de zile, fiica Maşei a vândut tot ce moştenise de la taică-său şi a plecat definitiv în America. Şi le-a lăsat pe maică-sa şi pe Bassarabia în stradă. Efectiv. Maşa a rămas atât de şocată de ceea ce i se întâmplase, încât şi-a pierdut minţile. Iar Raisa şi-a internat sora într-un azil, în timp ce pe Bassarabia a adus-o acasă la noi. Ultimii doi ani din viaţă şi i-a petrecut aşezată permanent pe canapeaua fiicei sale urâte, pe care nu o iubise niciodată. Era hrănită zilnic şi îmbăiată o dată la două zile de Raisa, ţăranca. Înainte de a muri, călcându-şi pe suflet, a reuşit cu greu să-i zică:

— Fata mea, cât rău am putut să-ţi fac! Ai puterea să mă ierţi vreodată?

— Mamă, nu! N-am cum să te iert! Nu eşti în biserică, iar eu nu sunt preot. Sunt fiica ta şi-atât! Drum bun!

Raisa m-a luat cu ea să mergem la azilul în care era internată Maşa. Trebuia să îi dea vestea că Bassarabia Evdochia Bandur ne părăsise pentru totdeauna. Aveam vreo 12, 13 ani şi încă nu o văzusem pe Maşa. Împreună cu ea, în camera aia împuţită mai erau alte trei femei. Raisa i-a adus un cartuş de ţigări. Am găsit-o pe Maşa stând în patul ei îmbibat de urină, cântând ca o apucată un cântec rusesc de dragoste.

— Maşa, ce mai faci? Am venit să-ţi spun că mama noastră a murit.

— Pe bărbată-miu l-ai văzut cumva? întreabă Maşa.

— Ehe, s-a dus demult! Nu-ţi mai aminteşti? Ba chiar îl visaseşi, cu o noapte înainte să moară.

— Eu cred că tu nu mă asculţi. Dacă îl vezi pe idiotul ăla al meu de Victor Bogatul, zi-i să-mi aducă imediat nişte ţigări, că le-am terminat de ieri.

Abia a terminat de vorbit şi Maşa a început iarăşi să urle cântecul acela rusesc de dragoste:

OCI CIORNÂIE, OCI STRASNÂIE,
OCI ZGUCIE I PREKRASNÂIE,
KAK LIUBLIU IA VAS, KAK BAIUS IA VAS,
ZNAT UVIDEL VAS IA, V NEVDROBÂI CIAS.
SKATERT BIELAIA ZALITA VINOM
VSE ŢÂGANÎ SPIAT
BESPROBUDNÂM SNOM, LIŞ ADIN
NE SPIT, PIOT ŞAMPANSKAIA, ZA
LIUBOV SVOIU, ZA ŢÂGANSKUIU…

„Ochi negri, ochi pasionali, / Ochi arzători şi foarte frumoşi, / Cât vă iubesc, cât îmi e de teamă. / V-am văzut într-o clipă nepotrivită. / Faţa de masă e albă şi patată de vin, / Toţi ţiganii dorm adânc, / Numai unul e treaz şi bea şampanie în cinstea iubirii lui ţigăneşti.“

Maşa a isprăvit cântecul şi ochii îi erau plini de lacrimi. Pe mine mă hipnotizau mâinile ei cu degete îngălbenite de sutele de ţigări fumate zilnic. Celelalte trei colege de cameră, nebune, încep să ţipe şi să ne insulte pe mine şi pe Raisa. Cântecele pe care le urla Maşa le epuizau nervos.

În drum spre casă, genunchii încă îmi tremurau din pricina celor văzute. Am rugat-o pe Raisa să nu mă mai ia niciodată acolo, la Maşa.

— Bine, fetiţa mea, mi-a răspuns.

— Vreau să-mi spui dacă Maşa a ajuns în halul ăsta din cauza vrăjilor făcute bărbatului ei. Adică există vraji? Eu nu cred în prostiile astea.

Raisa s-a oprit din mers, s-a uitat fix în ochii mei.

— Să nu crezi! Dar să te ţii departe de ele! Ai înţeles?

Vorbele ei aveau să mă urmărească toată viaţa.

La aproape un an şi jumătate de la vizita asta, am trecut pe la Aura, pe care încă o credeam sora mea. Eram în bucătărie. Eu beam o ceaşcă de ceai şi ea una de cafea. Bârfeam pe seama unuia şi-a altuia, când, dintr-odată, am văzut-o pe Aura întorcându-şi ceaşca cu fundul în sus, pe farfurioară.

— Hei, iar te-ai apucat să citeşti în cafea? am întrebat-o, ştiind că se lăsase de sportul ăsta atunci când

căutase să afle mai multe despre nunta unei colege de serviciu şi, în loc de căsătorie, văzuse înmormântarea amărâtei ăleia.

Aura nici nu şi-a dat seama seama de gestul ei. Aşa că pe moment a ezitat, dar în final curiozitatea a învins.

— Cine ştie de ce-oi fi făcut-o! Se vede că a sosit momentul să aflu ceva. Uite, doar acum şi gata! E ultima oară! a hotărât Aura şi şi-a răsturnat ceaşca pentru a desluşi ce era înăuntru.

A început să se bâlbâie. Semn că ceva nu era de bine.

— Uite, Alina, aici în partea asta.

— Unde? am întrebat eu alarmată.

— Pe fundul ceştii. Vezi desenul de-aici? E capul mamei, poartă un batic negru. Doliu. Dumnezeule, moare tata!

— Aura, nu mă speria, că leşin! Şi să ştii că eu nu văd ce mi-ai spus tu! Care desen aduce cu mama? am insistat eu.

— Ce, eşti oarbă? Aici, mi-a arătat cu degetul.

Uite-i ochii, nasul. Ce mai? Ea e! Raisa!

— Aura, m-ai înnebunit! Tu chiar crezi ce spui? Nu vreau să moară tata. Plec acasă chiar acum. Pa!

Am ieşit în fugă din blocul ei şi m-am oprit în apartamentul nostru, unde i-am văzut pe Raisa şi pe Victor al ei, aşezaţi foarte comod în faţa televizorului. M-am culcat târziu şi nu am închis un ochi până spre dimineaţă.

Au trecut două, trei săptămâni şi la noi acasă, în Şoseaua Căţelu, era mare petrecere. Se sărbătorea Revelionul anului 1989. Pe la 6.00 dimineaţa, când toţi oaspeţii dădeau să plece, am fost invitaţi acasă la Ionica, o rudă de-a noastră, de ziua ei onomastică.

— Îţi mulţumim! Sigur că venim! ne-am entuziasmat noi la gândul că vom continua petrecerea.

Cine nu a confirmat? Raisa. Şi ne-a explicat de ce, lăsându-ne pe toţi cu gura căscată.

— Voi vă puteţi duce, dar fără mine. În ziua aia eu n-o să mai trăiesc! Şi poate aşa te întorci şi tu la Gina ta!

Ajutooor! Nimeni n-o mai suporta pe Raisa. Povestea

asta, cum că omul ei o să se împace cu Gina (fosta lui soţie) ne epuizase nervos pe toţi. Devenise placa ei de patefon, care scârţâia de ceva timp. Aşa că Victor, obosit şi beat după petrecerea de Revelion, nici nu s-a mai străduit să-i răspundă. Însă o oră mai târziu mama mea adoptivă a murit de apoplexie în timp ce dormeam în acelaşi pat.

Peste alte două ore, Aura s-a întors la noi lângă patul mamei sale, plângând în hohote şi smulgându-şi părul din cap. La propriu, nu metaforic. E imaginea care mi s-a întipărit pe retină: Aura, în genunchi, lipită de mămica ei iubită, moartă, şi încercând disperată să-şi smulgă tot părul din cap din pricina durerii de-a o fi pierdut şi de-a nu fi ghicit că pe fundul ceştii de cafea îşi văzuse propriul chip îndoliat, nu pe cel al mamei sale.

Ca şi cum n-ar fi fost destul, bănuiţi cine a intrat în casă după numai şase, şapte luni? Gina.

Iar Victor m-a trimis pachet la Aura şi la celălalt Victor, soţul acesteia. Fără nicio explicaţie. Fără să-şi ia rămas-bun de la mine. Iar după vreo doi ani s-a lipit de el un cancer de toată frumuseţea, efectul Cernobâlului, şi a început să se stingă văzând cu ochii.

Într-o zi ne aflam toţi în preajma lui, fiecare cu o lumânare în mână. Un preot se pregătea şi el. Tatăl meu adoptiv era inconştient de câteva zile şi nici măcar nu mai putea să deschidă ochii. Respira, dar cu mare greutate. Şi a fost cât pe-aci să fac infarct când, pe neaşteptate, a deschis pleoapele. A mai şi început să se holbeze la tavan, ca şi cum ar fi zărit pe cineva. Terorizaţi, eu, Aura, Mariana şi Victor Ioniţă, Gina şi preotul ne-am ridicat privirea încet de tot, dar, din fericire pentru noi, n-am văzut absolut nimic. (N-am terminat.) Victor s-a îndreptat încet de spate (lucru pe care de mult timp nu mai putea să-l facă) şi s-a ridicat încetişor, cu privirea aţintită în punctul ăla de pe tavan. A zâmbit ca un imbecil şi a zis:

— Raisa, draga mea Raisa…

A murit cu zâmbetul îngheţat pe faţa chinuită de luni de zile de boală. Aura şi-a făcut imediat semnul crucii şi i-a mulţumit lui Dumnezeu. Eu nu. Dar sunt sigură şi acum că

o văzuse pe Raisa, pentru că Raisa *era* acolo!

Aşa cum *era* când Maşa, sătulă de cântat în azil, s-a sinucis. Dar, înainte ca sufletul să îi zboare în Univers, Raisa a trecut pe acasă pe la Aura, a sunat la uşă şi m-a salutat. Dar eu, de frică, am preferat să mă ascund în dormitor.

Şi aşa cum *stătea* lângă Aura, care se tolănise un moment pe canapea, după ce pusese peştele în cuptor, în timp ce eu căutam o maşină în faţa căreia să mă arunc.

Şi sunt sigură că Raisa m-a iubit. În felul ei, evident. Păcat doar că abia astăzi am înţeles asta.

Deschid deodată ochii şi mă regăsesc în sufrageria de azi complet goală, împreună cu Medeea C.C. şi cu Laura C. Constat că sunt leoarcă de transpiraţie.

— Asta e familia mea şi asta a fost viaţa mea până acum. Ce părere ai, Medeea?

Se aşterne o tăcere destul de lungă.

— Părerea mea e că o gură de aer proaspăt în Italia ţi-ar face numai bine!

Coborâm în stradă cu sacul de plastic după noi. Ne oprim nu departe de bloc şi ne întoarcem să-l privim.

— Mânca-ţi-aş, cât de lung e blocul ăsta! Lung şi inutil, constat.

— Eşti sigură că tre' să laşi totul şi să pleci? Nu ştiu de ce, dar eu nu prea am încredere în Dummi ăsta al tău, zice Medeea.

— Tu, Laura? întreb eu timid.

— Eu am încredere în tine, Alina! Baftă!

Arunc sacul. Păstrez doar două cărţi: *Viaţa lui Antony Quinn* şi *Copilul divin*, de Pascal Bruckner. În seara asta dorm la Aura şi poimâine o să plec împreună cu Dummi în Italia.

De unde nu am de gând să mă mai întorc. Clar?

Arrivederci, Leo!

2000

A trecut aproape un an de când locuiesc la Roma. Şi sunt două lucruri cu care nu reuşesc deloc să mă

obişnuiesc: unu, frumuseţea colosală a acestui oraş şi doi, schimbarea totală de caracter a celui care până mai ieri mi se părea că e bărbatul perfect, pe care şansa mă ajutase să-l întâlnesc.

Am înlocuit dragostea pentru Dummi cu cea pentru acest oraş. De câte ori Dummi se decide să mă înjure ca un măgar, eu fug din casă şi mă arunc plângând în braţele Mamei Roma. Mă plimb pe jos îndelung, mă opresc în pieţele sale faimoase, iar la întoarcere cumpăr o felie de pepene şi mă întorc resemnată acasă. De luni de zile mă scol dimineaţa şi mă uit într-un pahar de sticlă, pe care logodnicul meu l-a aşezat pe o mobilă din sufragerie, ca să văd ce mărunţiş mi-a lăsat de cheltuială în ziua respectivă. Eram norocoasă dacă găseam 5.000 de lire, echivalentul a doi euro şi jumătate. Dummi susţine că a sosit timpul să reevaluez greşelile săvârşite în Cazino Palace şi că numai reîncepând să trăiesc cu câteva monede pe zi aş fi avut şansa să reconsider valoarea justă a banilor şi s-o apreciez. Mă întreb deseori ce aş fi făcut dacă aş fi ştiut ce tratament de sclavă mă aştepta la Roma, atunci când am plecat din România. Răspunsul e tot timpul acelaşi: l-aş fi izgonit în şuturi din viaţa mea şi n-aş fi renunţat niciodată la casa mea de pe Şoseaua Căţelu, la scenele teatrelor româneşti, la familia mea, la prietenele mele, la facultate şi chiar şi la acel nenorocit de Cazino Palace. Am lăsat totul ca să-mi urmez dragostea, nu stăpânul. Şi nu e zi de la Dumnezeu să nu fac curat în casă, să nu gătesc şi să nu calc rufe. Şi nu e zi de la Dumnezeu ca el să nu-mi facă vreo observaţie. După ce termin treaba, controlează dacă totul e pus la locul lui şi îmi dă nişte monede. El e total convins că face pentru mine tot ceea ce trebuie, în vreme ce eu sunt convinsă că iubirea nu te orbeşte, ci te îndobitoceşte pe viaţă. Şi uite-aşa, mă trezesc că sunt nevoită să-i spun şi „mulţumesc“ ticălosului ăstuia.

Din acel moment, în foarte scurt timp am început să-i apreciez până şi preţioasa prezenţă. Pentru că începe să-mi dea ţeapă la cină. Dacă am o imagine întipărită pe retină, e cea în care mă văd aşezată pe un scaun în faţa

mesei mari din sufragerie, cu ochii lipiţi de ceasul alb de bucătărie pe care Aura mi l-a dăruit înainte să plec. De atâta aşteptat şi încercat să-l sun pe mobilul închis, încep iarăşi să calc şi spăl până şi parchetul.

— Nu e vina mea că n-ai pe nimeni şi că nu-ţi plac deloc prietenii mei, se scuza la ora la care binevoia să ajungă acasă.

Iar eu izbucneam pe dată în plâns şi plecam chiar şi la unu noaptea pe Viale Trastevere, să-l caut pe filipinezul care îmi vindea o felie de pepene.

Făcusem o nouă fixaţie. Aceea de-a suna acasă în fiecare duminică (pentru că în celelalte zile îmi era interzis, cu pretextul de a nu face risipă) şi de a-i spune Aurei că mă distrez de înnebunesc şi că foarte curând voi începe să lucrez ca actriţă.

— Ia gândeşte-te cum o să beleşti ochii când o să-mi zăreşti chipul lipit pe ecran în vreun film italian! Acum mai lasă-mă să mă odihnesc puţin şi să mă mai bucur cu iubitul meu de zilele petrecute ca nişte îndrăgostiţi pe străzile acestui splendid oraş! îi ziceam de fiecare dată.

Vestea bună a intrat în viaţa mea după aproape un an, odată cu sosirea unui pisoi alb, găsit în mijlocul unei străzi din Palermo, în timpul unei vacanţe plătite integral de Dummi. Am oprit maşina şi am cules chestia aia mică şi urâtă, întrebându-ne dacă e un şoricel, un pisoi sau un extraterestru.

Veterinarul sicilian ne-a oferit soluţia enigmei imediat ce am intrat în cabinetul lui.

— E un pisoi. Şi mai e şi albinos. Pun pariu că e pe ducă. Nu cred că a mâncat sau a băut apă din ziua în care s-a născut. Mai bine îi fac o injecţie letală şi-l scutesc de viaţa asta.

— Injecţie să-i faceţi surorii dumneavoastră! i-am zis înainte de a părăsi cabinetul.

Am ţinut toată noaptea pisoiul în podul palmei şi am aşteptat să moară. El era însă hotărât să supravieţuiască şi să fie alături de mine în timpul lungilor mele ore de plâns petrecute în aşteptarea lui Dummi.

Nu peste mult timp, îmi vine o idee. Sătulă până peste cap să trăiesc fără nicio perspectivă sau proiect de îndeplinit, sătulă să-mi petrec restul vieţii în aşteptarea logodnicului cu acelaşi entuziasm cu care se aşteaptă în gară un tren pierdut, decid să-mi caut de lucru.

— Vreau să fiu ospătăriţă, îi zic într-o bună zi lui Dummi.

— Atunci, ne căsătorim! spune el.

— N-am înţeles, scuză-mă!

— Ne căsătorim. Aşa, nu mai stai la coadă la chestura din Roma la fiecare şase luni pentru un permis de şedere care nici măcar nu-ţi dă dreptul să lucrezi.

— Deci până la urmă tu mă iubeşti! constat eu, plină de speranţă.

— Bineînţeles că te iubesc. Cu toate că eşti plină de defecte.

Şi uite aşa am plecat în Germania, cu intenţia de a ne căsători, cu pisoiul alb după noi, spre stupoarea viitorilor mei socri. Pe de o parte îi înţelegeam. Nu e uşor să fii nevoit să suporţi atât faţa mea, cât mai ales firele de păr ale pisicii, împrăştiate prin tot apartamentul lor nemţesc. Pe de altă parte, mă obişnuisem să nu mai ascult ori de câte ori îşi descărcau nervii pe mine. După părerea lor, eram enervantă pentru că mâncam prea mult ardei iute, prea multă ciocolată, pentru că joggingul meu dis-de-dimineaţă era o exagerare, pentru că eram prea slabă pentru gustul lor (iată de ce insistam să nu înţeleg de ce nu mă lăsau să-mi mănânc ciocolata în sfânta pace şi nu pricepeam nici de ce Dummi trebuia să o aducă pe furiş în casă).

Personal, m-am crispat doar când m-au sfătuit să nu spun că urmează să mă căsătoresc. Nimănui! Nici măcar Aurei.

— Fii atentă! E interesul tău la mijloc. Cu cât se ştie mai puţin că te-ai căsătorit cu băiatul nostru, cu atât e mai bine!

Aşa că m-am trezit că mă duc iar pe ascuns să o sun pe Aura de la un telefon public şi să o anunţ că a doua zi

mă mărit, că sunt extrem de fericită. La fel şi toată familia lui Dummi. I-am spus că o sun de la un telefon public deoarece tocmai atunci, când trebuia să ne înştiinţăm rudele şi prietenii, telefonul din casă se defectase. Viitorii mei socri nu aveau timp să-l repare, fiind prea ocupaţi să organizeze petrecerea de nuntă, la care urmau să vină o mulţime de prieteni nemţi, cărora le trimiseseră din timp invitaţii. Aşa e acolo. Totul funcţionează ţais.

Mmda. Prieteni nemţi? Nu aveau nici măcar unul. Erau convinşi că nemţii sunt toţi nişte zgârciţi, italienii împuţiţi de felul lor, spaniolii nişte guralivi, şi atât. Despre români, nici să nu pomenim! Îmi explicau că singurul mod de a supravieţui în ziua de azi e să te izolezi total de restul lumii.

Pe la şapte seara m-am dus în dormitor să probez toaleta de mireasă şi să mă dau mare cu ea în faţa viitorilor mei socri.

— Doar n-o să vii pe tocuri?! Nu vezi că eşti mai înaltă decât băiatul meu? Şi ce-i cu rochia asta de femeie uşoară? Iar pălăria – scuză-mă? m-a întrebat stresată soacra când am intrat în sufragerie.

— Pantofii sunt Sergio Rossi, pălăria e Borsellino, iar rochia a costat 500 de euro. Asta, ca să ştiţi. În rest, decideţi ce trebuie să fac. Am impresia că nu mă mărit cu logodnicul meu, ci cu dumneavoastră! Nu ştiu de ce faceţi din acest eveniment un mare secret.

A fost unu la zero pentru mine în acea seară.

Unu la unu a doua zi dimineaţă, văzând atmosfera pe care o creaseră la oficiul stării civile.

Şi doi la unu pentru mine când am primit felicitări de la funcţionarul care ne-a căsătorit.

Olé!

Meciul s-a încheiat, aşa că după-masă proaspeţii mei socri s-au întors acasă târând-o după ei pe bunica lui Dummi, în timp ce eu îl târam pe soţul meu la Frankfurt. Ne-am oprit pe un pod imens şi eu am început să dau de mâncare porumbeilor. Soţul meu m-a luat deodată în braţe şi m-a sărutat fericit. Iar eu m-am amăgit din nou că mă

iubeşte cu adevărat, că mariajul nostru va dura până la moarte, că o să fac tot posibilul să-mi îmbunătăţesc caracterul şi că voi deveni o soţie perfectă.

— Iubire, cât trebuie să aşteptăm certificatul de căsătorie? m-am interesat.

— Două, trei săptămâni.

Mi-a căzut faţa pe podul din Frankfurt.

— Aoleu. Ce mă sfătuieşti să iau ca să pot suporta crizele părinţilor tăi în tot timpul ăsta?

— Avionul, nevastă. Avionul! M-am şi gândit la asta. Rămân aici, cu pisoiul alb, îţi plătesc biletul până la Roma şi-ţi mai dau şi 60.000 de lire pentru mâncare.

— Îţi mulţumesc din suflet. Fii sincer însă şi spune-mi adevărul: mă trimiţi la Roma ca să-mi faci mie o favoare sau pentru a-i scuti pe părinţii tăi de prezenţa mea?

— Banii îi am de la mama, dacă tot vrei să ştii adevărul.

Când l-au auzit pe Dummi, porumbeii de pe podul din Frankfurt au încremenit şi au încetat dintr-odată să mănânce firimiturile de pâine din palma mea…

Aşa că iată-mă în Italia. Las valiza nedesfăcută şi ies în grabă pentru o plimbărică şi pentru a-i povesti Mamei Roma cum a fost în Germania.

Sunt pe Viale Trastevere, când văd expusă într-o vitrină o frumoasă fustă de culoare mov, lungă până la genunchi. Mă îndrăgostesc pe loc de ea şi decid s-o cumpăr. Iau o foaie albă şi un pix şi mă pun să calculez.

— Deci fusta costă 40.000 de lire (echivalentul a 20 de euro de azi). Îmi mai rămân 20.000 de lire să mă hrănesc (adică 10 euro), pe care, dacă le împart pe zece zile, înseamnă că aş putea mânca doar pizza *bianca*.

Reflectez puţin.

„Afacerea e încheiată!“ îmi zic eu şi intru în magazin.

Cinci minute mai târziu încerc disperată să-mi găsesc neapărat o prietenă, cu preţul de a opri lumea pe stradă şi de a întreba:

— Scuzaţi-mă, ştiţi că soţul meu are dreptate când spune că nu socializez cum ar trebui? Vreţi să fiţi prietenă

cu mine? Că mi-am cumpărat o fustă şi vreau să v-o arăt. Ia uitaţi ce frumoasă e! Scuzaţi-mi îndrăzneala!

Nimic. Nimeni nu e interesat. Resemnată, cumpăr o bucată de pizza *bianca* şi mă mai plimb un pic. Mă aşez pe o bancă, privesc Piazza Navona ca pentru prima oară, hrănesc un porumbel cu ce mi-a rămas din pizza, dar mai sosesc alţi cinci sau şase şi mă simt vinovată că nu mai am ce să le dau.

Mă ridic şi o iau pe o străduţă îngustă. După vreo două minute, ajung într-o piaţetă. O iau la stânga în loc să merg înainte şi mă opresc să privesc un băruleţ cu vreo douăzeci de măsuţe afară. E o lumină generoasă de sfârşit de septembrie şi început de octombrie, de care oamenii ţin să se bucure sorbind o cafea sau un capucino, mâncând un *tramezzino* ori discutând despre una sau alta.

Deodată, zăresc un domn îmbrăcat cu o pereche de blugi albaştri şi cu o geacă de culoare închisă, care păşeşte cu grijă. Sub braţ ţine o tablă de şah, iar în cealaltă mână un trabuc. Privirea mi se opreşte asupra câinelui care se ţine după el. E un maidanez şi se vede că are probleme serioase cu labele din spate. Ţine capul plecat, dar nu îl pierde nicio secundă din ochi pe domnul care tocmai s-a aşezat la ultima măsuţă din partea stângă a barului, unde a început să joace şah cu un asiatic. În jurul lor se află alţi cinci bărbaţi care asistă la partidă, vădit curioşi. Câinele nu apucă să se aşeze şi să-şi tragă răsuflarea, că din bar ţâşneşte o doamnă de vreo 40-45 de ani, înaltă cam cât mine, cu păr roşcat şi bine coafat, cu o pereche de ochelari şic de vedere pe nasul ei obraznic şi – îmi dau seama pe loc – cu o cantitate considerabilă de ardei iute în fund. Femeia emană o energie atât de puternică, încât reuşeşte să ridice în picioare până şi un câine bătrân, ca cel care abia se încovrigase, obosit, pe pietrele terasei.

— *Leo, amore! Come stai?* Leo! Leone, mă auzi? aproape că imploră câinele doamna cu păr roşcat, după ce l-a pupat pe domnul cu şahul.

Câinele se ridică greoi şi începe să dea din coadă.

— Leo, vino să papi! M-auzi? Hai cu mine!

Doamna roşcată dispare imediat în bar, urmată de câinele ei. Şi, înainte să mă îndepărtez, îl aud pe domnul aşezat la măsuţă zicându-i asiaticului, cu o voce groasă şi răguşită de la trabucurile fumate:

— Şah mat! *Mortaaaacci tuuua!*

Mă amuz şi pornesc spre casă.

În zilele care mă mai despărţeau de plecarea în Germania, ca să-mi iau bărbatul şi certificatul de căsătorie, mă trezeam în fiecare dimineaţă pe la 7.30, mă duceam să alerg o oră, mă întorceam acasă ca să îmi pregătesc cafeaua, după care o savuram fără obişnuita mea ţigară. Dummi îmi interzisese şi această plăcere, iar dacă mă prindea că fumez pe ascuns, riscam să nu-mi mai vorbească o zi întreagă. După aceea, cu cel mai mare calm din lume, scoteam din şifonier fusta nouă, mov-închis, o întindeam frumos pe pat, mă uitam la ea şi zâmbeam ca o cretină. Înainte de culcare, ritualul se repeta. Fără să-mi dau seama, înăuntrul meu prindea viaţă o mică formă de rebeliune faţă de regulile aspre impuse de soţ. Iată de ce râdeam de una singură, admirând bucata de stofă perfect întinsă pe pat. Pentru că încălcasem o regulă. Prima, deocamdată.

În Germania, încep să-mi văd de treburi, ca de obicei. Albinosul ăla tulburase existenţa socrilor. Şi pe a lui Dummi. Insistau să-mi explice că pisoiaşul ar fi yen, nu zen, şi că locul lui e într-o pădure, nu într-un apartament.

— Fii atentă, că ceea ce spunem e atât în interesul tău, cât şi al lui. Ascultă-ne şi lasă animalul ăsta liber undeva în natură.

În timp ce toţi se străduiau să mă convingă, eu îmi imaginam că iau maşina, cu tot cu socri şi cu pisic, că găsesc o pădure uriaşă şi deasă şi deschid larg portiera. Cinci minute mai târziu, mă vedeam întorcându-mă acasă, cu motănelul pe scaunul din dreapta, după ce abandonasem toată familia lui Dummi acolo, în mijlocul naturii!

Înţeleg însă că în realitate nu îmi rămâne de făcut

decât să-i ţin de urât bunicii lui Dummi când îşi bea cafeaua de una singură, în balcon, şi îşi fuma ţigara, ca apoi să dispar în camera ei şi să jucăm table ore întregi. Uneori mă căţăram pe bicicleta medicinală aflată tot în balcon, dar distracţia s-a terminat definitiv când, tot pedalând frenetic ca să ucid stresul pe care privirea socrilor mi-l inducea, am rupt-o. Am distrus-o efectiv şi am considerat că cel mai nimerit lucru e să mă ascund în dormitor, unde am înfulecat rapid ciocolata pe care o ţineam ascunsă sub bluziţele mele, şi i-am făcut cu ochiul pisicului.

— Na! Acum au un motiv să-şi descarce toţi dracii pe mine! i-am spus animăluţului, care, în loc să mă asculte, se deda plăcerii de a prinde o muscă.

Într-o bună zi, cum stăteam întinsă pe pat împreună cu soţul meu, mă hotărăsc să-mi extirp o mică cicatrice de pe piept. De ani de zile o purtam cu mine, dar în ultimul timp tindea să se umfle şi îmi distrugea decolteul. Merg cu Dummi şi cu părinţii lui la un dermatolog german foarte bun. Omul se uită la cheloid, apoi începe să mă controleze cu şi mai mare atenţie şi pe spate, pe umărul stâng, îmi găseşte altul, despre care habar nu aveam că există. Se mai uită ce se mai uită, după care mă întreabă:

— Cum stă cu sănătatea sora dumneavoastră geamănă?

— Pardon? ridic eu din sprâncene.

— Sora geamănă sau, mă rog, fratele geamăn. Numai dumneavoastră aveţi cheloizi sau şi el sau ea?

— Dom’ doctor, aud pentru prima dată că mama a născut gemeni, dintre care unul aş fi eu. Mă puneţi într-o mare dilemă existenţială! Până azi am ştiut că n-am fraţi, răspund eu hotărâtă.

— Imposibil. Cheloizii ăştia reprezintă urmele cordonului ombilical şi numai gemenii le pot avea. Să vă explic mai bine…

În vreme ce medicul îmi ţine o adevărată disertaţie în limba engleză, prin faţa ochilor îmi trece un mic flash cu Aura povestindu-mi cum încercase să îşi provoace un avort

spontan şi cum se minunase după câteva zile, când constatase că eliminase în closet, în timp ce făcea pipi, cu mari dureri de burtă, o chestie care nu reuşise să înţeleagă ce-o fi fost. La început şi-a zis că fusesem eu, dar, văzând că m-am născut după alte şapte luni de zile, ajunsese să creadă că eliminase o bucată de placentă. În sfârşit, ca să n-o mai lungesc, îi povestesc doctorului întâmplarea.

— Vedeţi, domnişoară, n-aţi ieşit dumeavoastră, ci geamănul. Sau geamăna, îşi încheie el discursul, bucuros că are dreptate.

Socrii mei sunt întorşi pe dos de toată povestea asta, scârboasă, după părerea lor.

— Mmda, asta mie nu mi s-a întâmplat. Eu am dorit foarte mult ca băiatul meu să vină pe lume, zice soacră-mea cu voce gravă şi cu nelipsita lamă între dinţi.

„Zău? Păcat că n-a folosit la nimic! Ia uite ce-a ieşit din tine!“ îi spun eu în gând uitându-mă la soţul meu, care, neintuindu-mi constatarea inocentă, îmi dăruieşte un zâmbet mândru şi superior.

Îi cer apoi telefonul mobil.

— Vreau s-o sun pe Aura, precizez.

Ies repede în stradă.

— Alo, Aura?

— Ce mai faci?

— Bine, mersi, zic.

— Şi în afară de asta?

— Nimic altceva. Voiam să ştiu ce faci şi atât. Şi să-ţi transmit salutări.

— Din partea cui? întreabă Aura curioasă.

— Din partea celeilalte Alina.

— Şi cine ar fi Alina asta? insistă ea să afle.

— Sora mea geamănă. Aia care a ieşit sub formă de cheag de sânge în veceu acum 27 de ani.

— E o glumă? Trebuie să râd?

— Nu, nu e o glumă, dar poţi să râzi oricum. Am fost la dermatolog. Şi dermatologul ăsta susţine că pe pielea mea sunt urme caracteristice unei persoane care are un frate geamăn.

A urmat o lungă tăcere.

— *Pronto*, Aura? insist.

— Ia uite, dragă. Vezi? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Erai obsedată încă de-atunci să ai spaţiul tău. Nu numai că te-ai agăţat cu unghiile de uterul meu, dar ţi-ai mai şi dat afară surioara, cu şuturi în cur.

Izbucnim amândouă în râs şi închid telefonul. În ziua aceea mi-a fost un dor de ea, ca niciodată.

Două săptămâni mai târziu, am bătut la picior toată strada Trastevere din Roma, în încercarea disperată de a găsi o slujbă ca ospătăriţă într-un bar, dar tot ce reuşeam să obţin era un alt refuz. De fiecare dată când mă întorceam acasă, deschideam uşa, îmi găseam soţul aşezat pe canapea, ca un rege pe tron, ridicam umerii, aplecam capul şi mă plângeam:

— Of! Am impresia că în ţara asta reuşeşti mai curând să fii actriţă decât ospătariţă.

— Hai să bem un suc în centru, mă invită Dummi într-o seară.

Ne aflam în Piazza Navona, pe la ora nouă seara. Dintr-un exces de zel, întreb şi în restaurantele de acolo dacă au nevoie de o mână de ajutor. Nimic. La un moment dat, soţul îşi aminteşte de un bar faimos, nu departe de locul în care ne aflam, de obicei plin de ospătăriţe străine. O luăm pe o străduţă îngustă, laterală, şi ne oprim în faţa barmanului din Barul della Pace:

— Nu cumva aveţi nevoie de o ospătăriţă străină?

— Nu. Suntem *full*.

Mă dezumflu ca o minge, dar băiatul se uită la mine şi-mi spune:

— De ce nu încercaţi la Bar del Fico?

— Scuză-mă. Unde?

— La Bar del Fico. Ieşiţi de-aici, o luaţi la dreapta, apoi imediat la stânga şi aţi ajuns.

Un minut mai târziu constat uimită că mă aflu în faţa barului lui Leo. Câinele bătrân şi bolnav de artrită pe care îl văzusem cu câteva săptămâni în urmă, împreună cu patronul lui obsedat de şah. Chiar aşa, uite-l şi pe domnul

acela, aşezat la aceeaşi măsuţă, numai că de data asta publicul se mai mărise. Acum erau vreo zece persoane şi toate ţineau cu asiaticul.

Soţul meu întreabă o fată care servea la mese dacă poate să discute cu patronul.

— Imediat! zice ea şi intră în bar.

Nu iese Leo, ci femeia cu păr roşcat, de data asta foarte frumos coafat, şi cu ochelarii ei mişto.

— *Ciao, ragazzi!* Ce mai faceţi?

— Vrem să ştim dacă aveţi nevoie de o ospătăriţă, îi spune Dummi.

— Te-ar interesa? mi se adresează roşcata direct.

— Da, o interesează, confirmă Dummi înainte că eu să fi apucat să deschid gura.

— Ai mai lucrat în domeniu? Ai experienţă? mă întreabă ea iarăşi.

— Da, da. Are. E foarte talentată, răspunde din nou Dummi în locul meu.

— Esti italiancă? insistă doamna.

— Nu, româncă, răspunde tot Dummi.

— Înţeleg. Permis de muncă?

— Are. Totul e în regulă. E căsătorită cu un neamţ, precizează soţul meu.

În clipa aceea doamna cu păr roşcat se uită la el pe sub ochelari şi răbufneşte:

— Tu cine eşti? Unchiul din America? De ce n-o laşi pe copila asta să vorbească?

— El e soţul meu. Neamţul, bineînţeles, reuşesc să strecor şi eu, în sfârşit, câteva vorbe.

— Bine, dragă. Mâine mergi să-ţi faci permisul de muncă şi analizele, iar poimâine te prezinţi aici la opt fără zece seara. Începi lucrul la opt şi termini la două jumătate noaptea. Plata e de 80.000 de lire pe seară şi te ţin în probă o săptămână. Să nu uit. Sunt Cristina Torelli.

— Alina Nedelea. Mi-a făcut plăcere.

— Plăcerea e de partea mea, dragă. Ne vedem poimâine.

Cristina Torelli a decis într-o clipă să mă iubească şi,

în aceeaşi clipă, să îl urască pe soţul meu.

Vestea bună e că am găsit în sfârşit de lucru. Vestea proastă e profunda criză de isterie a soţului meu. Îmi interzice categoric să încep munca în bar.

— Înţelegerea noastră a fost să lucrezi ziua, nu noaptea! tună el.

— Sigur că da! Şi, odată ajunsă acasă, să stau cu curul pe scaun până prind rădăcini, aşteptându-te să vii de la nesfârşitele întâlniri cu prietenii!

Abia reuşesc să mă abţin să izbucnesc în râs, imaginându-mă înfiptă în parchet, ca o adevărată plantă cu rădăcini care pornesc de la picioare, trec prin toate etajele până ajung dedesubt, unde se înfig în pământ.

— Nu uita să mă uzi din când în când! închei, dar îmi dau seama că nu mai am cu cine vorbi. Pentru că soţul meu se răsuceşte în jurul propriei axe şi mă lasă ca o proastă în mijlocul străzii, la zece seara. Îmi propun să plâng mâine dimineaţă. Acum sunt prea fericită. În sfârşit, am găsit de lucru.

Traversez strada pentru a privi vitrinele puternic luminate ale unor magazine de lux. Văd un cerşetor care nu-şi dezlipeşte ochii de obiectele aflate dincolo de sticla groasă. Mă apropii de el, cu intenţia de a-i lăsa în palmă ceva mărunţiş. Ajung în spatele lui şi, când sunt pe punctul de a-i da bănuţii, mă opresc. Neclintită. Bătrânelul acela jerpelit nu înţepenise şi nu saliva în faţa mărfurilor expuse. Se oprise să citească o carte la lumina pe care nu era obligat s-o plătească. Acolo era sala lui de lectură. Îi strecor câteva monede în buzunar. El continuă să citească, în vreme ce mie mi se prelinge o lacrimă pe obraz. În locul imaginii acelui *barbone*[1] atipic se strecoară cea a unei tinere de vreo douăzeci de ani, cu ochii mari cât tigăile şi cu cea mai frumoasă gură din lume. Ţine în braţe un album de artă pe care îl răsfoieşte cu grijă. În picioare poartă ghete cu găuri pe care le numeşte „senzori de măsurat înălţimea şi temperatura zăpezii bucureştene“.

— Mi-e dor de mor de Laura C., îi şoptesc cerşetorului la ureche şi mă îndrept încet spre casă.

E sâmbătă, ora şapte şi jumătate seara, iar eu sunt în Bar del Fico, cu meniul în mână şi cu teroarea în inimă. Nu am lucrat niciodată ca ospătăriţă şi n-am nici cea mai vagă idee cum se procedează. Refac în gând lista rolurilor pe care le-am interpretat în România. Am fost Ofelia lui Shakespeare, soţia lui Platonov al lui Cehov, o stripteuză, fătuca ingenuă care devine curvă în Turcia, în *Chira Chiralina* am fost asasină, nevastă plictisită, o furnică într-o fabulă pentru copii, dar niciodată ospătăriţă. Nu ştiu ce mă aşteaptă, nu ştiu cum se interpretează rolul ăsta, n-am făcut repetiţii, n-am regizor care să-mi dea indicaţii, nici sufleur. Trebuie să mă descurc singură. Încep prin a arunca o privire în jur şi iau seama la ce fac celelalte două colege ale mele.

Barul are două săli. În cea în care sunt eu acum există zece măsuţe rotunde. Lângă ele văd o tejghea nu prea mare – una la care să poată lucra doi barmani. De peretele din spate e agăţată o oglindă enormă, în care se zgâiesc cei care îşi sorb băutura în picioare. Astfel pot să-şi facă freza, să vadă ce şi cine există şi se mişcă în spatele lor. În dreapta, spre ieşire, e un closet înghesuit, un holişor strâmt, prin care te strecori în a doua sală, tot cu zece mese. Şi o altă toaletă, mult mai mare şi mai frumoasă. Afară e o terasă cu vreo douăzeci de măsuţe: zece pe stânga, cum se iese din bar, şi zece pe dreapta.

Mă uit pe meniu ca să-mi fac o idee ce oferă acest bar şi ce vor comanda eventualii clienţi. Lista de preţuri, de culoare verde, e plastifiată, iar în mijlocul ei tronează poza rotundă a unui câine.

— Romînca noastră a sosit! *Come stai?* Eşti pregătită să începi?

Cristina Torelli e în faţa mea, tot cu ardeii iuţi înfipţi în fund, şi uite-l şi pe câinele ei. Leo nici nu catadicseşte să mă onoreze cu privirea. Se uită fix şi concentrat la pardoseală. După părerea mea, îi e ruşine de poza pe care mămica lui a lipit-o pe meniu. Fiindcă se vede de la o poştă că duce în spinare vreo şaptezeci de ani, dacă nu şi mai mult, în timp ce pe lista de preţuri este lipită o amintire

din tinereţe.

— Ea cine e? se interesează de prezenţa mea Piero, bărbatul Cristinei Torelli, îmbrăcat în aceeaşi pereche de blugi şi cu veşnica lui geacă de culoare închisă şi anonimă. Campionul de şah, când îi permite filipinezul, şi totodată „tatăl“ lui Leo.

— Alina Nedelea. Sunt româncă.

— Ce anume? mă întreabă Piero cu mintea în altă parte în timp ce îşi contemplă încântat trabucul.

— Sunt româncă. Din România. Aţi auzit de Dracula? Sau de Ceauşescu?

— Asta face mişto de mine? o întreabă Piero pe nevastă-sa. După care mă studiază cu atenţie şi zice: Acu' asta-mi mai lipsea! O româncă să facă mişto de mine*! Mortaaacci tuuuua*, zice Piero şi se îndepărtează cu paşi aproape târşâiţi.

— Maurizioo! urlă Cristina.

Două secunde mai târziu se apropie un tip de vreo patruzeci de ani, purtând o pereche de pantaloni de culoare închisă şi o cămaşă cu mâneci lungi, necălcată. E îmbrăcat modest, dar arată impozant.

— Explică-i fetei ăsteia cum merge treaba pe aici. Alina, el e Maurizio şi e barman. Maurizio, ea e Alina şi de azi e ospătăriţă la noi, îi comunică patroana înainte de a dispărea.

Maurizio îmi dă în grijă a doua sală, cu toaleta cea mai mare. Despre Maurizio se poate spune că e nesimţit. Nu în sens negativ. În toţi cei trei ani şi jumătate petrecuţi în Bar del Fico m-a călcat necontenit pe nervi cu felul lui blajin de a se comporta, de a lucra bine, dar încet, şi nu mi-a dat niciodată, dar absolut niciodată, satisfacţia de a-l vedea măcar un minut – Ce zic minut? O singură secundă – stresat sau enervat. Nici măcar atunci când în bar se înghesuiau o sută de persoane însetate şi grăbite să bea sau să mănânce.

— Dragă Alina, să-ţi explic cum funcţionează lucrurile. Cum vezi că se aşază un client, îi dai un meniu. Aştepţi puţin şi întrebi ce vrea să comande. Să ai mereu la

tine un pix şi un carneţel ca ăsta. Cum ai observat deja, carneţelul are o foaie albă şi una roşie. Tu scrii, să zicem, „o Coca-Cola şi un capucino“. Da? Bun. Rupi apoi foaia albă şi o laşi la casa de marcat. Pe cea roşie o laşi pe tejghea, la barman. Când comanda va fi gata, vei găsi băuturile cu foaia ta roşie lipită deasupra. Iei tava şi pui băuturile pe ea. După aia, înainte de a le duce la masă, treci şi pe la casa unde deasupra foiţei tale albe vei găsi bonul fiscal, cu suma pe care trebuie să ţi-o dea clientul. Dacă a comandat şi băuturi alcoolice, o să duci şi un castronaş cu alune sau *chipsuri*. Alunele stau acolo, *chipsurile* dincolo. Fii atentă, că trebuie să umpli castronaşele tot timpul! Când clientul a plecat, iei laveta, ştergi masa şi pui o scrumieră curată. Ai priceput? Alina! Mă auzi?

Tot timpul cât a durat monologul ăsta lung şi foarte plicticos, cred că am adormit de două, trei ori în picioare. M-am trezit întrebându-mă de cine îmi aminteşte Leo. În încercarea mea de a-mi stoarce creierul şi a găsi răspunsul, îl văd pe Maurizio că se uită perplex la mine.

— Maurizio! N-am înţeles o boabă, dar nu-i nicio problemă. O să mă descurc.

— Sper că o să fie bine. Haide, spor la treabă! Mă găseşti în spatele tejghelei.

Duc prima mea tavă cu două pahare la masa 2 din sala a doua, pe la ora 20.20 seara. Duc a doua tavă, cu patru pahare şi două castronaşe de alune, la masa 6, la 20.30. Pe la 21.00 mă ascund în spatele tejghelei unde se află *chipsurile* şi alunele, şi îngurgitez în cea mai mare grabă vreo două, trei castronaşe pline. Încântată că cinasem (gratis!), mă îndrept spre masa numărul 1 din a doua sală, în jurul căreia găsesc aşezat un grup destul de mare. Iau comanda. Rup foaia albă şi o las la casă, unde o fată îmi face socoteala. Rup foaia roşie şi o pun sub nasul lui Maurizio.

— Ia cea mai mare tavă pe care o găseşti, mă sfătuieşte el.

Chiar că mă simt o ospătăriţă adevărată în momentul

ăsta. Uite tu ce bine ţin în mână tava cu vreo zece pahare pline de cocteiluri alcoolice şi vreo patru castronaşe cu alune şi *chipsuri*.

— Fii atentă la clienţii care stau şi beau în picioare. Vezi să nu verşi băutura pe ei, mă avertizează Maurizio.

— Nu te mai îngrijora atât. Mai bine uită-te la mine şi ia exemplu!

Aşa mi se întâmplă mereu când mă cred prea deşteaptă şi nu ţin seama de recomandările unora ca Maurizio. O dau în bară! Concentrându-mă la tava greoaie pe care o ţin în mâini, uit complet de treapta care desparte prima sală de cea de-a doua, unde teoretic ar fi trebuit să ajung. Pe picioarele mele, pe cât posibil. În realitate însă, sub privirile tuturor clienţilor, iată că, însoţită de un tunet asurzitor, într-un nor de cioburi şi ciobuleţe, Alina Nedelea se prăbuşeşte ca o piele de zebră întinsă pe duşumea, în toată splendoarea ei, trădată de treapta asasină.

Linişte desăvârşită în sală. Acum îmi mai lipsea ca publicul să izbucnească într-un vuiet de aplauze pentru a marca cea mai proastă interpretare din viaţa mea.

— *Mortaaacci tuuuuua*... aud în schimb în spatele meu o voce groasă şi răguşită din cauza trabucurilor.

Cristina Torelli aduce apă oxigenată şi încearcă să mă ajute să îmi spăl genunchii şi coatele murdare de sânge. Maurizio spală duşumeaua plină de sticle sparte, alcool, alune şi *chipsuri*. Înainte de a se duce în spatele tejghelei, îmi dăruieşte un *tramezzino* cu ton şi un pahar de Coca- Cola.

— Ţine! Ţi-ai câştigat un premiu, *amica*! zice el cu o notă de compasiune în glas.

Mă agăţ imediat de *tramezzino şi* îmi reţin lacrimile cât pot. Nu din cauza durerii, ci din cauza figurii de cacao pe care o facusem. Muşc şi mestec încet. Şi dinţii mă dor de la căzătură.

— *Bine ai venit la Bar del Fico, Alina!* aud pe neaşteptate.

Cine e? Cine a vorbit? Mă uit în jur, dar nu văd pe nimeni.

— Aruncă-mi şi mie o bucăţică de ton.

Mă uit mai bine şi îl văd în sfârşit, pe Leo, culcat la picioarele mele, sub măsuţa numărul 1 din prima sala.

— A, tu erai? Scuză-mă, dar nu te-am văzut. Ţine.

În timp ce Leo mestecă şi îmi ţine de urât, mă întreb încă o dată de cine îmi aminteşte câinele ăsta.

M-am întors acasă cu motocicleta. Un băiat care lucra şi el la Bar del Fico m-a însoţit până la scară. La două jumătate noaptea, tramvaiul 8, care leagă Piazza Argentina de Ippolito Nievo, unde locuiesc, nu mai circula. Voiam să continui să muncesc în acel bar, cu toate că botezul nu fusese uşor; dar pentru asta se pare că aveam nevoie de un mijloc de transport care să mă ducă frumos spre patul meu. O maşină? Imposibil, nu aveam atâţia bani. O motocicletă? Ce, am înnebunit?! Un *motorino*? Aceeaşi problemă. Nu aveam bani. Un avion? Urăsc să zbor.

Dar o bicicletă?!

Deschid uşa apartamentului şi găsesc pisoiul alb lăţit pe parchet. Aşa îi place lui să-mi ureze „bine ai venit acasă!“. Lumina e stinsă şi e întuneric, dar eu îmi dau seama oricum că soţul meu nu e în pat, în dormitor, ci la vreo petrecere. Ies la plimbare cu pisicul prin bloc. E felul meu de a-i mulţumi că există şi că îmi stă alături. Îi place să miroasă preşurile vecinilor. Locuim la etajul 5 şi de fiecare dată alege dacă să urce sau să coboare etajele.

În noaptea asta vrea să meargă la etajul 7 şi să miroasă unul dintre preşurile de acolo. Eu îl urmăresc calmă şi mă gândesc la Dummi. Mi se strânge stomacul ori de câte ori îmi face în ciudă cu răutăţi de genul ăsta, lăsându-mă singură să îl aştept. Dar înţeleg, de asemenea, că de azi înainte va fi unicul lui mod de a se răzbuna pe mine pentru că am încălcat o altă regulă. Aceea de a nu mai sta acasă ca să-i gătesc şi să-i calc, ducându-mă în schimb la muncă.

A doua zi ies să cumpăr pentru prima oară ziarul *Porta-Portese*.

Vreau să-mi cumpăr o bicicletă şi un recamier. Am hotărât să nu mai dorm pe aceeaşi saltea cu absentul meu

soţ şi, văzând că pe fotoliile din sufragerie nu mă pot odihni, pentru că sunt prea mici, încerc să rezolv într-un fel sau altul situaţia. O să-i las dormitorul regelui, puţin mă interesează; dorm liniştită şi aici, în sufragerie. Pisicul o să fie fericit să doarmă cu mine, dat fiind că nu îl puteam lăsa în pat. Nu de alta, dar socrii mei, români deghizaţi în nemţi, ar fi avut insomnii la gândul că fiul lor ar putea muri în somn, sufocat de un fir de păr de pisică.

Arunc o privire pe ziar. Băga-mi-aş! Bicicletele uzate costă toate de la 150.000 de lire în sus, iar recamierele – să nu mai vorbim. Mă uit însă mai atent şi sar în sus de bucurie când citesc anunţul unui domn care locuieşte în zona Ostiense şi anunţă că vinde o bicicletă cu doar 80.000 de lire. Practic, suma pe care am încasat-o ieri noapte. Hip, hip, ura! Formez numărul de telefon scris dedesubtul anuntului şi stabilim o întâlnire la 14.00 după-amiaza. La 16.00 trebuie să merg la bar. Cristina Torelli a stabilit că duminica lucrez după-masă. De la 16.00 până la 20.00.

Văzând că e duminică, o sun şi pe Aura. N-am de gând să îi povestesc despre rănile mele din genunchi şi din coate, ca să n-o îngrjorez.

— *Pronto*, Aura! Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc. Şi tu?

— Foarte bine şi eu. Am lucrat ieri noapte până târziu. Dac-ai şti cât m-am distrat.

— Te distrezi făcând-o pe ospătăriţa acolo? mă întreabă încet Aura.

— Să ştii, dragă, că n-o fac pentru bani. Dummi mă umple de cadouri şi de tot ce poftesc, dar mai important e că are în minte să facă un film în care protagonista e o ospătăriţă. Aşa că m-am băgat în bar să exersez, să fiu cât mai naturală.

— A, da, înţeleg. Şi cum a mers?

— Foarte bine. Mă duc şi după-amiaza asta. Dar tu? Victor ce mai face? Tot aşa de des şi de mult bea?

— Ce zici, dragă, acolo? S-a lăsat. Trăiesc o perioadă extrem de liniştită. Munca merge beton, acasă totul e bine, măcar de-ar fi aşa tot timpul.

— Bine. Ne auzim duminica viitoare, OK?
— Bineînţeles. Până atunci, pa.
— Pa, dragă!
— Alina!
— Da, Aura.
— Dar tu eşti fericită?
— N-am fost în viaţa mea mai fericită. Şi tu?
— Şi eu la fel. Te pup.
— *Ciao*.

Închidem telefonul în acelaşi timp. Mmda. Să înţeleg că nu sunt singura nefericită de pe planetă.

E două fără zece şi eu sunt deja în magazinul de închiriat videocasete şi *dividiuri.* Patronul e domnul care îmi va vinde mijlocul locomotor cu care să mă duc şi să mă întorc de la lucru. Îl salut respectuos şi îi cer să văd bicicleta. Domnul dispare un moment şi se întoarce foarte bucuros.

— Vă place? mă întreabă.

Nici nu mi-am dat seama că ţin gura deschisă.

— *Signorina!* Mă auziţi? Ce părere aveţi?

Eu, mută ca un peşte.

— Deci?! Câţi ani are fiica dumneavoastră?

Bicicleta pe care domnul mi-o arată e roz-fosforescent şi costă doar 80.000 de lire pentru că e de fetiţe. Ridic privirea către el foaaarte leeeent.

— *Signorina*, vă rog, nu mă faceţi să mă simt prost. Este pentru fiica dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu.

Sub privirea lui plină de uimire, iau bicicleta şi ies în piaţeta aflată în faţa magazinului, pentru a o încerca. Nenea e decis să nu mi-o dea, eu sunt chitită să îi demonstrez că voi reuşi, chiar dacă la fiecare pedalare îmi izbesc genunchii de ghidon. Dar caut să îl conving că tot există o şmecherie. Tragi cât poţi cocoaşa în spate şi împingi pedalele, cu genunchii bine depărtaţi. Unul spre stânga, celălalt spre dreapta. Ca un clovn de circ care pedalează disperat în aer, pe o sfoară. Nu mă deranjează că arăt chiar ca o cretină. Important e să reuşesc să iau cu

orice preţ bicicleta asta ieftină. În timp ce fac acrobaţii pe trotuar, omul se uită la mine cu o mână pe inimă şi cu cealaltă îşi acoperă ochii ori de câte ori pericolul de a mă răsturna pare iminent. După ce transpiră cum trebuie, îmi vinde vehiculul pentru doar 60.000 de lire. Îi mulţumesc şi mă îndrept, arătând asemenea cocoşatului de la Nôtre Dame, cu genunchii depărtaţi şi cu viteza unui mormoloc, către Bar del Fico.

Cristina Torelli spală scrumierele şi le aşază pe măsuţele de afară. Aruncă o privire şi observă lumea care traversează Piazzetta del Fico. Unul se răcoreşte cu o îngheţată bună, altul împinge un cărucior, un turist american întreabă unde se află Piazza Navona, altul se aşază la o măsuţă, pe terasă. La un moment dat aude un zgomot neobişnuit de undeva, din stânga: scârţ! scârţ! scârţ! scârţ! scârţ! scârţ!

Holbează ochii şi controlează dacă are ochelarii de vedere potriviţi. Curăţă rapid lentilele, după care îi aşază acolo unde le este locul: pe nas. Nu se înşelase deloc. Ochelarii sunt buni, numai că ceea ce vede prin ei i se pare ciudat. Adică pe mine şi bicicleta mea. Încă nu hotărăşte dacă trebuie să râdă sau să se sperie.

— Nu-ţi place? o întreb. E ea cam mică, dar merge.

Cristina continuă să tacă. Stă dreaptă şi mă fixează.

— Ce mai face Leo? A mâncat? mă interesez eu, ştiind la ce uşă bat.

Uite că patroana iese din hipnoza care pusese stăpânire pe ea. Şi ridică din umeri, ba chiar îmi vorbeşte.

— Nu ştiu. Trebuie să vină cu Piero. Du-te înăuntru, că te aşteaptă Maurizio.

— OK. Dar, înainte de asta, să-mi leg şi eu bicicleta.

— Poftim? Doar nu te-ai gândit s-o laşi aici?

— Păi şi unde să o las? Mă gândeam să o leg de stâlpul ăsta, lângă bicicleta ta.

— Lângă ce? Chestia asta roz-fosforescent lângă bicicleta mea? Nici moartă. Ascunde-o, dracului, mai repede! ridică glasul Cristina.

Toată după-amiaza încerc din greu să impresionez pe

cineva cu noua mea achiziţie. Zero. Râde toată lumea. Râde Piero, râde Maurizio, râde fata de la casă, râd clienţii, râde Leo şi râde până şi bicicleta neagră a Cristinei, care are un coşuleţ superb de paie pe roata din faţă şi o scriitură frumoasă pe cadru – HOLLYWOOD –, plus o şa şi un ghidon care ar fi stârnit până şi invidia unor prăjini.

După ce termin tura, Maurizio mă invită la cinema. Mergem pe jos pe Corso Vittorio Emanuele, traversăm Podul Garibaldi şi pălăvrăgim de una şi de alta. Îl întreb unde locuieşte.

— Azi locuiesc în Piazza Venezia, *bella*!

— Mişto. Eu locuiesc în Ippolito Nievo. În toate zilele.

— Mişto, zice şi el, tot mergând.

Eu târăsc după mine bicicleta roz-fosforescent, care asigură coloana sonoră a dialogului nostru.

Scârţ, scârţ, scârţ, scârţ, scârţ!

Ne oprim în faţa cinematografului Roma, unde rulează filmul *Denti*, de Gabrielle Salvatores. Decidem să intrăm şi, cum se stinge lumina în sală, simt un fior rece pe şira spinării. Magia cinematografului, fir-ar să fie! Uitasem complet de ea. Cum oi fi putut supravieţui tot timpul ăsta fără să văd un film? Aş fi în stare să spun şi astăzi, pe dinafară, replicile acelui lungmetraj, atât de tare mă entuziasmase povestea. După o oră şi jumătate, ies mută. Nici Maurizio nu scoate vreun cuvânt până în staţia tramvaiului 8. E zece jumătate seara şi tramvaiul meu a sosit. Urc în el, ţinând într-o mână scârţ-scârţul, şi îi spun la revedere lui Maurizio.

— Ciao, Alina! Ne vedem!

Înainte ca uşile tramvaiului să se închidă, îi zic:

— Maurizio.

— Da.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Că m-ai invitat la cinema. Parcă am înviat.

E vineri şi azi reîncep lucrul. Stau acasă de cinci zile. Cristina nu m-a chemat pentru că nu are nevoie de mine.

Găsesc 5.000 de lire în obişnuitul meu pahar de sticlă şi vreau să ies să fac nişte cumpărături la supermarketul GS din spatele casei. Soţul meu nu-mi mai adresează niciun cuvânt. Pedeapsa e mult mai drastică decât m-aş fi aşteptat. Dar azi simt nevoia să fiu iubită. De el şi numai de el, din păcate. Dummi stă însă tolănit în pat, se uită la televizor şi nu mă onorează nici măcar cu o privire. Iau geanta de cumpărături şi mă duc resemnată la supermarket. Cumpăr două fleacuri şi, văzând că cele 5.000 de lire (adică doi euro şi jumătate) s-au terminat, mă îndrept spre casa de marcat, să plătesc. De-a lungul traseului trec pe lângă raionul plin de cutii de mâncare pentru pisici şi câini. Şi mă gândesc la pisoiul meu alb. Ori de câte ori îi dau de mâncare, când mă jur că altă dată porţia lui va fi un pic mai mare şi mai bună, mă uit la toate cutiile frumos aranjate şi deodată mi se declanşează nebunia. În toată splendoarea ei. Vreau să fur. Oricum nu e nimeni. Deci cine mă poate vedea? Geanta mea de cumpărături are forma unui mic cărucior pe care de luni de zile îl târăsc gol după mine, pe cele două mici roţi. Şi are un buzunar interior secret. Încet-încet, ridic mâna şi sustrag pe nesimţite o cutiuţă de pe raft. O pun în buzunarul secret. Mă uit în jur. Nimeni nu m-a văzut. Ridic mâna şi iau încă una. Linişte. Mă uit din nou în jur. Mmda. O iau şi pe a treia, şi pe a patra, şi pe a cincea, şi pe a şasea şi nu mă opresc până când nu umplu tot buzunarul secret al genţii. Şi, dacă tot am început, fur şi o ciocolată albă, ştiind că soţul meu e mort după ea. Poate aşa reuşesc şi eu să îi smulg un zâmbet.

Acum stau la casă, cu un săpun şi un şampon în mână şi vreo douăzeci de cutiuţe cu mâncare pentru pisici şi o ciocolată albă ascunse în geantă. Inima îmi bate tare-tare. „Dacă se declanşează sistemul de alarmă, cred că mor pe loc“, îmi zic şi plătesc săpunul şi şamponul. Nu se declanşează nimic. Cu speranţa în suflet şi cu zâmbetul pe faţă, mă îndrept spre ieşire, jurându-mi că asta e prima şi ultima ciordeală. Sau, mai bine zis, prima, că o să decid altă dată dacă e ultima.

Sigură pe mine, mă blochez când în faţa mea apare un domn care se legitimează şi îmi cere să-i arăt bonul fiscal şi să deschid geanta. Uite-aşa, deodată, surzesc. Sângele mi se urcă la creier în două secunde şi jumătate, genunchii au început să-mi tremure şi nu încetez să mă întreb de ce nu mai aud niciun sunet în jurul meu. Timpul a încetinit la maxim şi, uşor-uşor, deschid geanta. Palmele îmi sunt fleaşcă de transpiraţie. Domnul se uită înăuntru şi, surprins că nu găseşte nimic, mă întreabă:

— Unde aţi ascuns marfa? Aţi fost văzută pe monitor furând.

Romînca proastă, care se crede deşteaptă! Nu mă gândisem deloc la camerele video de supraveghere. Şi nu-mi rămâne decât să deschid fermoarul buzunarului secret. Domnul se uită înăuntru şi scoate o cutiuţă cu mâncare pentru pisici, apoi pe a doua, pe a treia, pe a patra, pe a cincea, pe a şasea, pe a şaptea, până la a douăzecea. Se uită la cutii, apoi la mine, şi iar la cutii. Parcă ar fi râs, parcă n-ar fi râs. Eu nu mă mai opream din tremurat. El numără din nou cutiuţele alea nenorocite, mă priveşte încruntat, dar văd cum colţurile gurii încep să i se ridice, lăsând loc unui început de zâmbet care se preschimbă încet într-un râs reţinut.

— Puneţi-le la loc şi plecaţi! Cât mai repede!

— Poftim?

— Cum aţi auzit! Sper să nu se mai repete.

Încasez un scurtcircuit la creier nu datorită faptului că nenea îmi permite să duc acasă marfa furată, ci pentru că nu încetează să-mi vorbească politicos. Mie, unei hoaţe romînce.

— Poate n-aţi observat, dar am şi o cicocolată albă.

— Vă rog să plecaţi! mă repede el.

Cu coada între picioare, mă întorc încetişor acasă. Îl găsesc pe Dummi aşa cum l-am lăsat. Tolănit pe pat şi uitându-se la televizor. Încep să mă prind că soţul meu are o problemă. S-a născut jignit, săracul.

Peste câteva minute îi aduc ciocolata.

— E pentru tine! i-o întind eu, fără să mă uit la el.

— O ciocolată albă? Mersi, îmi răspunde pe un ton neutru şi o pune pe noptieră.

— Te rog, mănânc-o! insist.

— Acum? N-am chef.

— Te rog…

— Am spus că n-am chef. Nu trebuia să te deranjezi.

— Nu m-am deranjat, îi zic printre lacrimi.

Dummi îşi mută, în sfârşit, privirea de la televizor la mine, cu tipica lui expresie plictisită. „Asta iar plânge…“ şi-o fi zicând în gând.

— Am furat-o, închei eu dintr-odată discuţia.

Deschide-te, cerule! Ţâşneşte din pat ca şi cum ar avea sub cur un reşou încins. Începe imediat să urle:

— Ce-ai zis? O, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că ai făcut una ca asta! Să furi dintr-un supermarket! Urâta dracului ce eşti! Eu te aduc în Italia şi tu te pui pe furat? Vrei să mă târăşti şi pe mine în rahatul ăsta împuţit? Îţi faci valizele, ai înţeles? Acum, pe loc!

— Ştiu că am greşit. O să-i cer Cristinei să mă cheme mai des la lucru. Îţi promit că nu mai fac!

Dummi continuă să urle încă alte cinci minute bune, dar nu îl mai aud. Şi mă tot întreb şi mă minunez cum este posibil să fii iertat în două secunde de un necunoscut italian şi să nu reuşeşti să intri în graţiile omului pe care îl iubeşti şi care te iubeşte?

— Nu ţin neapărat să lucrezi mai mult în nenorocitul ăla de bar! Vreau să nu mai lucrezi deloc! Ai înţeles?

— Şi ce să fac? Să gătesc, să spăl, să calc şi să ţin casa curată pentru tine? întreb eu, ridicând tonul.

— Dacă nu faci cum ţi-am spus, te trimit pachet în România! Bagă la cap vorbele astea, pe care sper că le-ai auzit bine. Să repet?

Aha! Iată. În sfârşit, i-a ieşit din gură porumbelul şi aflu că îşi doreşte cu adevărat să devin ce-ar vrea el să devin. O slugă.

— Să-ţi fie clar, Alina! Te-ai căsătorit cu un regizor. Şi berbec, pe deasupra!

— Tu, regizor? Eşti un falit! Şi nu berbec, ci bou!

Trântesc uşa în urmă şi ies din casă. O iau pe scări în jos şi mă opresc la etajul trei, unde mă aşez puţin să-mi trag sufletul. Îmi sprijin capul pe braţele încrucişate pe genunchi şi privesc spre cimentul mozaicat de sub picioarele mele. Inima îmi bate tare-tare.

Ghemuită pe scările etajului al treilea, din acest bloc de pe Via Cesare Pascarella numărul 11, constat oarecum surprinsă şi dezamăgită că nu mai am lacrimi de vărsat pentru un om care se numeşte Boghi Dummi. În sfârşit!

Mă ridic după ceva timp. Ies în stradă, mă uit în stânga, în direcţia supermarketului. Îmi e atât de ruşine încât întorc imediat capul. Pornesc spre dreapta, acolo unde e parcat mijlocul meu de transport personal. Trebuie să ajung la Bar del Fico, unde, spre norocul meu, în seara asta se lucrează. Mă uit la copacul de care leg de obicei, cu un lanţ gros, bicicleta mea atât de hulită. Închid ochii şi îi deschid repede. Bicicleta roz-fosforescent nu mai există. Scârbele dracului! Mi-au furat-o! Cum puii mei e posibil aşa ceva? Cu lanţ cu tot? Îmi vine să-mi smulg părul din cap de nervi. Români de căcat! Numai unul dintr-ăştia ar fi putut s-o facă. Rămân locului şi mă mai gândesc puţin. „Nu! N-avea cum să fie un român. Ăla ar fi luat şi copacul!“ trag eu o concluzie provizorie. Nervoasă şi frustrată, urc în tramvai.

Ajung la bar cu jumătate de oră mai devreme. Înainte de a intra, mă opresc şi admir cu invidie bicicleta neagră a Cristinei Torelli, legată de obişnuitul ei stâlp. Fără să mă vadă nimeni, scuip pe ghidon. De două ori. După care mă aşez la măsuţa numărul 1 din prima sală şi rămân cu privirea agăţată de tavan.

— Ce faci? Eşti tristă? mă scoate din starea mea Cristina Torelli. Nu îi răspund, fiindcă nu ştiu de unde să încep. Am auzit că ai fost cu Maurizio la cinema şi că aţi văzut ultimul film al lui Salvatores. Cum e?

— E singurul lucru frumos care mi s-a întâmplat în ultimul timp…

— Mă bucur. O să mă duc şi eu să-l văd. Poate nu ştii, dar am avut un cinematograf.

— Da?! Ce s-a întimplat cu el?

— L-am vândut şi am luat barul ăsta.

— Bravo! Dacă ne gândim bine, e cam acelaşi lucru.

— Ţi-e foame? Ce vrei să mănânci? mă întreabă amuzată.

— Ai un *tramezzino* cu ton?

Îmi aduce un *tramezzino* şi se îndepărtează. Rămân doar eu şi câinele ei, aşezat, ca de obicei, la picioarele mele. Mă uit în ochii lui Leo şi îmi dau seama că sunt ca el! O corcitură. Şi o vagaboandă.

— *Încetează să-ţi mai plângi de milă! Eşti jalnică*, mi se pare că îmi spune câinele.

— *Leo!*

— *Ce-i?*

— *Sunt o hoaţă.*

— *Iar eu, un paralizat de artrită. Aruncă-mi, te rog, o bucăţică de ton!*

Năvăleşte Maurizio, cu un zâmbet până la urechi.

— *Amica!* Tu căutai un recamier, aşa-i?

— N-am bani, Maurizio. Te rog frumos.

— Ţi-am găsit unul gratis. Ştiu pe cineva care vrea să-şi schimbe toată mobila din casă. Singura problemă e transportul. La ce etaj locuieşti?

— La cinci!

— Cam greu de urcat! O să vorbesc cu nişte prieteni care au o furgonetă. Rezolvă totul pentru cel mult 50.000 de lire. Ce zici? E bine? Te văd cam plouată.

— Maurizio, mi-au furat bicicleta. Aşa că următorii bani îmi trebuie ca să-mi cumpăr alta.

— Pe bune? Ţi-au furat scârţul-scârţul? întreabă Maurizio fericit.

Nu apuc să-i răspund că, de bucurie, prostul se pune pe urlat în gura mare:

— Cristinaaa! Ştiai? I-au furat Alinei scârţ-scârţul!

Cristina Torelli desface o sticlă de *prosecco*.

— Bine că nu mai trebuie să înghit tricicleta aia ridicolă! Veniţi şi luaţi un pahar. Fac cinste!

Nu înţeleg prea bine ce e atât de amuzant în treaba

asta sau ce e de sărbătorit. Şi dau să mă retrag. Mi se pare că se bucură de necazul meu. Cristina îmi face semn să rămân. Accept. Poate aşa o fi aici. Să uite împreună o întâmplare nefericită a unuia dintre ei. Iau şi eu un pahar, ciocnesc şi încep să zâmbesc, apoi să râd. Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, noaptea târziu, când am pus punct orelor de lucru şi tocmai căutam pe cineva care să mă conducă acasă, o văd pe Cristina Torelli că se apropie de mine cu bicicleta ei neagră.

— Ia-o! De-acum e a ta! ţine să-mi precizeze, după care intră imediat în maşina soţului său, Piero, împreună cu câinele bolnav de artrită. Probabil fuge ca nu cumva să o refuz sau să mă pierd în mulţumiri stânjenitoare. Încă nu mă dezmeticisem, că deschide portiera şi strigă: Cuvântul „Hollywood“ scris pe ea o să-ţi poarte noroc!

Trage portiera şi micul 4 x 4 de culoare roşie demarează. Văd capul ieşit puţin în afară al lui Piero şi îi aud vocea răguşită de la tutun cum strigă *Mortaaaacci tuuuuua!* înainte de a dispărea după un colţ. Urc şi eu emoţionată pe bicicletă şi încep să pedalez. Ca din reflex, cocoaşa mi-a apărut şi depărtez exagerat picioarele, cum făceam pe fosta mea tricicletă. Îmi corectez poziţia din mers şi, cocoţată pe bicicletă, străbat pe la ora trei noaptea drumul spre casa în care locuiesc în Roma, cântând cu voce tare: *Volaaare, oooh! Cantaare, ooooh! Nel blu, dipinto di blu. Felice di stare là su!*

Ajung acasă, deschid uşa apartamentului şi reazem bicicleta de un perete. Pisoiul meu alb aleargă la mine, cu ochii pe jumătate închişi de somn, şi se tăvăleşte ca un preş în faţa mea. Dummi, ca de obicei, nu e. Iar eu simt iar o durere în stomac în timp ce îmi plimb motanul albinos de la un etaj la altul. Convieţuirea devine din ce în ce mai grea. Încep să-mi urăsc bărbatul şi implor toţi dumnezeii în care nu cred să mă ajute să găsesc o modalitate de a trăi departe de omul asta. Îmi trece prin cap chiar să îmi vând apartamentul din Şoseaua Căţelu, în România. Ideea încă îmi stăruie în minte. Dacă totuşi l-aş vinde, probabil n-aş reuşi să plătesc chiria mai mult de şase luni. Şi-atunci, ce-

mi rămâne de făcut? Negăsind un răspuns, îmi rog frumos pisoiul să se întoarcă pe fotoliul lui roşu preferat, în sufragerie, îmi pun tocuri şi îmbrac o rochie decoltată, pe care o cumpărasem din România pe timpul când o făceam pe curva în hotelurile de lux, mă machiez la greu, ies, încui uşa şi urc la etajul şase. În minte mi s-a înfiripat un plan.

Vreau să stau aici până când căpăţâna aia de conopidă de Dummi se întoarce acasă. Trece aproape o oră şi aud că cineva cheamă liftul. Aţipisem ghemuită pe scări, cu capul pe genunchi. Liftul se opreşte la etajul opt. Nu. Nu era el. După o altă jumătate de oră liftul e chemat iar la parter. Eu mă rog să fie el, că mi-e frică să nu prind rădăcini pe treptele blocului în loc să se întâmple pe scaunul pe care amorţisem când îl aşteptam până mai ieri pe Dummi. De data asta, rugăciunea îmi e ascultată. Liftul se opreşte la cinci. Sar în picioare într-o fracţiune de secundă, mă uit de sus, de la balustradă, şi îi văd chelia. După ce deschide uşa, las să treacă vreo 15 minute, cobor încet pe scări până la parter, chem liftul şi urc şi eu. Cu aerul cel mai fericit din lume, deschid uşa. Îl găsesc pe iubitul meu soţ aşezat pe canapea. Surpriză! Mă bagă în seama, spre deosebire de alte dăţi!

— Unde ai fost îmbrăcată aşa? Iar la furat? mă întreabă ironic.

— La o petrecere.

— Nu trebuia să fii la muncă?

— Nu. Mă duc mâine!

Dumnezeule, cât de bine îi stă cu faţa asta de cretin prins pe contrasens!

— Aşa deci, începem să frecventăm şi petrecerile, nu? insistă el.

— Da, iubitu’.

— Cum aşa? Parcă nu-ţi plăceau. Presupun că te-ai şi distrat.

— E puţin spus distrat.

Cretinul continuă să mă fixeze. Eu mă descalţ şi mă îndrept spre baie pentru a mă demachia. Îi zic în treacăt:

— Tot ce faci tu ştiu să fac şi eu, Dummi. Doar că de

zece ori mai bine ca tine. Pentru că sunt femeie.

Urăsc să-mi curăţ rimelul de pe gene! Dar în spatele chipului prost demachiat (n-am fost niciodată capabilă să o fac cum trebuie), zăresc în oglindă o femeie de douăzeci şi cinci de ani care zâmbeşte şi se complace în ceea ce ştie cel mai bine să facă: să joace un rol.

Să înceapă războiul rece! Între timp, unu la zero pentru mine în seara asta.

E sâmbătă şi, ca de obicei, pe la doisprezece noaptea barul e plin de clienţi. Maurizio stă în spatele tejghelei, unde îi ţine locul unui băiat care, în ultimul moment, nu a mai venit. Eu alerg ca o nebună printre mese şi comenzi. Astă-seară m-am machiat şi am îmbrăcat fusta mea mov-închis. Port un tricou alb, mulat, care îmi dezavantajează sânii mici, dar îmi scoate mijlocul în evidenţă. În picioare am pantofi sport, tot albi.

Redescopăr plăcerea de a mă vedea frumoasă în ochii celor care frecventează Bar del Fico. Nu mă interesa deloc să agăţ şi continuam să nu socializez cu nimeni, în afară de Maurizio, dar eram hotărâtă să ies din locul ăla, unde lumea era obiect de studiu, şi să intru din nou în rânduiala firească a lucrurilor, acolo unde oamenii se văd unii pe alţii. Pe scurt, aveam nevoie nu să studiez, ci să fiu studiată, dat fiind că acasă la mine asta nu se mai întâmpla de multă vreme. Încet-încet, înfloream din nou.

Constatasem că e mult mai demn să spăl toaleta din Bar del Fico decât closetul soţului meu şi mult mai util să-mi îngrijesc aspectul pentru clienţii acelui bar decât să mă fac frumoasă ca să obţin o privire de la cordonul ăla ombilical încă nerupt de mamă. Cel puţin aici italienii îmi lasă, în afară de complimente, şi o şpagă. Pe masă, nu în nenorocitul ăla de pahar de sticlă aşezat pe mobila din sufragerie.

— Nu ştiu dacă mă înţelegi, încerc eu un început de conversaţie cu Maurizio în timp ce el îmi pregăteşte o comandă şi îmi aranjez bine părul, uitându-mă în oglinda mare din spatele barmanilor.

— De ce nu-ţi strângi părul în coadă? întreabă

Maurizio.

— Pentru că e prea lung şi arată prea frumos lăsat liber pe spate.

— Cristinei nu-i place deloc să vă vadă cu părul desfăcut, printre mese.

— Mie da!

— Dar ei deloc, insistă calm Maurizio.

— Mă doare-n cot! Când ai zis că mă inviţi acasă la tine să bem o cafea? Unde ai spus că locuieşti? În Piaţa Veneţia?

— M-am mutat. Azi locuiesc pe Viale Trastevere.

— Zău? Aşa aproape de mine?

Deodată, rămân mută.

— Ce puii mei e chestia asta, Maurizio? întreb speriată.

— Comanda ta. Două B 52, nu? zice Maurizio uitându-se pe foaia roşie pe care o lăsasem sub nasul lui, pe tejghea.

Ajutooor! Cine poate să consume o băutură ca asta? În faţa mea erau două pahare efectiv în flăcări. Să vă explic. Un B 52 e un cocteil alcoolic în care intră un pic de Bailey's cu puţină Kahlua. În cupa de sticlă adaugi şi două picături de whiskey Gran Marnier, ca în cele din urmă să scoţi din buzunar o brichetă. În felul ăsta, odată ce-ai terminat treaba, în loc să-ţi aprinzi o ţigară, dai foc nenorocitei de băuturi, spre deliciul fiecărei ospătăriţe de pe pământ, care abia aşteaptă să poarte printre mese chestii înflăcărate, care ar stârni frica până şi în cei care se joacă la circ cu focul. Număr până la trei şi ridic tava cu cele două bombe. Îi întorc spatele lui Maurizio, care studiază deja următoarea comandă scrisă. Mă îndrept lent spre masa 8 de pe terasă. Un singur lucru nu reuşesc să-mi explic. Lumea s-a oprit din mersul ei firesc şi se holbează la mine. Nu glumesc. Toate persoanele aşezate sau care stau în picioare în faţa tejghelei au întors capul. Că sunt frumoasă, pot să înţeleg; că sunt extrem de frumoasă, nu! Nu-mi vine să cred! Dar pot să mă simt flatată în egală măsură. Într-un exces de narcisism, întorc capul, să mă

văd în oglinda imensă din bar. E ciudat, dar, cu toate că ştiu unde mă aflu, nu reuşesc să mă identific în oglindă. Îl văd pe Maurizio din spate, văd clienţii, văd pe cineva cu o flacără imensă pe cap. Şi, tot în oglindă, văd cum Piero – aflat la nelipsita lui masă şi partidă de şah – sare brusc în picioare şi intră în bar. În schimb, nu mă văd pe mine. Simt că mi se prăjeşte creierul! De ce? Să nu-mi zici că proasta aia cu focul pe cap, întrezărită o secundă, sunt eu! Băga-mi-aş! Sunt chiar eu! Apoi nu mai văd nimic. Cristina Torelli îmi înveleşte capul într-o cârpă mare, umedă. De sub şalul ăsta, sau ce-o fi, îl aud pe Maurizio râzând cu poftă şi pe Piero ţipând:

— *Mortaaacci tuuuuuaaa!*

Ce figură de căcat am făcut iar!

Însoţită de Cristina Torelli, mă aşez la obişnuita mea măsuţă 1, din prima sală.

— Alina, de mâine să te văd cu părul strâns. Şi sper că de-acum ai înţeles de ce. Ce vrei să-ţi aduc?

Cristina a dispărut să-mi ia un *tramezzino* cu ton, că de-acum a învăţat lecţia. Eu îi mulţumesc şi îi cer o ţigară.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut fumând.

— De azi încep iar.

Îmi aprind o ţigară şi muşc zdravăn din *tramezzino*. Inspir. Trag adânc fumul în piept şi, contrar a ceea ce se zice, redescopăr plăcerea viciului. Superb. Jur că nu mă mai las!

Între timp, Leo a îndrăznit să se apropie de mine şi de *tramezzino*-ul meu.

— *Ai văzut cum mi-am ars părul?* îl întreb.

— *Văd cum îţi arzi plămânii!* îmi răspunde câinele.

— *Nu te ştiam aşa de moralist!* îi zic şi mai trag un fum în piept.

— *Tacă-ţi gura aia şi aruncă-mi o bucăţică de ton.*

E duminică şi lucrez în tura de după-amiază, cu Maurizio. Am părul legat într-o lungă coadă de cal. Ronţăi nişte alune şi aştept ca Maurizio să-mi prepare capucinourile pentru clienţii abia treziţi după o lungă noapte de sâmbătă. Piero, filipinezul şi spectatorii lui sunt

nelipsiţi în jurul ultimei mese pe partea stângă, cum se iese din bar.

— Maurizio! îl chem eu deodată.

— Spuneţi, vă rog, mi se adresează Maurizio, imitându-l pe cunoscutul Fantozzi.

— Cum e pe-aici, prin Italia? Vreau să-mi reiau meseria de actriţă.

— De ce mă întrebi? La voi cum e?

— Mergi la facultate şi faci studii de teatru şi cinema.

— Atât? Voi n-aveţi agent?

— Pardon? Ce agent?

Maurizio îmi dă numărul de telefon al unui fotograf care să-mi facă poze pentru *book*-ul meu artistic, precum şi numărul telefonului unui agent care are o firmă de impresariat. În timp ce mă lămureşte cum pot deveni actriţă în Italia, năvălesc prietenii lui cu furgoneta pentru a-mi transporta recamierul acasă. Scriu repede adresa pe o bucăţică de hârtie pe care le-o dau împreună cu cheile apartamentului.

— Ţin să vă avertizez că s-ar putea să daţi peste o fantomă chelioasă. Să nu vă speriaţi. E soţul meu. Lăsaţi recamierul în sufragerie şi plecaţi.

O oră mai târziu, băieţii se întorc să-mi lase cheile şi să-şi încaseze cele 50.000 de lire.

— Ştii că fantoma era în casă? Nici nu ne-a salutat.

Prima mea noapte petrecută în întregime pe recamier, departe de umbră, obosită din cauza prea multor petreceri, din cauza lui Dummi, am trăit-o ca pe o victorie faţă de mine însămi. Eram liberă, în sfârşit, să respir firele de păr ale motanului, nu mirosul celui care continua să-mi provoace anxietate şi să-mi facă inima să mi se ridice în gât de câte ori se apropia de mine…

Luni dimineaţa am mers la studioul de fotografie al tipului recomandat de Maurizio, pe care l-am rugat să accepte plata în rate. Pozele nu costau mult, dar în acel moment nu dispuneam de 400.000 de lire. Nenea m-a asigurat că nu e nicio problemă.

Şi, ca să pot plati ratele cât mai repede posibil, am

cumpărat ziarul *Porta-Portese* pentru a citi ofertele de angajare în baruri sau restaurante. Peste nicio săptămână, lucram ziua într-un restaurant din Via dei Serpenti, nu departe de Gara Termini, iar seara, când nu lucram la Bar del Fico, munceam până la trei dimineaţa într-un restaurant-bar din Piazza Pantheon.

Aici, într-o frumoasă şi plăcută seară de toamnă, îl văd aşezându-se la o masă pe soţul meu, aflat în compania unei femei de vreo patruzeci de ani şi a unei alte perechi, probabil amici de-ai lui. Femeia îl curtează insistent pe bărbatul meu, vizibil flatat şi încântat. Eu, cu o tavă în mână, mă uit împietrită la scena care se desfăşoară sub ochii mei. La un moment dat, doamna aceea cu aspect meridional, cu sâni generoşi şi păr lung, până la talie, îmi face semn cu mâna.

Mă sprijin de tavă şi mă apropii de masă. Dummi e cu spatele şi nu are cum să mă vadă. Ţin spatele drept şi, cu cea mai calmă voce din lume, îi salut politicos:

— *Buona sera!* Cu ce vă pot servi?

Auzind vocea mea acolo, vădit surprins, soţul meu se întoarce.

— Ce faci aici?

— Muncesc, îi răspund şi continui să zâmbesc.

— Poţi să ne dai meniul? mă întreabă ţâţoasa, fără să-şi ia braţul de pe gâtul lui Dummi.

— Imediat!

Mă răsucesc pe călcâie şi intru în restaurant. Mă ascund în baie pentru o secundă, închid ochii şi îi mulţumesc cu voce tare maestrului meu, G.G., pentru toate lecţiile de actorie.

Toată seara m-am comportat ca o adevărată doamnă, cu toate că inima mea încetase să mai bată de vreo două, trei ore bune. Că aveam o căsnicie în criză, înţelesesem. Dar că aveam lângă mine un trădător, de asta încă nu mă prinsesem.

După ce au mâncat şi au băut, au cerut nota de plată.

— Nu e cazul. E din partea patronului.

— Cum aşa? a întrebat femeia soţului *meu.*

— M-a rugat să vă spun că e atât de încântat că restaurantul lui este onorat cu prezenţa unui atât de celebru regizor ca Boghi Dummi, încât nu vrea decât un autograf din partea domniei sale! am zis eu cu ironie în glas.

— Serios? Ce mişto! Boghi, poate îmi dai şi mie un rol în viitorul tău film! îi cere ţâţoasa, deloc ironic.

Credeam că îi dădusem o lecţie lui Dummi, dar mă înşelam. Când m-am întors acasă, nu l-am găsit aşteptându-mă, aşa cum aş fi jurat că se va întâmpla. Se vede că soţul meu nu s-a lipsit de o mică partidă de sex cu actriţa aia trecută şi şomeră. În aceeaşi noapte, în vreme ce îl aşteptam ca de obicei, după ce plânsesem pe întuneric, mi-am şters nasul şi am aprins lumina. Am intrat în baie să mă demachiez şi să fac duş. Mi-am pus cămaşa lungă de noapte şi m-am îndreptat spre recamier. Nici urmă. Dispărut. Zero. *Niente. Nada. Nicht. Nothing*. Unde dracu' e? Am rămas în picioare, nemişcată ca o statuie, până când am auzit cheia învârtindu-se în broască.

— Dummi! Mi-a dispărut recamierul!

— L-am aruncat.

— Repetă, te rog!

— L-am aruncat!

— Repetă, te rog!

— L-am aruncat! Era plin de mucegai!

— Repetă, te rog!

Soţul meu mi-a întors spatele şi s-a dus în dormitor să se culce. Pisoiul mă ruga politicos să-l scot la o plimbare prin bloc.

— Da, mergem să facem o plimbărică în beci.

Am luat cheile, o lanternă şi, în cămaşă de noapte, am ieşit din apartament însoţită de pisoi şi am coborât la subsol.

— Atenţie la şobolani! l-am avertizat.

Am fost nevoită să încerc cheile în toate încuietorile, fiindu-mi imposibil să-mi amintesc care era uşa pe care trebuia să o deschid, deoarece coridorul acela lung nu era aproape niciodată luminat. Noroc că îmi luasem lanterna,

moşule! Mirosul era greu, iar frica enormă. Iată! Am nimerit-o! Uşiţa s-a deschis şi, în camăruţa aia de la subsol am găsit, sub o mie de alte fleacuri şi vechituri, o saltea de o persoană, ascunsă într-un sac de plastic, pe care proprietarul casei o lăsase acolo înainte de a ne muta noi. Noroc că a încăput în lift, altfel mi-ar fi căzut muşchii trăgând-o după mine, pe scări, până la etajul cinci. Dintre noi doi, numai albinosul meu de motănel s-a distrat în timpul expediţiei nocturne în subsolul ăla împuţit.

Am aruncat noul meu „pat“ pe parchet, în mijlocul sufrageriei, şi am încercat să adorm. Cu pisoiul călare pe burta mea. „Trebuie neapărat să vând apartamentul din Şoseaua Căţelu şi să scap de aici cât mai curând posibil“, mi-am zis înainte să mă cufund într-un somn adânc…

După numai o săptămână, am fost trimisă acasă de la restaurantul din Via dei Serpenti, unde lucram ziua, la prânz. Am fost efectiv îmbrâncită din sală, pentru că îi adresasem o frază unei ospătăriţe rusoaice care voia să trimită bani acasă, familiei, cu Western Union. Cum nu avea acte, nu putea să facă transferul. M-am oferit să îi dau o mână de ajutor, dar patronul m-a împins afară, fără să-mi plătească ziua de muncă. Dintr-un motiv care atunci mi-a scăpat, dar pe care acum îl ştiu, nu aveam dreptul să vorbim între noi, chiar dacă clienţii terminaseră de mâncat, iar unii dintre ei chiar plecaseră. Spălam pe jos ca nişte slugi cu limba tăiată. N-am terminat. În aceeaşi seară, m-am dus în restaurantul-bar din Piazza Pantheon, unde a trebuit să curăţ de pe jos rahatul gros pe care un american politicos şi civilizat se gândise să ni-l dăruiască, scăpându-l direct pe pardoseală.

— Alo! Aura, ce mai faci?

— Foarte bine. Tu?

— Foarte bine şi eu.

— Şi în afară de asta?

— Mă rog, am renunţat la muncă în Via dei Serpenti. Mă oboseam prea mult.

— În sfârşit. Şi altceva?

— Pe urmă, am refuzat categoric să iau de jos un

căcat american, zicându-i patronului că pe legitimaţia mea sanitară stă scris negru pe alb că sunt ospătăriţă, nu femeie de serviciu.

— Asta-i culmea! Să te duci în Italia şi să ştergi rahaţi americani!

Am tăcut câteva secunde. Voiam să găsesc forţa şi curajul de a-i mărturisi Aurei că soţul meu mă înşală, că nu-mi dă un ban, că sunt obosită de atâta muncă şi mizerie, că totuşi am cules rahatul ăla de pe jos, că n-am fost plătită, că… N-am fost în stare. Mi-am dres glasul.

— Aura!

— Zi-mi!

— Băi, am găsit o agenţie de impresariat. M-au introdus în baza lor de date. Ca actriţă.

— Bravo! În sfârşit, aud şi eu o veste bună de la tine! a exclamat ea şi bucuria din glasul ei era reală, nu prefăcută.

Închid telefonul şi simt nevoia să ies la o plimbare. Fac un duş rapid, mă îmbrac şi mă pieptăn. Tocmai când umpleam castronul pisoiului cu granule şi apă proaspătă, aud telefonul sunând în sufragerie.

— Cine eşti? întreb eu grăbită.

— Este exact întrebarea pe care mi-o pun şi eu din ziua în care m-am născut, imbecilo! Şi încă n-am reuşit să găsesc un răspuns. Ia zi, Nedelea, cu cine puii mei crezi că vorbeşti?

Izbucnesc în râs.

— Medeea C.C.! Nu-mi vine să cred!

— Surioară! a fost singurul cuvânt rostit de ea înainte de a se îneca într-un lung şi inexplicabil şir de sughiţuri de râs.

După ce se potoleşte, aflu că a părăsit şi ea România, că trăieşte la Geneva, unde are o strălucită carieră de DJ într-o discotecă.

— Auzi? Sunt şi norocoasă. Ar trebui să lucrez de două ori pe săptămână, dar cum fata cealaltă e mai tot timpul bolnavă, mă trezesc că pun muzică toată noaptea şi de patru, cinci ori pe săptămână.

— Ce mişto! La Bar del Fico nu se îmbolnăveşte nimeni niciodată, comentez eu invidioasă.

— Deci? Când ne vedem? Ai chef să vii la mine? Să vezi şi tu Elveţia. Plătesc eu tot, zice Medeea.

— Nu pot. De peste şase luni aştept să-mi reînnoiască permisul de şedere. Nu pot călători fără acte.

— Sanchi! Ai paşaport?

— Da.

— Scrie acolo că te-ai căsătorit cu un neamţ?

— Da.

— Şi care-i problema?

— Dummi zice că-mi trebuie şi nenorocitul ăsta de permis ca să pot lua avionul. Mai bine vii tu aici.

— Păi, întâi întreabă-l pe Dummi! Tu nu poţi face nimic fără acordul lu' bărbatu-tău! Nici măcar să respiri.

— S-au mai schimbat unele lucruri. Să nu uit: de câteva zile sunt reprezentată de o agenţie italiană pentru actori.

— Bravo! În sfârşit, aud şi eu o veste bună! exclamă Medeea, de parcă ar fi ascultat sfârşitul convorbirii mele de mai devreme cu Aura.

A sosit Crăciunul şi eu lucrez la Bar del Fico. Soţul a plecat în Germania, de data asta singur.

Cristina Torelli a pregătit pentru toţi un peşte bun la cuptor, cu cartofi. Păstrează capul special pentru mine, că ştie că îmi place de mor. Se cinează împreună, se bea un pahar de şampanie şi se trece la muncă.

Spre dimineaţă, după ce am spălat bine duşumelele, dau să mă îndrept încet spre casă.

— Maurizio! zic la un moment dat.

— Da.

— Unde ai zis că locuieşti?

— Azi, la Gianicolo.

— Nu înţeleg o iotă din mutările tale. Vrei să dormi la mine?

— Tu ce zici?

— Păi, nu? Mâine după-masă oricum tre' să lucrăm împreună.

— OK.

— Auzi? Nu ţi-e foame? îl întreb pe Maurizio imediat ce ajungem în apartament.

— De lup.

La şapte dimineaţa stăteam şi mâncam cu el resturile cinei de Crăciun, puse de Cristina într-o pungă de plastic. Capul de peşte l-a mâncat pisoiul.

Extenuaţi, ne-am aruncat în patul soţului meu şi am adormit amândoi într-o clipă. Pisoiul s-a urcat pe burta lui Maurizio şi a început să-şi facă sârguincios toaleta.

— Crăciun fericit, Alina!

— Şi ţie, i-am zis înainte de a închide pleoapele.

De Revelion, aceeaşi scenă. Eu, în spatele tejghelei, iar Maurizio lângă mine, Cristina Torelli îşi face de lucru, dându-ne o mână de ajutor, Piero e aşezat la o masă, lângă câinele lui, Leo. Unicul amănunt nou în această scenografie e umbra soţului meu care se întorsese din Germania şi hotărâse să-şi petreacă ultima zi din an cu mine. Dimineaţa, după ce m-am întors acasă, am facut dragoste cu Dummi.

— An Nou fericit, *amore mio*! mi-a zis sărutându-mă şi îmbrăţişându-mă.

Am adormit cu surâsul pe buze. Cine ştie? Poate că anul 2001 o să-mi aducă noutăţi plăcute.

Prima noutate nu s-a lasat aşteptată mult. A sosit în data de 1 ianuarie, pe la ora 11.30 dimineaţa. M-am dus în farmacie să cumpăr o cutie de anticoncepţionale, văzând neaşteptata împăcare cu soţul meu. Scot din buzunar o bancnotă de 100.000 de lire, bani încasaţi cu o noapte înainte, ca barman. Am constatat că restul mi se dă în euro. N-am avut niciun regret în urma dispariţiei bătrânei lire, fiindcă nu avusesem timpul necesar să mă îndrăgostesc de ea şi, totodată, pentru că sunt o persoană predispusă să se îndrăgostească nu de bani, ci de numărul lor. Aşa că bineveniţi şi cât mai mulţi să fie euroii ăştia, nu ca amărâtele alea de lire pierdute prin portofelul sărăciei.

Cealaltă noutate a fost că Medeea se hotărâse să vină să mă vadă în Italia.

— Piaptănă-te. În aprilie sosesc la tine pentru o săptămână.

— Cum ai zis? Repetă, te rog!

— În aprilie o să fiu la tine.

— Te referi la aprilie anul ăsta sau la cel de la anu'?

— Fată, nu pot să vin mai devreme! Muncesc ca DJ, *remember*?

În următoarele zile şi luni am continuat s-o fac pe ospătăriţa *full-time*. Cristina mi-a dat tot mai des pungi pline, ca să am ce mânca acasă, în vreme ce Dummi se amăgea că în curând va începe un film. Vorbea la telefon cu producători din toată lumea, spre marea mea disperare, fiindcă facturile erau plătite de mine. Nu mai comentam, văzând că plăteşte chiria cu bani de la părinţii lui. Uneori mai mânca şi el din pungile primite de la Cristina. Cel mai important lucru era că nu mai mergea la petreceri la fel de des ca înainte, ci mult, mult mai des, întrucât acum era vorba de petreceri de lucru. Îmi înşira fel de fel de baliverne, anume că nu se duce în fiecare seară să se distreze, ci să cunoască actori sau producători pentru noile lui proiecte. Un film trebuia să fie despre un meteorit, un altul ar fi fost *Albă-ca-Zăpada*, pentru copii, ca în cele din urmă să-mi împuie capul cu un scenariu scris de o româncă – un adevărat geniu.

— Ai asigurat rolul principal. Până atunci, alergăm după un producător.

Nu-l mai ascultam demult. Pentru mine, proiectele lui aveau tot atâta probabilitate să se materializeze, pe cât aveam eu să întâlnesc un extraterestru verde şi ciufulit pe stradă, în timp ce mergeam la Bar del Fico pedalând pe bicicleta mea neagră.

De Paşti, Medeea soseşte la mine, aşa cum îmi promisese. Mă duc să o iau de la Gara Termini, unde am invitat-o să bem un capucino. Chiar aşa! De parcă abia aşteaptă să guste prima ei cafea şi să se încălzească sub razele soarelui roman taman în gară, cu ochii pe valizele altora. Era singurul lucru pe care îl puteam face, dată fiind ora târzie la care se trezea scumpul meu soţ. Ne-am

îmbrăţişat îndelung şi am izbucnit în râs ca două proaste. Ca de fiecare dată. Se râde timp de o jumătate bună de oră, după care dăm în plâns.

— Cum, măi Nedelea? Tu stai lipită de mesele din Bar del Fico şi eu pun muzică într-o discotecă. Ţi se pare normal?

— Dacă vrei, luăm primul tren spre Bucureşti şi ne întoarcem ca actriţe pe scenele româneşti.

— Nu, mersi. Când ai zis că trebuie să lucrezi?

— Astă-seară.

După ce terminăm de băut cafeaua şi fumăm un pachet întreg de ţigări, ne îndreptăm spre casă, găsindu-l pe Dummi făcându-şi valiza.

— Ce mai faci, Dummi? Eu vin şi tu pleci? Unde? îl întreabă Medeea, curioasă.

— La un prieten. Ca să vă las casa să puteţi pălăvrăgi în sfânta pace.

— Bine, măi Dummi. Eu rămân aici toată săptămâna. Vezi să nu uiţi să te întorci.

Am ieşit şi noi pe străzile Romei. La opt seara trebuia să încep munca, aşa că încă mai aveam timp să-i arăt câte ceva. Am urcat în tramvaiul 8, care urma să ne ducă în centru, în Largo Argentina, ca să fim mai precişi. Pe la jumătatea străzii, tramvaiul s-a oprit la un semafor. Sub ochii plini de stupoare ai Medeei, vatmanul a coborât, a traversat strada, s-a oprit într-un bar şi, cu cel mai mare calm din lume, şi-a cumpărat un *cornetto* şi un capucino.

Nedelea, ce face, fată, ăla?

— Îşi bea cafeaua şi mănâncă un *cornetto*, după cum vezi!

— N-ai să vezi o chestie d-asta la Geneva!

Am coborât la capătul liniei şi i-am arătat prietenei mele pisicile din Largo Argentina. Ea, în schimb, era terorizată de motorete. Îşi ţinea aproape tot timpul o mână pe inimă.

— N-ai să vezi niciodată o chestie d-asta la Geneva!

— Bine ai venit la Roma, *amica*! Eşti la Roma, nu la Geneva.

Seara, am lăsat-o pe Medeea aşezată la o măsuţă, afară pe terasă, în timp ce eu am început să iau comenzi la Bar del Fico. Cristina i-a adus de băut şi de mâncat. Prietena mea nu s-a mişcat de pe scaunul ăla până la două şi jumătate noaptea şi nu înceta să se mire de una singură de voluptatea cu care locuitorii Romei îşi petrec noaptea până în zorii zilei.

— Fată! mă strigă în timp ce alerg printre mese.

— Zi-mi! răspund grăbită.

— La Geneva, de la şase seara în sus, nu mai vezi pe nimeni pe străzi…

— Medeea!

— Zi-mi!

— Am impresia că n-o să mă vezi în viaţa ta venind la Geneva!

Mai am o jumătate de oră şi se închide barul. Arunc o privire afară pe terasă şi o văd pe Cristina aşezată la măsuţa Medeei. Se întreţin vesele în limba franceză. În bucătărie se pregătesc sacii mari, de gunoi. De obicei barmanii îi scot afară, dar în seara asta decid să-i ajut. Iau un sac mare şi negru de plastic, plin cu sticle goale. Ies în piaţetă şi-l pun pe trotuar, altfel decât pe ceilalţi. Mă uit la Cristina. Stă tot la masă şi socializează cu prietena mea, vorbind despre diferenţele de trai dintre Geneva şi Roma.

Odată ce barul s-a închis şi am coborât jaluzelele, m-am oprit cu Medeea în piaţetă, aşteptând ca Piero să se îndepărteze cu Cristina şi, înainte ca maşina de gunoi să sosească şi să încarce sacii de acolo, sub privirea nedumerită a prietenei mele, plonjez asupra sacului aşezat într-altă poziţie decât a celorlalţi. Îl desfac şi scot de acolo victorioasă o sticlă de vin pe care o strecurasem acolo, profitând de hărmălaia care era în bar cu o jumătate de oră înainte de închidere.

— Ţine! Să avem cu ce sărbători în seara asta sosirea ta la Roma! îi zic eu mândră.

— Oi fuma eu ca un turc, dar alcool nu beau!

Mă dezumflu ca un balon.

— Păcat, o luasem pentru tine.

Nu ştiu de ce, am simţit nevoia să întorc deodată capul şi l-am văzut pe Leo în spatele meu. Am ascuns din reflex în spatele fustei obiectul furat şi, încercând să mimalizez gestul, i-am spus:

— Bună, frumosule! Mâine o pun la loc!

— Ce faci, soro? Vorbeşti cu un câine? o aud pe Medeea.

— Nu e un câine. El este adevăratul patron al Barului del Fico. Nu i-ai văzut poza pe meniu?!

— Înţeleg, a încheiat ea discuţia, fără să se mire prea tare.

După care s-a lăsat înghiţită, împreună cu mine, de animaţia străduţelor din centrul Romei.

Din toată perioada în care Medeea a fost musafirul meu, un singur lucru n-o să-mi iasă din minte.

Într-o dimineaţă credeam că am un coşmar. Deschid ochii, mă întind, dar n-am timp s-o fac pe îndelete, fiindcă Medeea trage de mine.

— Nedelea! Deşteptarea! Hai, că avem treabă! Ia-ţi şi paşaportul! mă zoreşte ea, cu o cafea în mână şi o ţigară în gură.

Două ore mai târziu, suntem la Aeroportul Leonardo da Vinci, unde Medeea C.C. începe să stea de vorbă cu toţi responsabilii birourilor de emigrare şi de vamă, fluturându-le paşaportul meu prin faţa ochilor. Vrea să-mi demonstreze că pot lua un singur avion ca să-mi văd familia sau prietenele, oricând aş fi dorit.

— Da, stimate domn şi stimată doamnă, am înţeles teoria dumneavoastră, că n-oi fi cretină şi trăiesc la Geneva, dar despre Geneva şi obiceiurile de-acolo o să vă povestesc altă dată. Problema e că fata asta plăpândă şi timidă pe care o vedeţi lângă mine, practic titulara acestui paşaport, insistă să mă convingă cum că soţul ei i-a explicat destul de clar că e musai să treacă prin Germania pentru ajunge la destinaţia dorită, sporovăie Medeea spre amuzamentul italienilor care încercau, totuşi, să afle ce anume doreşte de la ei.

Cum distracţiei trebuia să i se pună punct, italienii ne

lămuresc. Sunt liberă să mă deplasez oriunde şi oricând, numai bani să am. Vasăzică, iubitul şi adoratul meu soţ mă aruncase într-o capcană din care, ca o tembelă, nu încercasem să ies, cu toate că mă strângea şi mă durea. Crezusem în vorbele lui meşteşugite şi argumentate.

— Mă întreb ce curu' meu ai fi făcut dacă neisprăvitul de Dummi ţi-ar fi spus că, pentru a o vedea pe mă-ta, trebuie, de exemplu, să iei mai întâi un avion spre Africa, de acolo un altul spre America, de-aici încă unul spre Australia şi abia după aia o să ajungi la Bucureşti. Chiar, Nedelea, dacă ai fi avut bani, ce-ai fi făcut? Ocolul pământului, fiindcă aşa ţi-a explicat Dummi că e scris pe viza asta nemţească din paşaportul tău? Alo, Nedelea! Mă auzi?

Ne întoarcem acasă. Nici nu apuc să pun paşaportul pe masă, că o aud pe Medeea:

— Mâine plec. Pretind să văd măcar un monument din oraşul ăsta!

Afara sunt vreo treizeci de grade. La umbră. Dar cum prietena mea are neîndoielnic dreptate, mă hotărăsc s-o duc pe jos ca să vadă… Ce să vadă? Că nu reuşesc să mă hotărăsc. Sunt uşor confuză din cauza soarelui care mă bate în cap. Stai aşa să ne gândim. Am găsit!

— Te duc să vezi Circo Massimo!

— Ce-i asta? întreabă Medeea.

— Fostul Stadion Olimpic al romanilor.

Medeea e încântată de propunere. Dar după două ore de mers pe jos şi după zece kile pierdute din cauza transpiraţiei, entuziasmul ei se transformă deodată într-o adevărată tragedie.

— Ia zi tu, fată, ce e cu gaura asta enormă în pământ? întreabă ea, gata-gata să explodeze de furie.

— Circo Massimo, ce naiba! îi răspund.

— Nu! Nu e bine deloc ce mi se întâmplă. Nu. Mi-ai zis că o să văd fostul Stadion Olimpic al romanilor, nu groapa asta plină de furnici.

— Medeea! Sunt mai mult de 2 000 de ani de atunci. La ce te aşteptai?

— Să văd Colosseumul, ce dracu'! Sau ceva de genul ăla. Nu groapa asta cu furnici, Alina!

Scena ia sfârşit cu noi două aşezate pe scaune oribile, din plastic, cu o felie de pepene în mână şi cu spatele întors spre fostul Stadion.

— Te rog frumos, Medeea! Măcar uită-te la Circo Massimo în timp ce mănânci! Hai, întoarce-te!

— Nici nu mă gândesc! zice ea furibundă, muşcând ca o disperată din felia de pepene.

În spatele nostru era Circo Massimo, iar în faţă, o stradă cu un semafor la intersecţie. Auzim la un moment dat zgomotul puternic scos de un vehicul despre care ai fi putut să-ţi imaginezi că e orice. Ridicăm privirea de la feliile noastre de pepene şi ne uităm în direcţia din care venea hărmălaia. La semafor văd o rulotă oprită. Ceva mă îndeamnă să o cercetez cu atenţie. Nu cumva cel de la volan e Maurizio?!

— Maurizio! urlu eu.

Da. El e, în carne şi oase. A întors capul spre noi şi ne-a zâmbit ca o primăvară.

— Hei, frumoaselor! E bun pepenele?

— Măgăoaia aia e maşina ta? îl întreb amuzată.

— Mai mult. E casa mea. Mă mut pentru un timp pe Appia Antica, printre miliardari! Uite-aşa! adaugă el înainte să dispară însoţit de hărmălaie.

Iar mie mi se stinge brusc zâmbetul de pe chip.

Medeea s-a întors la Geneva, soţul meu acasă, iar eu, în grabă, înapoi la lucru în Bar del Fico.

E o frumoasă dimineaţă de vară şi stau în sufragerie, în fotoliul roşu preferat de pisoiul meu. Îmi fac manichiura, cu albinosul tolănit pe burta mea. Iar Dummi îşi face valizele.

— De data asta unde mai pleci?

— La Roxana, în Australia. Ca în fiecare an.

— Şi cât timp ai de gând să rămâi la sora ta?

— Vreo trei săptămâni.

Nu comentez nimic şi îmi văd de treabă.

Înainte să iasă din casă, îl opresc pe Dummi în pragul

uşii.

— Nu-mi spui nimic la plecare?

Ridică din umeri.

— Atunci, te rog ceva.

— Te ascult.

— Nu te mai întoarce!

A fost singura dată în viaţa lui când m-a ascultat. Soţul meu n-a mai venit de atunci acasă…

— Haide, Alina, sus cu moralul! Nu eşti prima şi nici ultima femeie de pe pământul ăsta pe care a părăsit-o bărbatul. Şi-apoi, din fericire, o ai pe Bocelli lângă tine, să te ajute.

— Pe cine? o întreb pe Aura la telefon.

— Pe Bocelli, nu?

— Cine e Bocelli, dragă?

— Ce, nu mai ai ţinere de minte? Patroana barului.

— A, Torelli. Tâmpita aia!

— Aoleu, asta nu mai ştiam! De ce?

— Uite aşa, că e o obeză tâmpită! Stă tot timpul pe capul meu. Nu-mi dă răgaz nici să-mi trag sufletul. Taca-taca mereu. Că fac aşa, că nu fac aşa, că zic aşa, că nu zic aşa, mai rău ca o ciocănitoare! Iar eu n-o mai suport! îi comunic Aurei, trântind stresată receptorul în furcă.

Mmmda, să ştii! Cristina Torelli devenise, într-adevăr, o povară în viaţa mea. Pe cât ţinusem la ea şi o apreciasem pentru tot ce făcuse pentru mine, pe atât începusem să o urăsc. O blestemam în gând ori de câte ori o vedeam sau o auzeam bodogănind în spatele meu. Şi nu o dată m-am supărat urât din cauza ei în timp ce lucram.

Îşi mai aminteşte cineva că am furat o sticlă de vin? Ei bine, de vreo două săptămâni ascundeam în sacii de gunoi sticle de vodcă. Pe care, de data asta, nu le puneam la loc, ci le absorbeam ca o sugativă.

Tot aşteptându-mi soţul să se întoarcă acasă, întrucât replica mea fusese ironică, nu o dorinţă de a nu-l mai vedea deloc, m-am pus pe băut cum trebuie. Obicei care mi-a creat un mare avantaj. Acela de a nu mă mai gândi cum să plătesc datoriile rămase după plecarea bărbatului

meu, mai ales că nu aveam bani şi nici nu ardeam de nerăbdare să dorm sub podurile Romei.

Aşa că… Am vândut casa! Apartamentul pe care îl aveam în România, pe Şoseaua Căţelu nr. 42. Fără doar şi poate!

Voiam să continui să locuiesc la Roma cu orice preţ şi nu să mă întorc cu coada între picioare în Bucureşti din cauza unui om (am spus „om“?) care dispare în beznă din pricina unei „profunde crize existenţiale“. Aceasta a fost justificarea domniei sale înainte să dispară total în ceaţă.

Beam şi lucram. Plângeam şi beam. Am subînchiriat casa la două fete pentru nouă luni lungi. Şi beam. Dormeam în cămăruţa în care călcam înainte cămăşile lui Dummi. Şi mai beam. Mi-am făcut rost de doi amanţi şi mă descărcam făcând sex cu ei. Şi iar beam. Încet-încet, am început să-mi dau seama că nu mai sunt eu cea care îşi duce bicicleta acasă, ci bicicleta e cea care mă conduce în pat, după şapte ore de lucru pe seară.

Odată, pe la ora trei dimineaţa, mă opresc la un semafor. Stăteam pe Viale Trastevere, nu departe de Minister, şi constat că pe partea dreaptă se află Spitalul de Urgenţă. Cum se schimbă culoarea în verde, încep să pedalez, numai că maşina care oprise lângă mine, pe partea stângă, virează în ultimul moment la dreapta şi mă loveşte în plin, cu bicicletă cu tot. Am căzut pe asfalt, ca un preş. Maşina a dispărut imediat de acolo, iar eu m-am ridicat uimită, după un timp. Din fericire, nu eram rănită, ci dezamagită că şoferul nu se sinchisise deloc să se intereseze în ce stare sunt.

„Poate că şi el era beat“, mi-am zis încet, după care, când am dat cu ochii de Spitalul de Urgenţă am izbucnit în râs ca proasta-n târg. „Uite de ce nu s-a oprit ăla!“ am tras eu concluzia, după care, julită, am urcat pe bicicleta mea îndoită din cauza tamponării.

Pentru mine, Cristina devenise o tâmpită deoarece îmi dădea ocazia să-mi reglez conturile cu propria conştiinţă. Pentru că o furam. Şi cu cât o furam mai mult (câteodată şi de bani), cu atât era mai tâmpită.

— Cine e Carlo Lizzani? am întrebat-o într-o zi.

— De ce vrei să ştii?

— M-a sunat agenta. Zice că săptămâna viitoare sunt chemată la o probă pentru un film.

În 24 de ore Cristina Torelli mi-a făcut rost de două filme: *El Gobbo* şi *San Babila ore venti*.

— În viaţa ta să nu mai întrebi cine e Carlo Lizzani! Şi baftă multă, fetiţă. Ţi-a bătut norocul la uşă.

— Care noroc? întreb absentă.

— Mmda. Leo, hai să ne plimbăm puţin, că degeaba vorbim cu ea! zice înainte de a-mi intoarce spatele, cu maidanezul după ea.

Câteva zile mai târziu eram în biroul lui Carlo Lizzani, unde am cunoscut-o pe Flaminia, fiica lui. O prăjină slabă, cu păr lung şi blond.

— Povesteşte-mi ceva despre tine!

Flaminia Lizzani făcea probele pentru filmul tatălui ei şi eu eram chemată pentru un rol mai puţin important, pentru care aveam nevoie de două, trei zile de filmare cu totul.

— Nu prea ştiu de unde să încep, i-am răspuns. Ai şi tu vreo săptămână liberă la dispoziţie? Ca să-ţi fac un rezumat.

Flaminia Lizzani a zâmbit. Mă uitam la ea. Era frumoasă când râdea.

— Eşti căsătorită? s-a interesat.

— Nu cred că mai sunt. Soţul meu a dispărut.

— Cum aşa?

— Uite-aşa merge treaba între o româncă şi un neamţ. Fiica lui Ceauşescu sub acelaşi acoperiş cu fiul lui Hitler. Cum să iasă ceva de soi din povestea asta?

Flaminia Lizzani s-a pus pe râs în hohote.

— Şi cum reuşeşti să te întreţii?

— Lucrez la Bar del Fico. Sunt ospătăriţă. Şi vorbesc deseori cu Leo.

— Cine e Leo?

— Patronul barului. E un maidanez.

— Ce mişto! Şi eu am un câine.

Urmează un mic dialog foarte patetic. Se întâmplă de fiecare dată când iubitorii de animale întâlnesc întâmplător alţi pasionaţi de animale.

După o lună de probe peste probe, am ieşit din biroul ăla nu cu rolul pentru care fusesem propusă, ci cu altul. Domnul Carlo Lizzani a decis să-mi încredinţeze rolul principal.

Aveam faţa lui Forrest Gump, precum şi viteza lui când am ieşit de acolo. Am alergat nebună de fericire pe străzile Romei şi nu aveam de gând să mă opresc înainte de a ajunge la Bar del Fico, ca să le dau vestea.

Cam la 100 de metri distanţă de bar, uite că îl întâlnesc pe Piero. Se plimba încet, era nebărbierit şi se uita în pământ.

— *Ciao*, Piero! Joc rolul principal în filmul lui Lizzani! îl înştiinţez eu entuziasmată.

Piero nu mă aude, se uită la mine şi nici nu îmi răspunde.

— Ce dobitoc! îmi zic, mergând în grabă pe străduţa care ducea chiar la bar.

Mă opresc dintr-odată. De ce o fixez pe Cristina? De ce? În fond, ea face ce face de obicei. Pune scrumiere noi pe masă, care musai trebuie să fie curate. Şi totuşi, de ce nu pot să-mi dezlipesc privirea de la ea? O fi din cauză că toată lumea din jurul ei râde, în timp ce ea e singura sobră? O fi din cauză că nu-i mai detectez energia debordantă care le provoacă ameţeli celor care muncesc alături de ea? Mă hotărăsc să intru în bar şi să mă gândesc mai târziu la chestia asta. Zăresc oglinda mare agăţată în spatele tejghelei. Văd ceva scris pe ea. Mă apropii. Acum pot să citesc bine. Cineva scrisese cu litere mari: *ARRIVEDERCI, LEO!*

Rămân nemişcată şi mă uit la litere. Cu cine seamănă câinele ăsta? De cine îmi aminteşte Leo?

Şi pe urmă, ca într-o vrajă, oglinzii i-a luat locul un ecran alb, ca la cinema, şi am văzut-o pe Aura aplecată peste balustrada balconului, agitată şi privind ţintă la străduţa din faţa blocului lung şi înalt în care locuia. La un

moment dat, Aura a văzut haita de câini maidanezi care se întorcea zglobie, dar pe mine nu mă zăreşte deloc. Nu numai asta. Din haită lipseşte o corcitură de câine bătrân, cu probleme serioase la labele din spate, care se numeşte Bobitu. Câinele ăla a stat lângă mine atunci, în urmă cu şapte ani, când mă aflam în Piaţa Iancului din Bucureşti, pe un frig de crăpau pietrele. Era singurul pe care nu reuşisem să-l fac să se întoarcă în cartierul din care se ţinuse după mine. Eu priveam neclintită şi hipnotizată strada şi aşteptam o maşină care să treacă în mare viteză. Câinele paralitic se aşezase calm lângă mine şi parcă era cu mintea aiurea. Dar eu nu îl credeam. Deci am insistat să se care. Bobitu, nimic. Nemişcat. Şi se uita la asfalt. Şi atunci m-am înfuriat ca o leoaică şi l-am gonit departe de mine, dându-i câteva şuturi în cur. Bobitu s-a întors şi s-a aşezat la doi paşi în spatele meu. Şi se uita la asfalt. Băga-mi-aş picioarele în gâtul lui! I-am aruncat o privire ucigaşă şi m-am întors să privesc cu atenţie strada. Vedeam apropiindu-se o maşină de culoare argintie, care părea făcută anume pentru a-mi pune capăt vieţii. După părerea mea, avea viteza potrivită ca să sfârşesc sub roţile ei fără să sufăr deloc. Am aşteptat-o liniştită să se apropie şi, când ajunsese la doar câţiva metri de mine, am ţâşnit din senin din spatele unei maşini parcate lateral şi… Drace! Uite-l aici! Ştiam! Puteam să jur! A ţâşnit şi câinele, strâns lipit de piciorul meu! Maşina argintie a frânat brusc, apoi a virat la stânga, reuşind să nu mă ia în plin! Ţi se pare normal ca paraliticul ăsta să reuşească să-şi înfigă dinţii în piciorul meu exact cu o secundă înainte să mă arunc? Mă întreb şi astăzi dacă şoferul acelui automobil Alfa-Romeo argintiu, cu număr de Bucureşti, va reuşi vreodată să ierte o fată de 16 ani, cu un câine maidanez agăţat de coapsa stângă.

După tentativa nereuşită de sinucidere, m-am dus să caut un telefon public, plângând în hohote de frică şi furie. Am coborât în staţia de metrou. Urmărită de paralitic, bineînţeles. Şi acolo am găsit câteva telefoane care funcţionau. Am introdus o monedă şi am sunat-o pe Aura,

care nu se mişcase din balcon şi nu încetase să se roage la Dumnezeul ei să mă ajute să mă întorc acasă. Când a auzit telefonul, a ridicat receptorul şi a întrebat, fără altă introducere:

— Alina, unde eşti?

— În Piaţa Iancului, i-am răspuns printre lacrimi.

— Nu-te-miş-ca-de-a-co-lo! Clar?

În faţa ochilor mei văd din nou oglinda enormă din Bar del Fico, pe care era scris *ARRIVEDERCI LEO*. Mă întorc, ies din bar, în piaţetă.

— *Mortaacci tuuua*, ce povesteeee! aud de undeva, de sus.

Ştiu. Aş fi putut pune pariu. Nu avea cum să plece fără să mă salute. Ridic capul spre cer şi spun, zâmbind larg:

— Leo! Iubire! Pot să-ţi cer o favoare? Aş vrea să-i trimiţi lui Bobitu un mesaj din partea mea. Nu ai cum să nu-l recunoşti. E unul ca tine. Identic. Te rog frumos să-i transmiţi că nu încercam să mă sinucid de-adevăratelea. Ci numai să atrag, ca o disperată, atenţia asupra mea.

Dar Leo nu mi-a mai răspuns vreodată…

1 „Vagabond“, „cerşetor“ (it. în original).

EPILOG
2007

— Acum ai înţeles sau nu de ce nu mi-a fost dor de România în toţi anii ăştia petrecuţi la Roma?

— De ce?

— Nu reuşeşti de una singură?

— Dă-mi un pont mic…

— Aura! dacă ieşi în stradă la Roma să faci o plimbărică, din trei persoane pe care le întâlneşti, două sunt de cetăţenie română!

— Aha…

Stau la coadă de azi dimineaţă de la nouă. Şi încă mai sper să ajung la ghişeu. Cu puţin noroc, o să reuşesc pe la ora cinci după-amiază. Mmda.

Sunt în Bucureşti. Mi-a expirat paşaportul. Am fost la Ambasada Română din Roma, dar am renunţat imediat când am constatat că şi acolo există faimoasa noastră listă cu care Ceauşescu ne obişnuise în timp ce aşteptam carnea, ouăle sau uleiul. Din seria „traumele nu vor fi învinse niciodată“! Altă explicaţie nu există.

Altfel, de ce, la douăzeci de ani de la moartea dictatorului, românul nu reuşeşte să ajungă la un ghişeu fără să se înscrie mai întâi pe o listă, ca după aia să stea toată noaptea la coadă, pe scaunul lui colorat, adus de acasă? Şi uite că vin la Bucureşti şi mă trezesc la o coadă kilometrică. Şi cu nelipsita listă! Imaginaţi-vă o clădire cu trei etaje. De la ghişeul mult râvnit ţâşneşte primul grupuleţ de persoane, ca şi cum ar fi rădăcina unei plante care creşte şi se dezvoltă pe tot etajul, după care o ia în jos pe scări, şi tot aşa, în afara clădirii, pe tot traseul grădinii interioare şi iese puţintel în stradă. Uite acolo planta asta a încetat să existe. Eu mă aflu acum la baza scărilor, adică după ore de aşteptare am avansat lent şi am reuşit să intru în clădirea asta. Aura stă lângă mine, înarmată cu două pachete de ţigări. Şi, ca să treacă timpul, socializează cu fiinţele umane resemnate din faţa şi din spatele nostru.

— Vedeţi voi, romanii erau un popor de cuceritori. Tot timpul încercând să ucidă naţiuni întregi, ca să-şi mărească imperiul, zice unul.

— De ce? Napoleon avea cumva vreo altă obsesie? Dar Imperiul Otoman? comentează altul.

— Vrem să vorbim de nemţii nazişti? aud întrebarea-răspuns a unei ţigănci.

— Noi cel puţin n-am deranjat pe nimeni. Este adevărat, n-am construit mai nimic, n-am lăsat cine ştie ce minunăţii nepoţilor, dar măcar am stat cuminţi şi am lasat intactă şi imaculata libertatea de a trăi în sfânta pace tuturor celorlalte ţări şi civilizaţii. Dintotdeauna, fir-ar să fie. Dintotdeauna, zice mândru un bătrânel.

— Zău? Aţi lăsat vecinii în pace?! Ia uite cum, în schimb, astăzi fugiţi ca şobolanii din ţara voastră, intervine Aura, plictisită.

Eu tac din gură. Mă gândesc la oraşul ăsta, la prietenele mele, la locurile de joacă din copilărie, la facultate. Revenirea în ţară are un efect ciudat. Mi s-au deschis deodată toate valvele memoriei şi, într-o secundă, am capul plin de amintiri pe care le credeam uitate. Cât timp am stat la coadă ca să-mi ridic paşaportul, am rămas absentă la orice tip de conversaţie. Şi nu voi înceta să fiu obsedată de o frază cu care Khaled Hosseini a început minunata lui carte, *Vânătorul de zmeie*. Anume, el susţinea că nu e adevărat că omul îşi poate îngropa trecutul, deoarece trecutul însuşi îşi înfige ghearele în prezentul omului.

— Mergem acasă? Ţi-am făcut salată de vinete, aşa cum îţi place ţie, propune Aura imediat cum urcăm într-un taxi.

— Bună idee. Mi-e o foame de crăp, îi spun.

Taximetristul ne-a dus cu maşina lui Dacia către apartamentul Aurei, fără să ne poată scuti nici măcar de o singură groapă din asfalt şi nici de muzica de la radio, dată la maxim. În câteva minute a ţâşnit în Şoseaua Ştefan cel Mare, după care a virat la stânga, în dreptul Pieţei Muncii, fericit şi mândru că găsise o altă gaură în asfalt şi că o luase în plin. În cele din urmă, a făcut dreapta la Patinoarul 23 August, cu intenţia de a ajunge în timp record la Dristor, unde locuiesc Aura şi soţul ei. Din cauza acestei manevre, ajunsesem însă nici mai mult, nici mai puţin, pe Şoseaua Căţelu. În dreptul numărului 42, aud cum gura mea vorbeşte fără mine şi îi spune deodată şoferului:

— Opriţi aici, vă rog!

Ies imediat şi mă opresc în mijlocul trotuarului. Aura vine într-o secundă după mine. Îi cer taximetristului să ne aştepte.

În acest moment, stau împreună cu Aura şi ne uităm la un bloc de nouă etaje, lung de nu se mai poate şi cenuşiu. Aproape negru. Îmi aprind o ţigară. Aura, la fel. Pe urmă ridic capul şi mă uit în sus, spre o pereche de ferestre de la al şaptelea etaj, de unde am senzaţia că

răzbate până la mine o voce subţire, care fredonează *Felicità… è tenersi per mano, non stare lontano, la felicità…* („Fericirea… înseamnă să vă ţineţi de mână şi să nu fiţi departe, fericirea…“). Instantaneu, mi s-a curmat respiraţia! Pentru o secundă, am avut impresia că întrezăresc o fetiţă îmbrăcată în mov şi pieptănată à la Romina Power, care îşi caută pe balcon, disperată, scăunelul portabil. După care a dispărut. Când eram pe punctul să scot un oftat şi să mă liniştesc, disting fugitiv silueta Luminiţei care urlă de jos, din faţa blocului: „Alinaaaa!“ Apoi, mama mea adoptivă, Raisa, îi spune că Alina nu iese afară, pentru că e pedepsită. Luminiţa se mai gândeşte vreo două secunde, ridică din umeri resemnată, face apoi cinci paşi mai încolo, spre stânga, şi începe să urle din nou:

— Florentinaaa! Vii să te joci cu mine?

Şi apoi mi se pare că o descopăr pe Raisa, care a rămas pe balcon să vorbească de una singură cu spiritele ei, însoţindu-şi descântecele cu gesturi ciudate, ca şi cum ar fi vrut să le izgonească. Şi Aura, care ieşea din scară beată moartă din cauza noastră, acum douăzeci de ani, în ziua Revoluţiei, agăţată de braţul soţului şi obsedată să cânte continuu imnul naţional în urechea resemnată a lui Victor I.

Continui să privesc hipnotizată blocul, apoi ridic mâna şi caut să şterg discret o lacrimă care mi se prelinge pe obraz. Aura îmi vede gestul şi, cu un zâmbet, mă consolează:

— E foarte delicată problema asta a dorului. Uneori mi se mai întâmplă şi mie.

„Dor“? Aşa a zis? Dumnezeule, cum îşi permite? Femeia asta continuă să nu priceapă, să nu ştie nimic despre mine, fir-ar să fie! De ani de zile. Pentru că eu, dragă Aura, ori de câte ori mă gândesc la locul ăsta, văd o fetiţă care, fără să-şi dea seama, îşi aşteaptă mămica. Simţea că ea există lângă ea sau mai departe de ea şi a căutat-o peste tot: la şcoală, printre profesoare, la cozile la care stătea ca să cumpere o gheară sau un gât de găină,

ori prin reviste, la televizor. Simţea pur şi simplu că persoana care îi stătea alături nu îi era MAMĂ (cu majuscule). Ca până la urmă să apară. Mama ei adevărată era prin preajmă, băga-mi-aş picioarele să-mi bag în ea de viaţă! Şi o chema Aura.

Cum naiba faci de nu te întrebi ce ai stârnit în mine vânzându-mi o minciună gogonată, fără nicio explicaţie decentă? De ce m-ai minţit? De ce dracu' *m-aţi* minţit?

Simt că inima o ia razna şi bate tare-tare!

— Aura! o strig.

— Spune-mi! îmi cere ea, cu voce slabă.

Îmi lipsesc cuvintele. Şi totuşi, simt nevoia să te întreb de ce n-am crescut lângă tine? Cine şi ce anume te-a obligat să mă laşi să trăiesc departe de tine? Cine? Nimeni? Atunci, de ce ai facut-o? Cine te-a obligat să-mi arunci în faţă minciuna despre adevărata ta identitate, despre adevărata mea identitate? Nimeni? Şi atunci, de ce ai făcut-o? Şi, dacă tot ai făcut-o, de ce v-aţi simţit datori, tu şi ceilalţi, să-mi vomitaţi adevărul? Poate că ar fi fost mai bine să vă ţineţi gura pentru totdeauna!

— Aura! o strig cu voce mai tare.

— Spune-mi! îmi cere cu un firicel de voce.

Dar eu, nimic. Am un blocaj total în gât. De ce nu îmi ceri niciodată să-ţi povestesc cum a fost viaţa mea, zi de zi, când eram mică, fără tine? De ce? Ai cumva iluzia că ştii totul numai fiindcă te oboseai să vii să mă vezi în fiecare joi şi, poate, câteva ore în câte o duminică? Ştii cumva cam ce-am făcut eu în fiecare zi, clipă de clipă, fără tine? N-ai de unde să ştii, pentru că nu m-ai întrebat şi nici acum nu mă întrebi! Niciodată, Aura! În schimb, eu aş vrea să aflu totul. Înţelegi? Totul! Adică ce ai făcut, ce ai mâncat şi ce ai vorbit în acei ani, teribil de mulţi şi de lungi, petrecuţi departe de mine. Oră cu oră. Minut cu minut. Ţi-am lipsit? Cât de mult? Te gândeai la mine? Cât de mult?

Întreabă-mă şi tu, Aura: „Alinuţa mea, m-ai căutat? Cât m-ai căutat? M-ai iubit? Cât? M-ai urât? În puii mei, cât de mult m-ai urât?“

Mult, Aura. Mult de tot, să ştii! Mai ales când m-am

văzut aruncată de colo-colo, ca un obiect nefolositor, între casa ta şi a mea, ori de câte ori taică-meu adoptiv nu voia să se împiedice de mine. Între un joc şi altul îmi schimbam adresa. Am lăsat-o pe mama mea adoptivă urlând ca o disperată în balcon în ziua în care m-ai târât la tine. Mi-am lăsat inima acasă la tine când m-ai adus înapoi la nebunii aia şi m-am trezit că tata mă întreabă, sec şi dur, imediat ce-ai plecat: „Ce dracu' cauţi tu aici?"

La şaisprezece ani, iată-mă părăsindu-mi din nou casa, pentru că aşa a decis tăticul meu adoptiv, mânca-i-aş ficaţii lui. Şi eu, care credeam că e tatăl meu adevărat. Nu regret deloc lipsa lui de afecţiune şi de respect faţă de fiinţa umană care eram, ci numai uşurinţa, superficialitatea cu care m-aţi aruncat de la stânga la dreapta, fără ca nimeni să-mi explice ce mi se întâmplă de fapt. Fără ca nimeni să mă întrebe ce simţeam ori de câte ori veneam în vizită la tine şi trebuia să plec de acolo sau ce simt când ne-am întâlnit la munte, din întâmplare, şi am dormit în aceeaşi cameră închiriată, lângă o gară. Tu cu soţul tău, Victor, râdeaţi ca nişte nebuni, iar eu, în patul mamei mele adoptive, sfâşiată de tristeţea de a nu fi acolo, lângă voi, ci lângă aisbergul ăla! Dar deh! Ea era mama mea, nu? Nicidecum tu. Şi atunci, tăceam şi nu îţi ceream să mă iei cu tine. Ţi-e clar sau nu că îmi lăsam de fiecare dată inima în patul tău de acasă, pe recamier, pe un raft din biblioteca ta, pe scaunul din bucătărie, în balconul tău, ori de câte ori plecam de acolo? Aşa că, dacă cineva ar trebui tras la răspundere pentru profundul meu complex de fiinţă refuzată şi minţită cu neruşinare, persoana aia ar trebui să fii tu! Cine altcineva? Dacă ar fi cineva care să simtă tristeţe în suflet, tu ar trebui să fii aceea! De ce, în schimb, mă simt eu tristă? Pentru că mi-ai furat cei mai frumoşi ani din viaţă, pentru că m-ai făcut să plâng atunci când tu plângeai pentru că soţul tău beat te insulta şi mă insulta de patru ori pe săptămână când eram adolescentă. Măcar atunci să-ţi fi suflecat mânecile şi să fi preluat responsabilitatea de a mă proteja de urletele turbate. Iar tu, nimic. Stăteai mută şi te prefăceai că te uiţi la televizor.

Spune-mi şi mie: de ce a trebuit să mănânc de atâtea ori ciorba de fasole împreună cu lacrimile care îmi curgeau în farfurie, în timp ce voi vă certaţi ca doi isterici? De ce a trebuit să strâng din dinţi, să tac, să vă ascult, să-l ascult ore în şir şi să-mi mănânc în linişte nenorocita aia de ciorbă? Cu stomacul strâns de teamă şi de durere. Pentru că altfel Victor al tău ar fi turbat şi mai rău? Şi sensibilitatea mea? Şi tortura mea psihologică provocată de comportamentul vostru? Şi fragilitatea mea?

Cum e posibil să nu reuşesc niciodată să te strig „mamă“, ci doar „Aura“? Îţi dai seama? Te-ai simţit bine ascunsă în această minciună total lipsită de sens? Înţeleg perfect de ce m-ai dat spre adopţie bunicilor, dar nu ştiu de ce m-aţi minţit atâţia ani. Ai idee ce consecinţe au de atunci minciunile altora asupra mea? Pe bune? Îmi explici şi mie de ce nu pot să-i spun Raisei „bunica“? De ce? Ştii cumva?

— Aura! urlu eu pentru ultima oară.

— Spune-mi tot!

— *Ti voglio bene da morire, madre mia! Ti voglio tanto bene!*

Aura se preface că nu e deloc emoţionată. Continuă să se zgâiască la bloc. În spatele nostru, taximetristul se distrează schimbând postul de radio din zece în zece secunde.

— Păi te cred şi eu, dragă! Unde mai găseşti tu una ca mine? răspunde în sfârşit Aura.

După care aruncă ţigara pe asfalt, o stinge sub talpă, şi, ca de fiecare dată, dă fumul afară pe nări, ca o locomotivă. Întoarce apoi capul şi mă priveşte. Are ochii plini de lacrimi.

— Până plecăm de aici, nu vrei să-i dăm şi Raisei ultimele veşti? O fi şi ea curioasă să ştie, propune Aura, străduindu-se să pară glumeaţă.

Privim în continuare blocul şi instantaneu îmi pun mâna pe burtă, în timp ce Aura îşi duce o mână la piept.

Da, Raisa. Veştile sunt două. Una proastă şi una bună. Aia proastă se află în sânul stâng al mamei mele şi

se numeşte tumoare.

Iar vestea bună se află în pântecul meu. Dacă va fi fetiţă, se va numi Eva. Dacă va fi băiat, Nikita.

Între timp, taximetristul dă mai încet radioul maşinii, fiindcă îi sună telefonul mobil şi acum îi dictează soţiei lista de cumpărături. Cu voce foarte ridicată.

— Ascultă-mă! Ştii ce fac dacă devin bogată şi faimoasă în Italia? o întreb pe Aura.

— Ce?

— Jur pe capul meu c-o să-mi cumpăr din nou apartamentul!

— Vezi că ţi-e dor? Ce te costă să recunoşti?

— Da' de unde! În momentul ăsta am avut o premoniţie! Într-o zi o să scriu o autobiografie care va avea un succes remarcabil. Văd puhoaie nemărginite de turişti care vin în pelerinaj în România din toate colţurile lumii pentru a vizita Castelul Bran şi casa în care a trăit Alina Nedelea. Ia gândeşte-te puţin! Eu şi Dracula!

Aura şi-a tras nasul, s-a frecat cu mâinile la ochi, a reflectat puţin, după care, uită-te la ea! A izbucnit în râs! Şi, în timp ce râde, îi privesc liniile triste pe care le are în jurul ochilor de când o ştiu. Cobor privirea şi mă uit la nasul ei care numai nas nu se poate numi, ci mai degrabă un punctuleţ ridicat în sus, aşa cum mi-aş fi dorit să am şi eu, pe urmă mă uit şi mai jos, la gura ei. Mama mea iubită are această problemă: râde tare şi tot timpul cu gura larg deschisă, iar eu nu am înţeles niciodată dacă ea ştie sau pur şi simplu o doare în cot că are o gaură mare, mai lungă pe partea stângă din pricina a trei măsele căzute. Iar eu nu am avut niciodată curajul să-i mărturisesc că ăsta e motivul pentru care râsul ei e aşa de molipsitor. Pentru că, de câte ori râde, văd doi ochi trişti, un năsuc obraznic, o gură mare, deschisă, iar eu fixez gaura aia cu interesul dentistului. Când râde, mama mea arată ca un clovn şi, privind-o, nu reuşesc să rămân serioasă mai mult de două secunde, pentru că hohotele ei mă molipsesc şi pe mine. Cu ochii în gura ei. Şi, cu cât râd mai tare, cu atât mai tare râde şi ea. Şi, nu ştiu de ce, mi se pare că îl aud şi pe

taximetristul din spatele nostru izbucnind în râs. Probabil arătăm ca două proaste şi sunt conştientă de asta, dar de fiecare dată când am fost sau ne vom regăsi în această situaţie, sunt sigură că vom continua să râdem, trăind în prezent, iar eu îi voi da în continuare dreptate lui Charlie Chaplin, care spunea că o zi fără un zâmbet e o zi pierdută.

Mulţumiri

Thea, dragă şi stimată Thea…

Lasă-mă să precizez că tu reprezinţi dovada clară că există îngeri pe Pământ. Dacă n-ai fi insistat, cum numai o femeie tenace şi infinit de sensibilă poate să facă, amintirile mele ar fi rămas şi azi nişte simple mâzgăliturii închise şi uitate într-un sertar. Săru' mânuţele pentru toată răbdarea şi dragostea de care ai dat dovadă…

Mulţumesc vecinilor de pe strada Cesare Pascarella numărul 11, apartamentul 9, din Roma. Nu există Crăciun să nu mă gândesc la voi, la copiii şi părinţii voştri şi la „acel" Crăciun din 2002, când aţi decis să daţi un şut singurătăţii unei romance şi să mă invitaţi la masa voastră. Vă mulţumesc că nu v-aţi supărat. Dimpotrivă, v-aţi amuzat de faptul că, de câte ori i se punea pata, pisoiul meu albinos îşi făcea nevoile pe preşul din faţa uşii voastre…

Mulţumesc, Victor Nemeş.

Pentru toate zilele şi nopţile în care, cu un pretext sau altul, reuşeşti să organizezi întâlniri la tine acasă între mine şi Alina T. Eşti adorabil ori de câte ori te prefaci că spectacolul de teatru organizat de copiii noştri te distrează şi te face să râzi până la lacrimi… Deşi e evident că ţi se închid ochii de somn!

Mulţumesc, Florin Fieroiu. Şi tu ştii de ce.

N-ar ajunge o altă carte pentru a enumera motivele. Tot ce te rog e să-ţi ţii mobilul deschis în continuare, că s-ar putea să am nevoie şi azi, şi mâine, şi poimâine să te sun să-ţi cer ajutorul!

Săru' mâna în mod special doamnei Conchita Airoldi.

Mulţumită generozităţii domniei sale… sau inconştienţei totale (n-am înţeles niciodată exact), am

participat cu un rol superb la unul dintre cele mai frumoase filme italiene, *Arrivederci amore, ciao*.

Ar fi frumos şi politicos din partea mea să mulţumesc întregului staff al Editurii ALL, dar nu sunt capabilă, pentru că mi se pare insuficient. Aşa că vă întreb direct: Ce-aţi făcut? Ce mi-aţi făcut? Mi-aţi schimbat viaţa, iată ce mi-aţi făcut! Mi se pare sau văd pe spatele vostru aripi de înger? Sper din tot sufletul să aveţi parte de norocul pe care îl meritaţi. (Sună patetic, ştiu – ba chiar jalnic –, dar sunt sinceră, domnii mei!)

Last but not least.

Amore mio, îţi aminteşti?

„Dar de ce tot insişti, dragă, să scriu ce mi s-a întâmplat? Nu mi se pare nimic extraordinar…“

„Nevastă, cum spuneau şi latinii: *Verba volant, scripta manent*.“

„*Verba* cum??“

„Nevastă, nu ziceai c-ai studiat latina şi că erai comandant de unitate?“

„Acum un secol, dragă, nu mă enerva!“

„Nu mă enerva tu. Taci din gura aia şi scrie odată!!“

Mulţumesc, Michele.

Poate că ai avut dreptate. Am zis „poate“, aşa că nu te umfla instantaneu în pene.

P.S. Maria! Frumoaso! M-auzi?

Oriunde-ai fi, aşteaptă-mă. Fii cuminte şi păstrează pentru mine un pachet de ţigări. Habar n-ai câte lucruri am să-ţi povestesc, fată, când ne-om reîntâlni… Fii atentă, am zis „un pachet“, nu „o ţigară“. Clar?

Table of Contents

Petrecere de Revelion
Eu, fiica Rominei Power şi a lui Al Bano
Mulţi păduchi şi multe cozi
Eu, fiica Aurei Ioniţă şi a lui Virgil Costache
Mică paranteză de doi ani pe Şoseaua Căţelu
Cele două Alina
Laura C. 1994-1995

Limuzine albe pe Şoseaua Căţelu 42 (1995-1998)
Vrăjitoarele din Şoseaua Căţelu
Arrivederci, Leo! 2000
Epilog 2007
Mulţumiri

Table of Contents

Petrecere de Revelion
Eu, fiica Rominei Power şi a lui Al Bano
Mulţi păduchi şi multe cozi
Eu, fiica Aurei Ioniţă şi a lui Virgil Costache
Mică parantează de doi ani pe Şoseaua Căţelu
Cele două Alina
Laura C. 1994-1995
Limuzine albe pe Şoseaua Căţelu 42 (1995-1998)
Vrăjitoarele din Şoseaua Căţelu
Arrivederci, Leo! 2000
Epilog 2007
Mulţumiri